

BÙI CHÍ VINH

NGŨ QUÃI SÀI GÒN

TẬP
6

TRUY TÌM CON TRẦN CHƯA

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

NGŨ QUÀI SÀI GÒN

TẬP
6

BIỂU GHI BIÊN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN DO THƯ VIỆN KHTH TP.HCM THỰC HIỆN
General Sciences Library Cataloging-in-Publication Data

Bùi Chí Vinh

Ngũ quái Sài Gòn. T.6, Truy tìm con trăn chúa / Bùi Chí Vinh. - In lần thứ 1. - T.P. Hồ Chí Minh : Trẻ, 2017.

260tr. : minh họa ; 20cm.

1. Vụ án. 2. Văn học Việt Nam -- Thế kỷ 21. I. Ts.

1. Trials. 2. Vietnamese literature -- 21st century.

895.92234 -- ddc 23

B932-V78

BÙI CHÍ VINH

NGŨ QUÁI SÀI GÒN

TẬP
6

TRUY TÌM CON TRẦN CHÚA

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

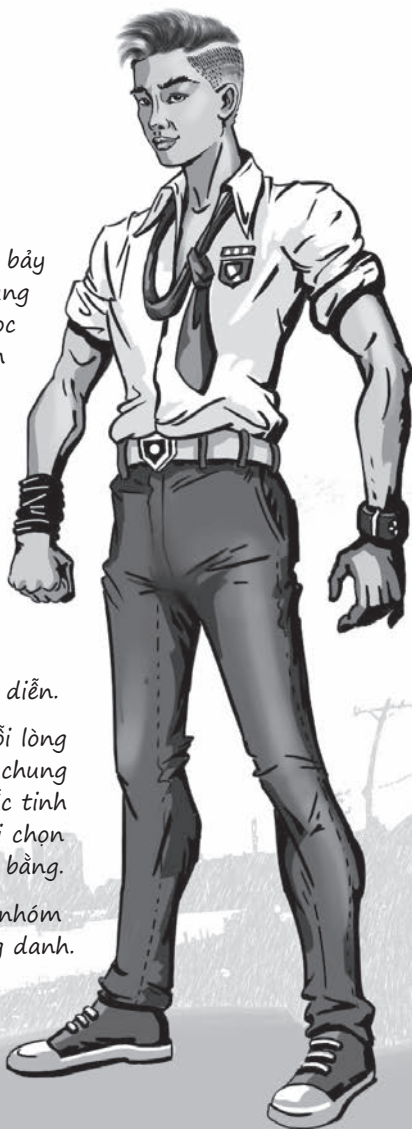
SƠN ĐẠI CA

16 tuổi, đẹp trai, cao một thước bảy
mươi hai, học lớp 11 trường trung
học Cao Bá Quát, có trình độ học
vấn cao nhất trong nhóm
Ngũ Quái Sài Gòn.

Ngoài tài thao lược của một nhà
tổ chức các cuộc chơi mạo hiểm,
Sơn sở trường hai môn võ
Karatêdo và Vovinam, thổi phi
tiêu tự chế cực kỳ chính xác,
đó là chưa kể trong những buổi
văn nghệ cây nhà lá vườn, hắn
sử dụng sáo trúc tuyệt vời không
thua gì nghệ sĩ biểu diễn.

Là một đứa trẻ nghèo, Sơn hiểu nỗi lòng
cha mẹ, sống có hiếu với gia đình, chung
thủy với bè bạn, nhưng là đại khắc tinh
đối với những kẻ ác, và những ai chọn
lối sống thiếu công bằng.

Hắn xứng đáng là đại ca của nhóm
Ngũ Quái Sài Gòn lừng danh.

THÚY BỤI

15 tuổi, xinh đẹp, ngỗ ngáo, thông minh khác thường, cao một thước năm mươi lăm, học chưa hết lớp 6 ở trường mồ côi đã phải tự học thêm kiến thức trường đời.

Tuy mang danh Thúy Bụi nhưng tâm hồn cô bé như tờ giấy trắng, cô chia sẻ vui buồn với lũ mèo hoang khu xóm đường ray xe lửa mỗi đêm và nhất là với ả mèo ranh mãnh lông tuyền một màu đen mà cô gọi là “Bé Mun”. Một Bé Mun không thể thiếu trong những cuộc phiêu lưu mạo hiểm.

Cô sống độc lập và ngẩng cao đầu như một bông lau phất phơ cho đến khi trở thành một nữ kiệt trong cánh rừng Ngũ quái khiến lũ tội phạm thất điên bát đảo.

QUYÊN TIỂU MUỘI

15 tuổi, ngộ nghĩnh hết một
búp bê, học lớp 10 trường
trung học Cao Bá Quát,
cùng trường nhưng khác
lớp với Sơn Đại Ca.

Với chiều cao một
thước sáu mươi, Quên
thừa sức làm bạn bè
cùng lứa ái mộ bởi
thân hình thon thả,
khuôn mặt xinh xắn, túi
tiền rủng rỉnh của một cô
gái nhà giàu biết thương
yêu đồng loại. Trong nhóm
Ngũ Quái Sài Gòn, Quên
Tiểu Muội có một biệt tài:
cô có thể nhái giọng
của bất cứ ai sau khi
tiếp xúc và nghe
tiếng nói của họ.
Chính năng khiếu
trời ban này đã mở
màn cho vô số thắng lợi
bất ngờ của cả nhóm.

Biệt thự yên tĩnh và sang
trọng của gia đình Quên
trồng toàn cây sứ, cô bé quả
là một nụ bông sứ lạ lùng.

THẠCH SẦU ĐỜI

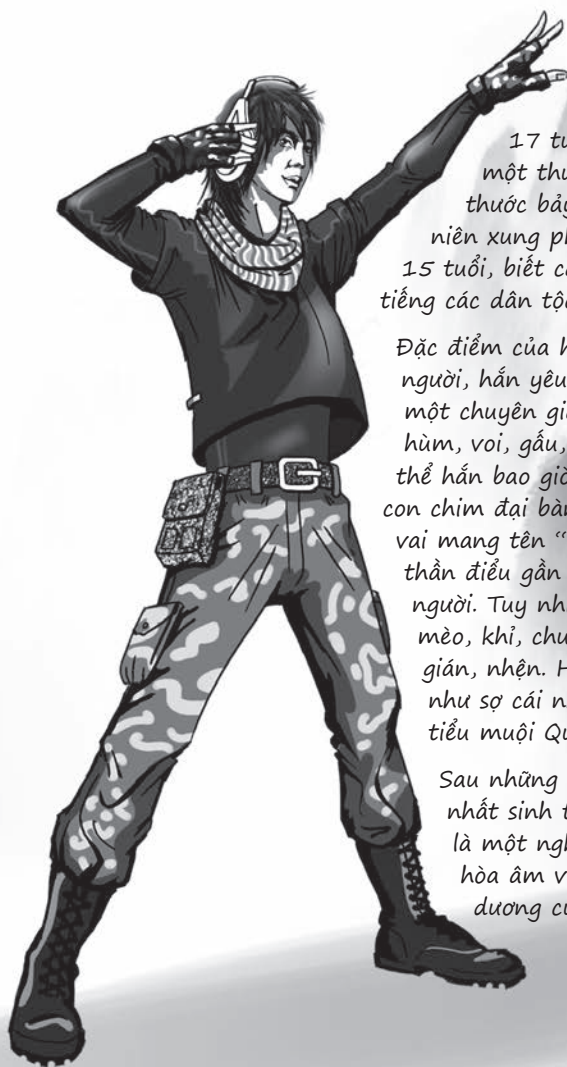

16 tuổi, kỳ hình dị tướng, giống một thân cây cao một thước sáu mươi lăm bị khô queo vì thiếu nước, trình độ vừa qua tiểu học, một nhân sự thường xuyên có ánh mắt... sầu đời.

Hắn luôn luôn nói ngược nguyên vọng hoặc sở thích của mình, chẳng hạn như vô cùng yêu đời lại tự vỗ ngực xưng... sầu đời. Trừ bạn bè trong nhóm, có lẽ ít ai biết rằng hắn đang phụng dưỡng một bà mẹ mù lòa và trung thành tuyệt đối với Thúy Bội bất chấp sẽ có ngày tận thế.

Hắn là chủ nhân bất đắc dĩ của con khỉ có tên "Tề Thiên", một quái khỉ mà thành tích quậy còn hơn Thạch Sầu Đời.

HOÀNG LÃNG TỬ

17 tuổi, nhỏ nhả hết một thư sinh, cao một thước bảy mươi, đi thanh niên xung phong từ năm 15 tuổi, biết cả tiếng Miên và tiếng các dân tộc thiểu số.

Đặc điểm của hấn cũng khác người, hấn yêu thú dữ và là một chuyên gia chinh phục hùm, voi, gấu, rắn, chó sói. Cụ thể hấn bao giờ cũng kè kè một con chim đại bàng quái đản trên vai mang tên “Búp”, một con thần điêu gần như hiểu tiếng người. Tuy nhiên, hấn rất sợ mèo, khỉ, chuột, rắn lùn, gián, nhện. Hấn sợ chúng như sợ cái nhìn búp bê của tiểu muội Quyên.

Sau những đặc vụ điều tra nhất sinh thập tử, hấn lại là một nghệ sĩ kèn môi hòa âm với tiếng sáo du dương của Sơn Đại Ca.

NGƯỜI ĐÀN BÀ CỤT GIÒ

Lần đầu tiên người đàn bà tàn tật ấy xuất hiện ở khu đường ray xe lửa gần ngôi trường của lũ nhóc mồ côi bụi đời trường Mơ Ước. Khó mà diễn tả được sự bất hạnh của bà ta, mái tóc muối tiêu khô cứng như rễ tre phủ lòa xòa xuống vai giống hệt tóc mù phù thủy trong phim “Bạch Tuyết và bảy chú Lùn” nhưng kỳ lạ là khuôn mặt bà ta không ác. Bà ta không có mắt ốc bươu, mũi ó, lưỡi dài, cầm nhọn mà mắt, mũi, miệng y chang người bình thường, thậm chí còn hiền khô. Cũng có thể người đàn bà bất hạnh ấy bị câm bẩm sinh vì chưa ai nghe bà ta cất tiếng. Thiên hạ có tò mò chỉ thấy bà ta cắn răng chịu đựng dùng hai cánh tay còn lạnh lặn cào cào trên mặt đất để di chuyển thân hình.

Tại sao bà ta không sử dụng đôi chân mà lại dùng hai bàn tay thảm hại nhỉ? Xin thưa, người đàn bà

làm gì có chân. Hai cẳng chân của bà bị phạt ngang quá đầu gối, cặp đùi tong teo ngo ngoe trong hai ống quần được cột chặt bằng dây cao su xuống bên dưới miếng ván có bốn bánh xe nhỏ xíu như bánh xe đồ chơi, tất cả chỉ có vậy.

Hiện giờ con người già nua tật nguyên ấy đang “lăn” từ từ đến cổng ngôi trường Mơ Ước. Bầy giờ sáng không phải là giờ học nghề, hơn 50 đứa nhóc chuẩn bị hành trang lên đường bán báo, bán bong bóng, chewing gum, đậu phộng rang, kẹo kéo, bán vé số, đánh giày, đấm bóp... thì mùi hôi hám từ ngoài cửa xộc vào.

Lâm Thị Mộng Mơ là người phát hiện sự có mặt của bà ta trước hơn ai hết. Coi, cô giám thị 16 tuổi có hai bím tóc lúc lắc đó vừa mở vòi nước rửa tay sau khi cho ba con thú nhà Tể Thiên, Bụt, Bé Mun ăn sáng bỗng tròn xoe mắt:

- Trời đất, một bà ăn mày!

Cô ngỡ ngàng khoảng năm giây. Giây thứ sáu Mơ chạy vào nhà lớn huy động đám nhóc:

- Các em ơi, tụi mình cần phải giúp đỡ một bà già tàn phế bị cụt giò. Bà ấy đang rập mình trước cửa...

Đám nhóc nhao nhao như ong vỡ tổ:

- Thấy rồi, cái áo của bà ta một tí năm không giặt hôi rình.

- Ê ê, mày còn tiền lẻ không Cu Tí?

- Bà ta giống con ma xó quá.

- Hì hì, hôm qua tao mới trúng số để nghe. Đặt năm ngàn con số 01 trúng ba trăm năm chục ngàn lận, tao định bỏ vô con heo đất.

- Thôi đi mày, số 01 là hiện thân của bà ăn xin đó.

- Ờ há, lá rách đùm lá nát cho chị Mơ chị Thúy vui.

Mơ không tham gia cuộc đấu khẩu ồn ào của đám nhóc mà lẳng lặng quăng dưới chân chúng một chiếc nón lá lật ngửa. Đám nhóc đứa thì nhăn nhó đứa thì vui vẻ móc túi lần lượt bỏ tiền vô nón. Chỉ trong nháy mắt, số tiền “công quả” đã lên tới một trăm ngàn đồng.

Công việc cuối cùng thật đơn giản. Mơ ràng dây thun một trăm ngàn mồ hôi nước mắt của 50 đứa học trò tội nghiệp một cách xúc động. Cô cúi người tiến ra cửa thả cọc tiền xuống miếng ván xe lăn.

- Cộp cộp cộp!

Người đàn bà ăn mày bập bẹ môi đập đầu xuống ván ba lần thay lời cảm ơn. Mơ muốn khóc khi thấy nước mắt bà ta ứa ra quanh gò má.

Đúng lúc miếng ván lăn di chuyển thì Vũ Thị Lolita Thúy bất ngờ hiện ra sau lưng Mơ. Giọng Thúy bồi hồi:

- Tụi nhỏ vừa đập cửa phòng báo cho mình biết, bỏ đã làm một việc tốt, vẻ vang trường mình.

Mơ nói mà không cần quay lại.

- Bà cụt giò đó bị câm, Thúy à.

- Cái gì?

Thúy trố mắt, xua tay:

- Bồ lắm rồi, bà ta không hề cảm. Mối bà ta mấp máy nhưng không át nổi thành âm thanh vì quá yếu sức. Hình như bà ta có một bí ẩn gì ghê gớm chưa thổ lộ với ai được.

Cô vỗ tay ba tiếng tập hợp đám nhóc tì cấp tốc. Lũ nhí có vẻ ngán thần uy Thúy Bụi hơn nữ giám thị Mơ nên đứa nào cũng im re. Thúy tần ngần nhìn đám nhí đồng tú xú, trong bọn chúng có đứa mồ côi cha mẹ thực sự, có đứa chỉ còn mẹ, có đứa chỉ còn cha nhưng gia đình ly dị nhau, có đứa đầy đủ cha mẹ nhưng chưa một lần hưởng được tình thương mái ấm phải đi bụi rồi vô trường MƠ ƯỚC.

Cô nói lạnh lạnh:

- Sáng nay đứa nào rảnh?

Chỉ có một cánh tay giơ lên. Đó là thằng “Bi RaĐa” hành nghề “mát xa” đấm bóp mười bốn tuổi có khuôn mặt lém lỉnh. Sở dĩ chú nhóc bụi đời này được bạn bè đặt cho biệt hiệu “RaĐa” vì lỗi tai chú thính đến mức mọi tin tức giang hồ đều chui lọt vô hết. Từ ngày gia nhập ngôi trường chú đã nhiều lần đóng góp âm thầm vào chiến công săn bắt tội phạm không kém bất cứ đứa trẻ nào ở đây.

Bi RaĐa cười toe:

- Em mới trúng số đề ba trăm rưỡi ngàn đồng cứng. Vừa rồi em chi từ thiện mất “năm đồng” còn lại ba trăm bốn lăm ngàn chẵn. Với số tiền đó, em thiết

tưởng mình có quyền tự thất nghiệp khoảng một tuần, hì hì...

Thúy Bụi lắc đầu:

- Không. Chị chỉ cho phép em thất nghiệp một ngày còn bao nhiêu thì bỏ vô con heo đất.

- Chị Thúy chị Mơ muốn thằng Bi này làm gì đây?

Thằng nhỏ đặt câu hỏi thật thông minh. Thúy nghiêm nghị:

- Chị cần em theo dõi bà ăn xin đáng thương hồi này. Chị không tin bà cụt giò ấy bị câm. Em hiểu sứ mạng của mình rồi chứ?

Bi RaĐa nhảy dựng:

- Là lá la, nghĩa là em trở thành thám tử của Ngũ Quái Sài Gòn hả? Yên chí lớn.

*

Cu Bi quả là một thằng bé nhà nghề. Còn phải hỏi, mười tuổi đầu nó đã đi ở độ, mười hai tuổi học lỏm nghề “matxa” của mấy cô vũ nữ, mười bốn tuổi giang hồ hành hiệp làm nghề đấm bóp dạo cho các đàn anh lái xe ôm, đập xích lô bị mệt mỗi cơ bắp chứ sao. Ra đời sớm nên lỗ tai nó thính như... ra đa. Bằng những bước nhảy hồn nhiên điệu nghệ, nó bám đuôi người đàn bà di chuyển bằng hai tay trên tấm ván lăn mà bà ta không hề hay biết. Bây giờ thì nó đã núp sau một ngõ hẻm cụt chỉ cách bà ta năm mét. Nó ép mình như con gián sát bức tường, há hốc mồm kinh dị khi

chúng kiến người đàn bà “lăn” đến một vila lộng lẫy được bao quanh bởi hàng rào sắt nhọn lởm chởm. Về phờ phạc trên nét mặt đen sạm biến mất, người đàn bà đột ngột mắt sáng rực, mũi phập phồng quan sát bên trong ngôi biệt thự rồi... rút trong túi áo bà ba bần thỉu ra một cái chuông cà-rem.

- Leng keng, leng keng...

Điệp khúc “leng keng” của cái chuông đồng nhỏ xíu vang lên chưa đầy nửa phút thì từ bên trong khu vườn mênh mông cây cối đó, hai cái bóng đen một cao một thấp chạy ra hối hả. Cu Bi cực kỳ ngạc nhiên khi thấy cái bóng cao hiện hình thành một thằng nhỏ chỉ cỡ tuổi nó, còn cái bóng thấp ư? Đó là một đứa con gái tóc bum bê tuổi chưa đến mười hai.

Bi RaĐa lẩm bẩm:

- Con nhỏ hỉ chưa sạch cứt mũi ấy tương ngộ ghê...

Dòng suy nghĩ của nó bị cắt ngang bởi hai đứa trẻ quý tộc ăn mặc sang trọng đã thập thò ló đầu ra khỏi hàng rào sắt mất cáo. Trời ạ, té ra hai đứa công tử, tiểu thư kia đã cửa sẵn một lỗ tròn ở hàng rào và ngụy trang hồ hững bằng những cọng dây thun. Hừm, lý do gì chúng tự phá hoại nhà của mình quái đản như vậy chứ?

Trong lúc Bi RaĐa hoang mang tột độ thì thằng con trai tóc húi cua có khuôn mặt búng ra sữa la lên sung sướng:

- Mẹ ơi!

Đứa con gái có đôi mắt nai vàng ngơ ngác cũng lúc lắc mái tóc bum bê:

- Mẹ ơi, tụi con nhớ mẹ quá...

Bi RaĐa giụi mắt lia lịa và vĩnh tai như không tin vào các giác quan của mình. Ê, giữa trời đất vắng hoe này đâu có người mệnh phụ giàu có nào ngoài “người đàn bà tóc muối tiêu ngồi trên ván lắn” co rúm như một con sâu róm. Nó càng kinh hoàng hơn khi “bà ăn mày cụt giò” mở miệng:

- Bố đâu rồi?

Tiếng thều thào đứt quãng của bà ta vén màn sương mù vai diễn giả cam sáng sớm tại trường mồ côi. Tự nhiên Bi giận bà ta kinh khủng, nó nghiêng răng kèn kẹt cảm thấy mình bị lừa “năm đồng cứng” thiệt uống. Nó trừng trừng mắt nghe thằng công tử cùng tuổi rì rầm:

- Bố đi lên Sở Hòa Xa rồi, đi xe hơi có tài xế lái. Chắc là đi gặp thằng cha phụ tá của bố...

Người đàn bà tạt nguyên thờ dãi:

- “Mẹ Mới” có trong nhà không, Cu Hưng?

Con bé tiểu thư nín chặt bàn tay dơ dáy của bà ta và trả lời thay anh:

- Mẹ định nói mụ dì ghê ấy ư, con thù mụ phù thủy ấy lắm. Mụ kiếm chuyện chửi bới hai đứa con liền liền, may phước là hôm qua mụ đã bay ra Hà Nội.

- Ôi tội nghiệp các con tôi. Đừng sợ Út Thủy ạ, các con vẫn còn có mẹ bên cạnh.

- Không, bố đã cấm mẹ bước vào nhà. Tội con chỉ nằm mơ mới thấy mẹ thôi. Con thù bố lẫn mẹ di ghê.

Thằng con trai tên là Cu Hưng sục sục:

- Sao mẹ không gửi đơn tố cáo bố, mẹ biết nhiều lắm cơ mà.

Mắt người đàn bà long lên trong vài giây rồi tắt ngấm.

- Mẹ không thể phản bội bố.

Bà ta đưa bàn tay trái vuốt ve phần đùi cụt ngủn cột túm ống quần, ráng cười mà lệ rơi lã chã:

- Cu Hưng và Út Thủy hiểu không, mẹ rất khổ tâm phải gặp các con lén lút qua tiếng chuông cà rem leng keng nhưng thà vậy chứ làm sao mẹ kết án bố các con. Sau bao nhiêu năm chiến đấu, bố con có quyền hưởng hạnh phúc bên một người đàn bà đẹp hơn mẹ với nhà cao cửa rộng. Mẹ chỉ là vợ bố con thuở còn hàn vi, còn bây giờ... miễn là các con không bị bố đuổi ra khỏi cửa như mẹ là mẹ đã mãn nguyện rồi.

Bà ta nói xong là hai đứa trẻ khóc rống. Chúng rên rĩ:

- Mẹ ơi...

- Hu hu, sao ông trời không có mắt để mẹ Lành của con phải ngửa tay sống nhờ đồng tiền bố thí?

Người đàn bà quắc mắt. Giọng bà ta trở nên đanh thép:

- Các con chó ăn nói xúc phạm những người nhân đức. Các con hiểu không, hồi nãy những đứa trẻ bằng

tuổi các con ở trường mồ côi MƠ ƯỚC cách đây vài ngả tư đã gom tiền dành dụm cho mẹ một đồng đây này. Các con nhìn đi...

Bà ăn mày tên Lành giao nguyên cọc tiền công quả cho Cu Hưng. Mắt thẳng lớn muốn lồi ra.

- Một trăm ngàn lận mẹ ơi!

- Ủ, con và Út Thủy hãy giữ xài một cách tiết kiệm. Mẹ đi nhé, một tuần sau mẹ sẽ trở lại rung chuông báo hiệu cũng vào giờ này.

Út Thủy mếu máo:

- Tụi con lúc nào cũng có tiền đầy túi, mẹ đưa hết sạch thì lấy gì ăn. Anh Hưng ơi, trả tiền cho mẹ đi, hu hu...

Bà Lành quát lên:

- Các con từ chối là mẹ nằm đường ray cho xe lửa cán chết, nghe chưa?

Cọc bạc rơi xuống dưới chân hai đứa trẻ trong hàng rào mắt cáo lúc tấm ván lăn trên bốn bánh xe lao đi vùn vụt. Chưa bao giờ hai bàn tay lạnh lặn của người ăn mày khốn khổ lại cào mạnh mẽ quyết liệt xuống lòng đường nhựa đến thế. Tốc độ đau đớn của người đàn bà bí ẩn khiến Bi RaĐa núp sau bức tường hẻm cụt cách đó năm mét phải phát run.

*

Mọi chuyện diễn ra trước mắt Bi RaĐa như một cơn ác mộng. Thật khủng khiếp, mới đầu là một bà

cụt giò giả câm ngồi ván lãn đến trường MƠ ƯỚC xin tiền. Tiếp theo bà ta lại là mẹ ruột của hai đứa công tử tiểu thư trong ngôi nhà vila vườn lộng lẫy. Sau đó bà ta lại còn bắt buộc hai đứa nhà giàu đó phải nhận cọc tiền công quả nữa. Hừm, Bi RaĐa không tiếc năm ngàn đồng của nó cho những kẻ cùng đường nhưng để rớt vào tay cái thằng Cu Hưng và con nhỏ Út Thủy đi học bằng xe hơi đưa rước thì quả là lỗ bịch. Còn phải hỏi, tiền xương máu của 50 đồng loại nó đâu phải trên trời rơi xuống khời khời.

Từ trong chỗ núp nó phóng vút ra. Máu hiệp sĩ nổi lên, giọng nó lúc này có uy không thua kém các sư huynh sư tỷ Ngũ Quái Sài Gòn.

- Ê, hai đứa kia đứng lại!

Thằng công tử mặt búng ra sữa và đứa con gái tóc bum bê vừa ôm cọc tiền cất bước bồng hoàng hôn quay mặt về cổng sắt hàng rào. Bi RaĐa giật phăng “lỗ tròn nguy trang hàng rào” thò cái đầu bồm xồm quát như sấm:

- Ai là chủ nhân căn biệt thự số 13 đường “Chó Tru”, nói mau!

Bản mặt cô hồn của Bi RaĐa làm thằng con trai thụt lùi thêm một bước chân. Bi phủ đầu cú chót thăm dò đối thủ:

- Hừm, nói vậy chó tao biết mày tên là Cu Hưng, em gái mày tên là Út Thủy, mẹ mày tên Lành, đúng không?

- Ô...

- Tao đã nghe lén những bí mật đời tư của hai đứa bay. Tụi bây mà không chịu nói chuyện phải quấy với tao, ừm ừm... tao sẽ đứng lì ở đây chờ xe hơi bố mày về giải quyết giang hồ ân oán.

Đòn đe dọa của Cu Bi có tác dụng cấp tốc. Út Thủy run rẩy kéo tay Cu Hưng lôi lại hàng rào:

- Đứng... anh đừng méc bố vụ tụi em gặp mẹ...

Mái tóc bum bê và khuôn mặt bầu bĩnh của con bé ngộ đến nỗi trái tim sắt đá của Bi RaĐa mềm xèo. Nó cười hi hi:

- Ô, nói vậy chớ không phải vậy, tôi tên là Văn Doãn Bi tự Bi RaĐa, hộ khẩu đóng đô ở trường mỗ côi MƠ ƯỚC.

- Hơ, có phải các anh vừa cho tiền mẹ Lành tụi em?

- Ờ ờ... tôi bố thí người nghèo chớ đâu dư của cái tặng người giàu. Chính vì vậy...

Bi bẻ những ngón tay răng rắc.

- Cho xin lại đúng luật hè phố, ô kê?

Cu Hưng ngần ngừ. Nó lặng lẽ moi trong túi quần hai tờ năm chục ngàn mới cáu.

- Mong anh thông cảm, tôi không thể trả lại anh Bi tiền của mẹ tôi. Xin anh nhận một trăm ngàn bằng tiền chẵn.

Bi RaĐa há hốc mồm. Nó không ngờ “đối thủ” có hiểu và nặng tình mẫu tử đến thế. Phải một lúc sau nó mới mở miệng được.

- Tao... à à tôi... tôi không đòi hai người nữa...

- Sao?

- Nhưng hai người phải cho thằng Cu Bi này phỏng vấn vài câu, hai người im lặng tôi đành phải dùng biện pháp mạnh là báo tin cho ông bố.

Hai đứa trẻ quý tộc biến sắc. Út Thủy nhanh nhẩu:

- Anh Bi làm thám tử điều tra hồ, em thích nghề đó lắm. Anh cứ hỏi em đi...

- Câu đầu tiên như sau: Bố của Út Thủy là ai, làm gì, tại sao lại đuổi vợ lớn đi theo vợ bé?

Con bé mắt nai hình như đã chuẩn bị nội dung này từ lâu, con nhỏ phun ào ạt:

- Bố em họ tên đầy đủ là Hoàng Đại Quan, bí danh Mười Đờm. Ông ấy làm tới chức Cục Trưởng gì đó nhưng mới về hưu vì bị kỷ luật nội bộ. Kẽ gây ra kỷ luật là mụ Hồng Phấn Sáp, dì ghẻ của tụi em.

- Hi hi, té ra cha của cô em bị nghỉ chức vì tội lén phéng bậy bạ. Nhưng ông ta làm Cục Trưởng cục gì vậy. Cục... kẹo hả?

- Em không biết. Cục này rất nhiều lính ở khắp vùng biên giới. Còn mẹ em...

Cu Hưng gãi đầu lọng ngọng:

- Để anh nói nốt cho, mười năm trước, khi tôi mới lên bốn tuổi và Út Thủy hai tuổi thì nhà tôi xảy ra chuyện lục đục. Lúc đó nhà tôi chưa giàu như bây giờ, sau một tháng cãi lộn vì chuyện người lớn, bố tôi đánh đập mẹ tôi tàn nhẫn đuổi khỏi căn nhà ba

tầng cũ ở đường Trần Văn Đang rồi dắt hai anh em tôi dọn về đây. Căn biệt thự số 13 đường Chó Tru là vila của bà Hồng Phấn Sáp.

- Thì ra thế. Hai vợ chồng gây lộn là chuyện... nhỏ có sao lại đuổi vợ khỏi nhà. Vô lý quá, có thể vì nguyên nhân bí ẩn khác...

Cu Bi giả lả:

- Nói thiệt hai người nghe, tôi là đàn em của “Ngũ Quái Sài Gòn” chọc trời khuấy nước đây. Cứ khai báo thành thực đi để tụi này giúp đỡ cho.

Mất hai đứa trẻ đáng thương sáng rực. Út Thủy hớn hờ:

- Em có đọc báo nghe nói về năm anh chị ấy, ôi thích quá. Kể cho anh Bi RaĐa mau lên anh Hưng?

- Ờ ờ, để anh nhớ lại từ từ. Hồi đó mình còn nhỏ xiu, anh em mình phải ráp vô những lời mẹ Lành kể mới đủ cốt truyện...

Cốt truyện được chấp vá bằng trí nhớ Cu Hưng bi thảm đến mức độ khán giả Bi RaĐa rùng mình. Thời Pháp thuộc, Hoàng Đại Quan là một chiến sĩ gốc Sóc Trăng đi tập kết miền Bắc. Ra Bắc, anh ta chẳng những được miễn chiến đấu mà còn được cấp trên ưu ái cho đi học ở Liên Xô. Năm 1972 trở về Hà Nội, anh ta được thăng cấp vùn vụt cuối cùng leo lên chức Cục Phó một cơ quan kinh tế hậu phương. Ông Cục Phó Hoàng Đại Quan liền lấy ngay một thôn nữ ven thủ đô tên là Mã Thị Lành làm vợ. Sau giải

phóng, lấy lý do hai vợ chồng ở với nhau không hợp phong thổ hiếm con nên Cục Phó Hoàng Đại Quan bèn “tập kết” ngược vô Nam tiếp quản căn nhà ba tầng ở đường Trần Văn Đang và leo tiếp lên chức Cục trưởng. Sự thay đổi phong thổ cũng có lý, năm 1983 bà Mã Thị Lành sanh con trai đầu lòng Hoàng Đại Hưng và hai năm sau cho ra đời Hoàng Thị Thu Thủy. Trong thời gian này với bí danh Mười Đờm, ông Cục Trưởng bắt đầu tiếp xúc với văn minh đô thị. Ông tập nhảy đầm, hút xì gà, nói tiếng Mỹ bập bẹ và cặp bồ với vũ nữ hạng sang Hồng Phấn Sáp. Mười Đờm rước hẳn Hồng Phấn Sáp về nhà và thẳng tay nện bà vợ nhà quê. Một tháng cuối cùng trước khi tống cổ bà vợ nhà quê mặt mày sung vù ra khỏi nhà ông đã phán một câu “Mày mà hờ môi về chuyện làm ăn của tao là đời mày chấm dứt”. Không biết bà Mã Thị Lành có “hờ môi” hay không nhưng Mười Đờm đã bị cấp trên kỷ luật, bù lại người vợ đáng thương đã tự kết liễu đời mình. Nửa đêm, bà ra đường ray xe lửa gần nhà nằm dài cho con tàu xuyên Việt cán dẹp lẹp. Nhưng thượng đế còn muốn hành hạ bà, xe lửa chỉ cán đứt đôi thân thể Mã Thị Lành đến quá đầu gối và bắt bà sống đến hôm nay. Được nhà thương thí đóng cho một tấm ván lắn trên bốn bánh xe, bà Lành đã quên ý định tự sát, và đóng vai hành khất xin ăn tìm được tung tích hai đứa con yêu dấu. Sau

chùng ấy năm, Cu Hưng, Út Thủy đã lớn và được học trường Tây ngon lành. Bà vợ tuy mang mặc cảm xấu xí tật nguyên nhưng vì quá nhớ con và do không thể với tay bấm chuông cửa được nên lén lút gặp hai con bằng cái chuông cà rem. Có một lần Mười Đờm và mẹ vợ bé Hồng Phấn Sáp đi chơi về bắt gặp Mã Thị Lành trước cổng vila đã xua chó bẹc-giê ra cắn xé. Kể từ đó, người đàn bà trở nên khôn ngoan và cẩn thận hơn trong việc lén gặp con mình.

Cu Hưng kết thúc vở kịch bi thảm và nước mắt lưng tròng:

- Anh em tội tôi rất sợ bố, bố tôi là một con thú dữ. Ông ấy có súng lục lẫn roi cá đuối. Có lẽ vì mẹ tôi lo rằng ông ấy có thể giết chết tội tôi nên không dám tố cáo tội lỗi của ông ta. Mẹ Lành biết nhiều chuyện mờ ám lắm.

Út Thủy cũng thút thít:

- Anh Bi RaĐa ạ, này giờ anh đã nghe hết sạch rồi. Cũng may mà anh Hưng còn nhớ những lời mẹ kể, anh giúp tội em đoàn tụ mẹ nghe...

- Ô kê!

Máu anh hùng hảo hớn của Bi RaĐa vừa mới nổi lên chưa được mười giây thì sau lưng nó một chiếc xe Toyota Camry bóng lộn ập đến. Từ trên xe, một người đàn ông bệ vệ trạc hơn sáu mươi tuổi nhảy xuống xe quát ầm ỹ.

- Đồ chó đẻ, ai cho phép thằng ăn mày lỏi con này được xó rổ trước nhà tao.

Ông ta rút phăng sợi dây nịt ra:

- Thằng ăn mày cút xéo. Còn tụi bây, thằng Hưng và con Thủy vô mau. Hừ hừ, tụi bây dám cắt lổ hàng rào tâm sự với lũ bụi đời hả. Vô, vô, tao sẽ cho chúng mày biết thế nào là dây nịt cộng với roi cá đuối, hừ hừ...

CƠN THỊNH NỘ CỦA SẾP LỚN

Hoàng Đại Quan sáu mươi mốt tuổi mà da thịt còn chắc nịch như thuở thanh niên. Trừ phần bụng hơi phệ ra vì... lão hóa, các phần thân thể khác của ông ta vẫn còn dư sức ác chiến. Này nhé, ông ta cao một thước tám mươi với hai cánh tay cơ bắp chồn vờn như một con gấu, mặt chữ điền, lông mày chổi sể xéch lên giống Trương Phi, mắt lồi, mũi lân, miệng rộng, tai voi, lưỡng quyền nhô cao chứng tỏ là một cao thủ thứ dữ xuất thân từ môn phái Sa Long Cương bí hiểm.

Bình sinh Hoàng Đại Quan rất ghét ai gọi tên cúng cơm của mình, cho dù người đó là cấp chỉ huy. Hai chữ “Đại Quan” có cái gì đó không ổn, Đại Quan là “quan lớn” mà quan lớn thì phải đạp trên đầu dân mà

đi như thời phong kiến, chỉ nội chuyện ấy cũng đủ “chối” với lý tưởng thời mới lớn mà cậu bé chăn trâu Hoàng Đại Quan theo đuổi. Cậu ta chỉ khoái giang hồ hành hiệp cướp của nhà giàu cho người nghèo, chính vì thế mà cậu không hề do dự đem theo tuổi mười tám của mình vượt Trường Sơn ra Bắc tập kết.

Sau khi đất nước thống nhất, tuổi sắp trung niên, Hoàng Đại Quan không dẫn vợ về cố xứ Sóc Trăng nơi thường diễn ra hội hè với điệu múa Lâm Thôn của bà con người Việt gốc Miên. Ông ta chọn Sài Gòn hoa lệ, hòn ngọc Viễn Đông náo nhiệt làm quê hương thứ hai hùng cứ. Ca dao Nam Bộ có câu “Mặt nước trong con cá nó vầy vùng”. Mặt nước đục con cá Hoàng Đại Quan còn vầy vùng hơn, ông ta được “phân phối theo chế độ” căn nhà ba tầng duyên dáng ở đường Trần Văn Đang, giao kết thêm với nhiều “tay tổ” xã hội đen và quen biết với nhiều quan chức cấp bậc tương đương đủ hình thành một “câu lạc bộ chính khách” toàn dân VIP “Very important person” thứ thiệt. Tục ngữ Bắc Bộ có câu “no cơm rủng mỡ”, thực tế đã xảy ra y chang. Giống như mọi “đại quan” thừa bổng lộc, họ Hoàng cũng tậu những khu đất ở các khu đô thị mới cho mình. Ông ta tậu nhà nghỉ ở Đà Lạt, Vũng Tàu, xây biệt thự cho ngoại kiều thuê ở Thủ Đức, mua đất ở Nhà Bè, Bình Chánh, bao thầu những nhà cao tầng bỏ trống ở khu Bàu Cát để làm vốn khoa trương. Kể từ khi giao du với người đẹp vũ

trường Maxim có tên là Hồng Phấn Sáp, ông ta đổi bí danh mới là “Muời Đờm”. Trong dân gian, Đờm là tài cao đờm lược, Muời Đờm lại càng chục lần đờm lược chứ sao. Ông ta kết nạp ngay người đẹp Hồng Phấn Sáp vô “đường dây xuyên Việt”, loại đường dây mệnh danh bất khả xâm phạm chỉ dành cho các ông trùm ở “Câu lạc bộ chính khách”, trong số các ông trùm thế giới ngầm quen biết đó, Muời Đờm rất tri kỷ với một cựu tướng quân. Viên cựu tướng quân “nặc danh” chẳng xa lạ gì với giới báo chí Sài Gòn. Còn phải hỏi, ông tướng chính là chủ quán Lôi Đài, bố đẻ của ba anh em Mafia Cả Báo, Hai Sói, Ba Sư Tử đang bị án chung thân về tội buôn bán hêrôin, cần sa, thuốc phiện với số lượng tịch thu lớn nhất nước*.

Vụ xử ba đứa con ông tướng, một trong những pháo đài vững chắc của Mafia Đông Dương làm Muời Đờm bưng tỉnh. Vốn có tật giật mình, trước án kỷ luật “về hưu non” về tội bỏ vợ lớn lấy vợ bé, Muời Đờm càng thu mình trong vỏ bọc hơn. Ông ta “kỹ” đến nỗi ngoại trừ các tay chân thân tín, không ai biết vị gia chủ tuổi sáu mốt đô con, lực lưỡng ở ẩn trong vila số 13 đường Chó Tru hiện giờ là “Sếp lớn” của đường dây Xuyên Việt. Tuần lễ vừa qua, ông ta cử vợ bé Hồng Phấn Sáp đi Hà Nội cũng là thay mặt ông ta “bắt mối làm ăn” với bạn thổ phỉ Lào vùng biên giới.

---

* Xem Ngũ Quái Sài Gòn tập 5

Chính vì những lý do sinh tử trên mà Muồi Đờm mặt hầm hầm. Ông ta lôi tuột hai đứa con ruột thịt vô nhà bắt nằm sấp trên bộ trường kỷ bằng gỗ cẩm lai quý giá.

Bài thuyết giảng vỡ lòng của ông ta, hai đứa trẻ đều thuộc lòng. Muồi Đờm nhịp nhịp sợi dây nịt trên lưng Út Thủy gào lên:

- Tao trị quốc, bình thiên hạ mà không tề gia xong thì nhục quá. Nuôi tụi bây như nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà. Con khỉ cái què giò mẹ tụi bây bị tổng cổ khỏi nhà làm gương, chẳng lẽ tụi bây chưa thấy sao? Hừ hừ, hay tụi bây cũng muốn lê lét ăn mày đầu đường xó chợ như mụ?

- Hu hu hu...

- Căn nhà này là của tao, nghe chưa? Tao để đi tụi bây đứng tên nhưng thực sự là tiền của tao bỏ ra, mọi thứ là của tao, của tao hết thảy. Tao nuôi tụi bây ăn học trường Tây cho tụi bây kết giao với lũ ma cà bông như thằng lưu manh hồi nãy hử? Hừ hừ, có phải nó cắt hàng rào để dụ dỗ tụi bây đi bụi đời không nào?

- Hu hu hu...

- Thằng chó đẻ đó tên gì hả Út Thủy?

- Dạ, anh là Bi RaĐa, anh học trường mồ côi...

- Mẹ kiếp, tụi mồ côi chẳng thể tin tưởng. Chúng là kẻ thù cực kỳ nguy hiểm của bố mày, hiểu chưa? Tụi bây đọc báo chắc cũng đã biết vụ án “VÒI BẠCH

TUỘC” tòa xử thán trước làm tiêu tan sự nghiệp của một ông tướng quân đội, một ông đại sứ, một bà giám đốc, chục sĩ quan cao cấp ngành công an có dính líu đến ma túy. Họ là bạn tao, hiểu chưa?

Ông ta dừng lại thở hồng hộc:

- Họ đứt bóng vì mấy đứa mỗ côi mỗ cút như cái thằng Bi RaĐa mà tụi bây mới quen đó. Hừ hừ, tao thù lũ trẻ mệnh danh “Ngũ Quái Sài Gòn” mất dạy. Bọn phụ tá tao đã cho tao biết, chính đám nhóc con chó chết đã phá vụ án “VÔI BẠCH TUỘC”. Hừ hừ, Ngũ Quái Sài Gòn là ai, có phải chúng củi thằng nhãi Bi RaĐa đến dò la tin tức tụi bây không?

Út Thủy điếng người. Con bé liếc Cu Hưng một cái bén hơn dao rồi giả vờ khóc rống:

- Không đúng đâu bố ơi. Anh Văn Doãn Bi là một đứa trẻ mỗ côi tốt bụng, ảnh hiền khô.

- Vúúút...

Sợ thất lung bằng da to bản quất xuống mông Út Thủy làm con bé cong mình như con tôm luộc. Mười Đờm liệng ngay sợi nịt lừ lừ tiến lại vách tường gỗ ngon roi cá đuối lăm lăm. Ông ta gầm gừ như con thú bị điên:

- Mày là con gái được ân huệ xử một roi bằng dây lưng, còn thằng cu Hưng, mày chuẩn bị nhận cực hình một roi cá đuối.

Cu Hưng cắn răng không dám nói chỉ cúi đầu nằm dài chịu trận. Giọng Mười Đờm ồm ồm:

- Tao chưa tra tấn mày liền đâu, con trai ạ. Mày mở to mắt nghe tao hỏi đây...

- Dạ...

- Mẹ chúng mày hồi nãy về đây phải không?

- Không...

Mười Đờm chồm thân thể khổng lồ tới đè mạnh thằng bé ốc tiêu, lôi từ túi quần Cu Hưng ra một cục tiền lẻ được cột bằng hai sợi dây thun chắc chắn. Ông ta nhe răng cắn đứt hai cọng thun và thả đồng bạc lẻ lên trời như thiên hạ cúng cô hồn.

- Hừ hừ, đồ sâu bọ dối trá. Tiền lẻ này ở đâu chúng mày có hử, mỗi ngày tụi bây được một trăm ngàn tiền chẵn tao cho đi học, đúng chưa. Mẹ kiếp, tao đã biết tổng con mẹ ghê tởm xấu xí của chúng mày ghé thăm ngay lúc chiếc Toyota Camry dừng trước cổng. Hừ hừ, trên mặt sỏi còn nguyên mười ngón tay thọc xuống sờ sờ. Hà, hà... tao đâu có lạ gì dấu vết tấm ván lán đó của mẹ tụi bây.

Ông ta múa tít ngón roi cá đuối ôn lại đường thảo môn phái Sa Long Cương:

- Khai báo thành thực đi con trai, mẹ Mã Thị Lành có bép xếp chuyện làm ăn của tao và dì ghẻ mày hay không thì bảo?

Mồ hôi Cu Hưng toát ra như tắm. Nó ú ớ:

- Không...

- Đồ quỷ cái khốn nạn!

Mười Đờm vẫy ngọn roi cá đuối rít the thé. Trời ạ, trọng lượng ngọn đòn từ tay một cựu võ sĩ Thiếu Lâm Sa Long Cương quất xuống làm thằng bé đáng thương lịm đi.

Mười Đờm quăng roi.

- Hừm, con Út Thủy ngồi dậy gội nước rồi đập nước muối vào mông nó. Tao quay ra mà còn thấy mặt tụi bây lớn vồn là bỏ mạng đó.

Ngay lập tức bước chân ông ta nện thình thịch vào căn phòng riêng sang như biệt cung hoàng đế.

*

Sở dĩ phải mô tả căn phòng làm việc của Mười Đờm như một biệt cung vì trong đó các vật liệu trang trí nội thất đều được mạ một lớp vàng 18 cara hản hoi. Tuy nhiên vàng cũng chỉ là chuyện ruồi bu so với hệ thống máy móc nghe nhìn tối tân mà Mười Đờm đang sử dụng. Mọi máy móc đều là thành tựu mới nhất của nền khoa học kỹ thuật trên thế giới nhập cảng. Ngay đến chiếc ghế bành robot có bốn bánh xe điện tử mà Mười Đờm đang ngồi cũng chứng minh cho các thành tựu trên. Coi, lão ta chỉ cần ấn nhẹ một cái nút ngằm trên tay vịn là chiếc ghế bành tự động di chuyển theo ý muốn.

Căn phòng xịn như thế nên Mười Đờm chỉ làm một chìa khóa duy nhất mình lão giữ. Cả người đẹp

nững nịu Hồng Phấn Sáp cũng dõ dám bước vào nếu lão chưa cho phép, người đẹp mỗi lần về nhà chỉ được đếm đũa trong căn phòng ngủ lạnh chừa cách phòng làm việc chục bước chân.

Bây giờ chiếc ghế bành hiện đại đã dừng lại trước màn hình vi tính. Mười Đờm bấm máy điều khiển. Trong tích tắc, trên màn ảnh nhỏ hiện hình cái cũi chó sang trọng gần gara để chiếc ô-tô. Trong cũi, con cẩu bực-giê cao lớn như một con bê đang ngấu nghiến năm kí lô thịt bò do gã tài xế cung cấp làm Mười Đờm hài lòng. Lão lẩm bẩm:

- Con Tô Tô xực được năm kí thịt bò mà không xực nổi vài chục kilô thịt mụ Lành thiệt dễ giận.

Màn hình lúc này chuyển sang chiếc giường tràng kỷ cẩm lai. Trên bộ ván là hai đứa trẻ một trai một gái ôm nhau khóc thút thít. Mười Đờm cảm thấy đau nhói ở lồng ngực trái, trong một giây con người bạc tình sắt đá ấy lóe lên chút xíu lương tri nhân loại. Lão rên rĩ:

- Phải chi thằng Hưng và con Thủy đừng quá giống mụ nhà quê bẩn thỉu đó có lẽ ta đã cung chúng hơn. Hừm, ta thể sẽ có thêm một đứa con nối nghiệp từ nàng Hồng Phấn Sáp và đặt lên là Hoàng Tiểu Quan cho đủ bộ.

Nhắc đến “mụ nhà quê” bất giác con quỷ dữ trong đầu lão lồng lộn. Lão đập bàn cái rầm:

- Khốn kiếp. Mụ Mã Thị Lành đã biết quá nhiều chuyện thời ta còn đương chức Cục Trưởng, mụ ta lại dám cả gan mò đến tận tổ ấm mới của ta. Rõ ràng mụ muốn được hóa kiếp.

Không một giây do dự, Mười Đờm chụp chiếc điện thoại nhỏ bằng cái hộp quẹt Zippo bấm đủ chín con số.

Giọng lão lè nhè:

- Cho tao gặp thằng “Rồng Biên Giới”.

- Dạ em đây.

- Nghe nè, tao cần mày xóa sổ Mã Thị Lành càng sớm càng tốt.

- Sao hả Sếp Lớn, cỡ em mà đi làm chuyện tầm phào đó cơ à?

- Cũ vài thằng đàn em, hiểu chưa?

- Nhưng tại sao Sếp Lớn lại xóa sổ con mẹ cụt giò đó bữa nay, chúng ta còn rất nhiều phi vụ phải thực hiện. Mụ vợ lại quấy rầy Sếp Lớn hả?

- Đồ ngu, cấm mày gọi mụ ta là vợ của tao. Ê Rồng, tao với mày trò chuyện có bị nhiều “rệp” không hử?

- Không, thưa Sếp Lớn. Máy di động của em đã mã hóa. “Rệp an ninh” theo sao nổi.

- Tốt lắm. Như tao đã nói, tao không muốn thấy mặt Mã Thị Lành trên trần gian này nữa. Trên nguyên tắc, mụ không chỉ làm hại mỗi mình tao mà còn làm liên lụy đến...

- Ô kê, em đồng ý. Đối với hạng ăn mày thì chỉ cần nắm tay chỉ việc cho bọn Cái Bang là êm ru bà rù. Em bảo đảm mẹ vợ... à à mẹ già ngứa mắt đó sẽ chết không toàn thây.

Sếp Lớn Mười Đóm suýt nữa phì cười vì nhớ đến thân hình đứt đôi của người đàn bà ngồi trên miếng ván lán. Hừ hừ, mẹ ta đã “không toàn thây” ngay trong lúc còn sống. Lão háng giọng:

- Bọn Cái Bang nào?

- Sếp yên chí đi, em có biết thằng vua Cái Bang thành phố, nó nghiện “tử thần trắng” số một và là con nghiện hêrôin của em. Hề hề, nó búng tay một cái là xác mẹ già họ Mã mềm như cháo.

- Tuyệt, tuyệt cú mèo. Mày làm cách ấy thì bọn cóc điều tra, hoặc bọn cóc nhái Ngũ Quái Sài Gòn có nhúng mũi cũng đổ ngã ra thủ phạm.

- Hề hề, ăn mày giết nhau giành giang sơn là chuyện thường tình mà Sếp Lớn. Ở nhưng sao Sếp Lớn sợ lũ “Năm, sáu” nào đó quá vậy?

- Mày không biết đầu Rồng Biên Giới. Tao nghe một ông trùm trong nhóm VIP đồn rằng quán LÔI ĐÀI bị tiêu tòng do năm đứa oắt con.

- Đẹp. Em sẽ làm cỏ lũ hiệp sĩ mini đó cho xem. Sếp Lớn nghe đây, em đã gặp bà chị...

VƯƠNG QUỐC CÁI BANG

Thượng đế khi sinh ra loài người giàu có đã nghĩ ngay đến ăn mày. Không quốc gia nào vắng ăn mày gục đầu lề đường với những cái nón hoặc ngửa tay chờ sung rụng từ những trái tim yêu thương. Ăn mày có mặt từ những siêu cường kinh tế Mỹ, Nhật, Châu Âu trong bộ dạng “trí thức” hoặc trần trụi ê chề nơi các quốc gia nhược tiểu Á, Phi, Mỹ La tinh trong kiếp lếch thếch thân tàn ma dại. Điều khốn nạn là trong giới ăn mày cũng xuất hiện “đầu gấu”. Đầu Gấu rừng nào cộp nấy tồn tại khắp mọi nơi. Ở các thành phố lục lâm như Chicago, Cali, New York, Philadenphia bên Mỹ Quốc, có những ông trùm Mafia huyền thoại từng xuất thân lề đường xó chợ, ngửa tay “xin đếu” sau này lừng lẫy tở phú như Luciano, Bugsy Siegen... đều là những tấm gương nhân tiên truyền khẩu giang hồ.

Lệ Ken là kẻ luôn luôn học hỏi những tấm gương “quốc tế” ấy. Ở Sài Gòn hoa lệ nhiều ăn mày này, y xưng hùng xưng bá suốt thập niên 90. Y trung thành nghiên cứu sách báo nói về Mafia ở Hoa Kỳ, Ý, Colombia và hả hê khi thấy các ông trùm đều từng trải qua một thời tuổi trẻ giống hệt y. Đó là khả năng “xin đều”.

Thực vậy, Lệ Ken đã biết “xin đều” từ lúc trốn nghĩa vụ quân sự, giả dạng thương binh trong bộ quân phục rách rưới bôi đầy thuốc đỏ. Với hai tên “thương binh dỏm” đàn em hộ tống, y đã xông xáo chia năm ngón tay không sót một chốn ăn chơi nào. Y đảo mắt guồn guồn trong các nhà hàng, vũ trường, hộp đêm, khách sạn chặn đầu thực khách moi cho kỳ được tiền dần túi. Y còn kiến tạo nên những cái vé xe giả để chôm chĩa những chiếc xế nổ “cáu cạnh” của thực khách, “canh me” khách khứa ngoại quốc lẫn nội địa ngoan cố không chịu bố thí tại các ngõ vắng để xử “đánh hội đồng”. Y thành danh quỹ dữ nhanh chóng trong năm đổi mới 1990, rồi tiếng ác dần dần đồn xa đưa y lên làm Đầu Gấu băng “Xin Đều” trong năm 1992. Năm 1993 y bị bắt. Năm 1995 vượt ngục, để rồi kể từ năm 1996 trở về sau y đương nhiên là vua không ngai của những người hành khất già trẻ lớn bé tật nguyên hoặc giả bộ tật nguyên của phố xá Sài Gòn.

Y quên biến cái tên cúng cơm Huỳnh Chụp Lệ để hóa thân thành “Lệ Ken” bá chủ. Y từng tuyên bố

trong một buổi dạ tiệc với mười thằng đàn em cầm đầu mười quận huyện tại quán đèn mờ “Ba Số Chín” ở miệt Phú Lâm:

- Tao tuyên bố khôi phục lại các triều đại phong kiến, bước đầu mình sẽ lập Vương Quốc Cái Bang, hê hê hê...

Mười cận thần mặt mày bặm trợn ngồi hộ tống “Vua” Lẹ Ken dạ ran. Chúng không nịnh bợ Vua Cái Bang cũng uống bởi sau màn cụng ly Huỳnh Chụp Lẹ tức Lẹ Ken xìa ra cho lũ cận thần mỗi tên một tép “hêrôin” thần dược. Lẹ Ken cười ngạo mạn.

- Chúng mày phục vụ tao là có “Ken” sái đều đều. Tao hõn danh Lẹ Ken cơ mà.

- Chắc chắc, hoàng đế moi chỗ nào ra thứ hàng trắng thơm phức thế?

- Bí mật các con ạ. Chúng mày chỉ biết tao quen với một con Rồng Biên Giới. Váy nghe.

Thế là Lẹ Ken nắm thóp mười tể tướng đàn em bằng tử thần trắng ngon ơ. Y ghiền, bọn chúng cũng ghiền thì đồ đứa nào dám phản. Khi băng xin đều lên ngôi hoàng đế Cái Bang rõ ràng các băng ăn xin anh chị khác rên như bông vì bị lép vế. Xã hội Cái Bang cũng thật phức tạp: cả một tỉ băng nhóm khắp chục quận huyện từ băng giả điên, băng cùi hủi băng máu heo, băng tiểu tử lạc mẹ, băng mất vé tàu về Bắc, băng “Mẹ Bồng Con” chôm điện thoại di động, băng đối rách bầm sinh, băng tàn tật thực sự, băng nằm chờ,

nằm nhà thờ, nằm chùa chiền, băng nhập nha, băng tráo vé xe, băng rắn trườn trong rạp chiếu bóng... Trời ạ, trong tí băng đảng hiền lành hoặc du côn đó, chỉ có băng “cùi hủi bằng máu heo” là dám chống lại đế chế của Lệ Ken. Ngay lập tức, chục thằng đàn em Lệ Ken xóa sổ đối thủ. Chúng biến thành những tên cướp hung hãn “quần” băng cùi hủi một trận toi tả và dí dao đẩy đối phương ra tit... tỉnh lẻ. Sau chiến tích man rợ đó, Lệ Ken mặc nhiên làm mưa làm gió “Sài Gòn by night” via hè.

Hôm nay, lúc bảy giờ tối cũng ở quán đèn mờ “Ba Số Chín” miệt Phú Lâm, Lệ Ken buông phen di động xuống quát ầm ĩ đám đàn em:

- Tụi mỗ côi ngồi lết ván lăn do ai chỉ huy?

Một đứa nhanh nhẩu tri hô:

- Bẩm hoàng đế, ả hồ ly Hằng Nước Mía cai quản ạ.

- Á à, con nhỏ Hằng cụt một giò chuyên uống nước mía nhà thờ Đức Bà sau khi vô mảnh hủ, hê hê, được được...

- Sao hủ hoàng đế?

- Mà đã biết con Hằng Nước Mía thì ráng phối hợp với nó làm vụ này rất ráo. Tao muốn đêm nay một mụ mỗ côi lết ván lăn cụt hai giò tên là Mã Thị Lành bốc hơi khỏi trần gian. Mà chơi được không Cường SiĐa?

Cường SiĐa, tể tướng Cái Bang phụ trách một quận nội thành cười hềnh hệch:

- Chuyện nhỏ. Có điều đàn em cần “bốc hơi” trước nạn nhân để lấy ít cảm giác mạnh.

- Hê hê, cái đó có gì là khó. Đêm nay riêng mày được đặc ân phê hai tép trắng. Ông thầy “Rồng Biên Giới” vừa tạo điều kiện cho phe ta bốc dài dài.

*

Bi RaĐa lập công tới hai lần trong một ngày. Hồi sáng, sau khi bị lão gia chủ bệ vệ Hoàng Đại Quan tự Mười Đờm tổng cổ khởi vila số 13 đường Chó Tru, chú nhóc đã chuồn một mạch về trường MƠ ƯỚC báo cáo tình hình với các sư tỷ, sư huynh. May phước, căn cứ ngầm ở Xóm Đường Ray lúc đó có mặt đông đủ năm hiệp sĩ bởi lớp 11 của Sơn Đại Ca và lớp 10 của Quyên Tiểu Muội bất ngờ đều được nghỉ hai giờ cuối.

Tin tức của Bi RaĐa mang về làm không khí trong căn hầm trở nên khó thở. Cả năm đứa không ngờ tình hình đột biến đến như vậy.

Quyên Tiểu Muội bàng hoàng:

- Tình mẫu tử thật vĩ đại. Mẹ con người ăn mày sum họp hai bên hàng rào sắt như bức tường Berlin. Trời ơi...

Thạch Sầu Đồi bực tức:

- Nhưng tình phụ tử thì được thể hiện bằng ngọn roi cá đuối và sợi dây nịt gian ác.

Sơn Đại Ca tư lự:

- Tôi có cảm tưởng đằng sau vụ bất hòa gia đình họ Hoàng là một cái gì rất lớn. Tại sao Muối Đỏ không cần ra Tòa lý dị vẫn có quyền đuổi vợ ra khỏi nhà, tại sao người đàn bà bất hạnh ấy không tố cáo tội lỗi ngoại tình của chồng mà lại đâm đầu vô đường ray xe lửa tự vẫn. Tại sao mẹ dì ghẻ Hồng Phấn Sáp đi Hà Nội, tại sao những đứa trẻ tên Cu Hưng, Út Thủy lại bị mẹ trấn áp bất im lặng. Tại sao người cha vô trách nhiệm, bất hảo đó lại sợ bà vợ tật nguyền của mình tiết lộ các dịch vụ làm ăn. Phải chăng đó là các dịch vụ xã hội đen của một ngài Cục Trưởng phụ trách các cửa khẩu vùng biên giới?

Hoàng Lăng Tử cau mày:

- Coi chừng chúng ta lại húc đầu vô bức tường đá. Quý vị còn nhớ chứ, tụi mình đã một lần kiệt sức khi đụng vôi bạch tuộc Mafia.

Thúy Bội tỉnh táo hơn ai hết. Cô trợn mắt:

- Nhắc tới Mafia tự nhiên mình thuộc lòng luật rừng của chúng. Nếu Hoàng Đại Quan dính líu đến thế giới ngầm thực sự thì sinh mạng bà Mã Thị Lành chỉ còn tính từng ngày. Ông ta sẽ tìm cách “cắt lưỡi” nhân chứng, đúng không?

Cô bé nêu giả thuyết xong là lập tức vỗ vai chú nhóc Bi RaĐa:

- Chị không biết phải biểu dương Cu Bi thế nào trong thắng lợi vừa rồi, có điều hình như em vẫn chưa xài hết thời gian một ngày thất nghiệp.

Văn Doãn Bi nheo nheo mắt:

- Chị Thúy lại muốn nhờ cậy gì nữa đây?

- Bây giờ em không phải là khách mà tham dự phiên họp như một thành viên thứ sáu của “Ngũ Quái Sài Gòn”, hiểu chưa?

Bi RaĐa cười khoái trá:

- Chị khỏi cần phân công thằng Bi này cũng biết tổng. Sau cuộc họp, em sẽ tiếp tục theo dõi bà cụt chân Mã Thị Lành và bảo vệ bà ta từ xa phải chưa?

- Ừ, có nghe anh Sơn và anh Hoàng nói không: vụ này lớn hơn tụi mình tưởng, có thể liên quan đến Mafia nữa đấy.

Bi RaĐa ngơ ngác:

- Mafia là gì hả chị Thúy?

Thúy Bụi phát biểu vanh vách, dù sao cô cũng đã đọc gần hết tủ sách “thư viện mini” dưới hầm ngầm.

- Đó là danh từ để ám chỉ cuộc khởi nghĩa chống xâm lược của người dân nghèo trên đảo Sicilie miền nam nước Ý, Cu Bi ạ. Người dân sống trên hòn đảo ấy vốn đã khổ vì mảnh đất chớ ăn đá gà ăn muối lại bị giày xéo bởi gót giày quân viễn chinh Pháp thế kỷ trước. Họ vùng lên kháng chiến, các nghĩa quân trước khi tử trận đều hô vang lời thề tiếng Ý “Morta Alla Francia Italia Anela”. Câu này có nghĩa là “Giết quân Pháp giành tự do cho nước Ý”. Nếu chúng ta ráp lại những mẫu tự đầu của lời thề đó thì mấy chữ MAFIA hiện ra.

Quyên Tiểu Muội không chịu lép vế Thúy Lolita. Cô giải nghĩa nguồn gốc MAFIA theo một hướng khác:

- Các nhà ngôn ngữ học đã đưa ra một số giả thuyết. Rằng Mafia trong ngôn ngữ Toskan nghĩa là đôi khổ. Mauvais trong tiếng Pháp có nghĩa là xấu, tồi. Còn trong tiếng Ả Rập, Mahias là thằng lừa đảo, Magtaa là hang động, Mufah còn có nghĩa là sức mạnh tự vệ.

Sơn Đại Ca kết luận:

- Qua sự phân tích của Thúy và Quyên, chúng ta tạm hiểu rằng xưa kia MAFIA có thể là một tổ chức chính nghĩa của người nghèo bị áp bức, nhưng theo thời gian thì tổ chức tốt đẹp đó bị biến tướng và thoái hóa thành một hội kín khổng lồ, chuyên gây tội ác, có nguồn thu nhập bất chính ketch xù và có mạng lưới chân rết khắp năm châu. Mafia ở Việt Nam chỉ là vệ tinh của mạng lưới chân rết nói trên.

Cu Bi gục gặc đầu ra vẻ hiểu biết:

- Vậy ai cầm đầu Mafia Việt Nam hở anh Sơn?

- Cái đó thì chịu. Tại sao em không nín vai bà Mã Thị Lành mà hỏi nhỉ?

*

Một ngày có 24 tiếng. Bi RaĐa xin chị Thúy nghỉ giải lao một ngày tức là bảy giờ sáng mai mới hết hạn chứ sao. Bây giờ mới có chín giờ đêm, vị chi nó còn tới cả một đêm thức trắng mới kết thúc một ngày làm thám tử.

Cu Bi thọc tay vào túi quần xà lỏn đi lang thang dọc vỉa hè Bưu Điện Sài Gòn. Bên kia cách một con đường là nhà thờ Đức Bà với nóc thánh đường cao vút. Bi vừa đi vừa ngẫm nghĩ. Trọn một buổi chiều nó đã quần đảo nát con đường Chó Tru nhưng cũng chẳng biết người đàn bà tật nguyên ngồi ván lắn ấy lết về đâu. Đường Chó Tru rẽ ra hàng chục đại lộ lớn, thành phố hơn chục quận huyện rải rác làm sao biết bà mẹ bất hạnh của Cu Hưng, Út Thủy khát thực ở quận nào. Tuy nhiên Cu Bi là một chuyên viên matxa dạo có con mắt “rađa” thấu thị cuộc đời, nó đã suy nghĩ nát óc cuối cùng mò đến một ngã tư giáp ranh giữa quận Một và quận Bình Thạnh hỏi thăm các đàn anh đập xích lô đang đánh cờ tướng chờ khách. Đây là các đàn anh từng được nó cho “đấm bóp trả góp” đều chi. Một đàn anh nhe răng:

- Hừm, mày hăm tài quá Bi RaĐa à. Mày vừa xáp vô là tao bị chiếu bí liền.

- Hi hi, em sẽ “go” nếu anh điểm chỉ giùm đám Cái Bang ngồi ván lắn đóng đô ở đâu...

- Số mày hên đó nghe. Tao chuyên chở xe tháng cho con Hằng Nước Mía cụt một giò. Tối nào con nhỏ Đầu Gấu đó cũng nằm dài trên đường Thái Văn Lung gần bờ rác công cộng để thu thuế thân đám đệ tử lê lết. Con nhỏ dữ như bà chằn lửa.

- Cám ơn sếp.

Bi RaĐa biến lên hướng trung tâm thành phố chớp nhoáng. Nó ngồi bệt xuống vỉa hè Bưu Điện “cháp” một tô cháo huyết giò cháo quẩy nóng hổi, quất sạch ly trà đá và bây giờ tà tà bẻ quặt qua con đường Thái Văn Lung cúp điện đột xuất vắng hoe.

Chín giờ mười lăm phút, kẻ giang hồ phiêu bạt 14 tuổi quăng cái bóng mình sau bờ rác công cộng. Bờ rác dài như một con thuyền mắc cạn bốc mùi hôi hám mỗi khi có một luồng gió thốc đến. Cu Bi nín thở theo dõi cuộc trò chuyện đầy những tiếng chửi thề tục tĩu của bọn đại bàng Cái Bang ở phần bên kia bờ rác.

Nó hết hồn khi nghe giọng nhào nhẹt của một đứa con gái:

- Giết một mạng người mà “chị” hẻo quá, bộ định khi dễ con Hằng Nước Mía hả Cường SiĐa?

Tiếng thằng đàn ông khô khan:

- Tao tăng lên năm chục ngàn nữa, chịu không?

- Mốc xì, mày “chung” có hai trăm ngàn đồng còn tao ở tù rục xương vì lỡ tay đánh chết một con mẹ cụt hai giò đồng nghiệp. Tao không chơi.

- Đồ láu cá. Vua Lẹ Ken thả cho tao có “một té”, mày tính ẵm gọn sao. Mẹ kiếp, chia đôi...

- Hê hê, của thì của. Nãy giờ thỏa thuận vậy có phải dễ nghe không. Tao chỉ làm sát thủ với giá một “chị”.

Thằng đàn ông có lẽ là Cường SiĐa xuống nước.

- Tao đồng ý, đáng lẽ tao thừa sức ra tay nhưng đây là chuyện nội bộ Cái Bang trên đất tụi mày. Mày nhớ

kỹ nghe Hằng Nước Mía, mày và đệ tử tha hồ nện hội đồng con mụ bất tỉnh rồi quăng vô bờ rác phủ ve chai đổ hộp lên là huê cả làng. Bốn giờ sáng, xe chở rác sẽ làm nốt công việc chót là xúc gọn xác con mụ chở ra ngoại ô, ha ha ha...

Hằng Nước Mía nhịp nhịp cái nặng sắt xuống nền xi măng vỉa hè làm Bi RaĐa giật thót tim.

- Ê, tiền trao rồi cháo mới mủc...

- Một cọc là năm trăm ngàn, đếm đi...

- Cúp điện tối om cách gì đếm hả Cường SĩĐa.

- Mày phải tin tưởng cánh tay mặt của hoàng đế Lệ Ken chó. Bao giờ con mụ mới về đây nộp thuế thân cho mày?

- Mụ Mã Thị Lành đúng 10 giờ đêm sẽ trình diện tao. Yên chí đi, đúng 12 giờ khuya tao sẽ cho con mụ hồn du địa phủ.

Ba tiếng “Mã Thị Lành” làm Bi RaĐa chói với. Nhanh như một con sóc, nó bốc hơi khỏi bờ rác không một tiếng động. Phước ba đời cho chú nhóc, nó vừa đặt chân đến đầu đường Hai Bà Trưng là đằng sau điện đuốc sáng trưng.

Bi RaĐa bay về sào huyệt trên cuốc xe ôm. Trong tiếng gió rít ù ù mang tai, cái đầu non nớt của nó xà quần vô số câu hỏi.

- Trời ơi, sao con người với nhau lại nỡ ác như đến thế. Ả Hằng Nước Mía cũng ăn xin, cũng cút một giò như bà Lành mà tại sao lại nỡ thủ tiêu đồng loại chỉ

vì... một chỉ vàng. Tên Cường SiĐa là ai, rồi Vua Lê Ken mà y đề cập với thái độ kính nể. Bọn chúng là trùm Vương Quốc Cái Bang ư, nhưng Vương Quốc Cái Bang mắc mớ gì phải thuê sát thủ ám hại một bà già vô tội... Bi RaĐa không thể giải thích được nhưng Thúy Bội và Hoàng Lăng Tử biết cách xử lý. Trong trường Mơ Ước giờ này chỉ còn hai hổ tướng Phan Thành Hoàng và Vũ Thị Lolita Thúy chứ sao.

*

Băng Cái Bang khát thực bằng ván lãn hoặc chống nạng ở bờ rác Thái Văn Lung chỉ khoảng sáu mạng, lúc Hoàng Lăng Tử và Thúy Bội xuất hiện, tại hiện trường vẫn còn tên đồ tể Cường SiĐa với nét mặt vênh vênh tự đắc. Rõ ràng bọn tội phạm giả dạng ăn mày này không hề nghi ngờ sự có mặt của cặp tài tử giai nhân tuổi thiếu niên. Hoặc giả chúng cho rằng đó là hai công tử tiểu thư vừa bước ra từ sàn nhảy đang sánh vai dạo phố.

Hoàng Lăng Tử thì thầm:

- Chẳng có đối thủ nào lành lặn tứ chi, trừ thằng thanh niên mặt chuột. Này Thúy, bạn không cần phải động thủ.

Thúy Bội gật đầu:

- Hai vị công an phường mà hồi nãy tụi mình báo tin vừa lộ dạng ở đầu đường Hai Bà Trưng kia. Làm lẽ đi.

Ngay lập tức Hoàng bay tới chụp vai tên mặt chuột. Coi, tên thanh niên lạ hoắc tính sừng sộ thì cánh tay phải của y đã bị giựt ngược lên tận cổ. Giọng Hoàng khàn khàn:

- Mày là Cường SiĐa phải không?

- Ô ơ... đã biết đại danh tao thì buông tay ra. Tao là... Tể Tướng...

- Cái gì?

- Hic, Tể Tướng triều đình Cái Bang thuộc băng “Xin Đểu”... á á...

Cánh tay phải của y gần như lìa khỏi vai bởi đòn nắn khớp của đối thủ. Hoàng Lăng Tử ghé sát mặt Cường SiĐa cười gằn:

- Ai xúi mày ám sát bà Mã Thị Lành?

- Đaaaau... tao nói... hic, thằng Lẹ Ken xúi tao.

- Lẹ Ken ở đâu?

- A a... Vua Cái Bang Lẹ Ken đang phê hêrôin cùng đám em út ở quán đèn mờ “Ba Số Chín” kế bến xe Phú Lâm, hic...

Cuộc thẩm vấn của Hoàng Lăng Tử tưởng dài mà thực sự chưa đến một phút. Trong vòng sáu mươi giây ngắn ngủi đó, trên con đường vắng hoe chỉ có lũ khán giả băng ngồi ván lăn giương mắt trùng trùng. Nữ chúa Hằng Nước Mía hoàn toàn bất động cho đến khi Thúy Bội ập đến trước mặt và hai người công an khu vực tập hậu sau lưng. Á kinh hãi rú lên:

- Cóm. Đưa tao cái nạng. Chạy mau tụi bây...

Trời đất! Bọn tội phạm khoác áo ăn mày tứ chi đâu có bình thường mà nhấc gót nổi. Đứa nào đứa nấy quờ quạng trên vỉa hè lổm ngổm như những con sâu róm khiến Thúy Bội không nỡ cản đường. Cô chỉ lạnh lùng tước chiếc nạng trong tay Hằng Nước Mía.

- Yêu cầu chị đứng yên.

Hai người công an phường hành động rất nhanh. Khi đã gom xong Cường SiĐa và sáu mạng “phế nhân”, một vị cất tiếng:

- Tôi không ngờ trên địa bàn phụ trách của mình lại xảy ra một âm mưu giết người giữa những kẻ khốn cùng. Chúng tôi thành thật cảm ơn sự hỗ trợ kịp thời của cậu Hoàng và cô Thúy.

Vị thứ hai giận dữ:

- Sáng mai tất cả sẽ được chuyển đến các trường trại thuộc Sở Thương Binh Xã Hội, riêng cô, cô Hằng Nước Mía, cô và thằng lưu manh băng Xin Đều sẽ phải trả lời trước pháp luật về tội toa rập làm sát thủ với giá tiền công một triệu đồng. Cô thấy sao?

Hằng Nước Mía khóc bù lu bù loa:

- Hu hu, em mang ơn nghĩa các anh cóm về việc cho lũ hành khất khốn nạn tụi em đóng đô ở đây. Hu hu, trước giờ em có làm gì phạm pháp đâu, em chỉ thu thuế mỗi đứa ăn mày một ngày có... một đồng cứng. Hu hu, tại cái thằng chó chết Cường SiĐa xúi quẩy...

Mặc kệ ả sứt sùi kẻ lẻ, một viên công an phường lặng lẽ kiểm tra bờ rác. Anh ta quay lại nói với Hoàng.

- Tôi đã nghe tiếng “Ngũ Quái Sài Gòn” từ lâu, bây giờ mới biết mặt hai em. Đáng tiếc là bà Mã Thị Lành không có mặt tại đây nên không thể nào điều tra nguyên nhân giết người được. Ái chà, đã hơn mười giờ rồi.

Hoàng Lãng Tử nhếch mép.

- Cánh tay của các anh không dài đến bến xe Phú Lâm đâu. Tụi em sẽ có cách tìm ra người đàn bà đáng thương ấy.

*

11 giờ 10 phút khuya, cặp Hoàng, Thúy mới bước vào lãnh địa Phú Lâm trên chiếc Cub 50 mượn từ gara nhà Quyên. Giống như mọi bến xe ồn ào khác, sinh hoạt về đêm của các tài xế, lơ xe, những gánh hàng rong ăn theo, cánh dịch vụ nhà trọ, buôn bán lộ thiên ở khu vực ngoại ô Chợ Lớn bao giờ cũng ì xèo náo nhiệt.

Chiếc Cub sừng trâu dừng lại trước một cái quán nằm đằng sau bến xe dưới ngọn đèn đường vàng vọt tù mù. Ngọn đèn không đủ sáng trong phạm vi năm mét nhưng cũng đủ cho hai đứa nhìn rõ ba con số “999” hắc ám. Hai đứa hài lòng khi thấy trước cửa quán không có một gã mặt rô nào, chỉ có ba chiếc xích lô đạp nằm tênh hênh chẳng ai coi.

Thúy dứt khoát:

- Đánh nhanh rút lẹ Hoàng ơi. Chắc chắn bằng xin đều chọn quán này làm sào huyệt, bọn chúng nắm chắc dân giang hồ ở đây đến mức tự đến quán bằng ba chiếc xích lô chẳng cần cử người gác.

Trong quán, Thúy chiếu tướng liền chiếc điện thoại chông chơ trên mặt quầy. Quầy im lìm có lẽ chủ nhân và các ả tiếp viên đã rút lên gác thượng ngủ mất đất. Phía dưới quầy lù lù hai bộ salông nối đầu vào nhau với chín nhân sự nằm ngổn ngang. Giữa hai bộ salông quay tròn là một cái bàn chống chất những lon bia uống dở dang, bên cạnh bia bọt mỗi nhấm vương vãi những bọc nhựa và những ống dài bằng nửa chiếc đũa kéo dài tới tận chân quầy.

Hoàng Lăng Tử đi trên mười đầu ngón chân y hết loài mèo. Gã rón rén lượm một bọc nhựa, quẹt ngón tay vô mớ bột trắng dính sát đáy đưa lên miệng nhấm nháp.

Mặt gã sa sầm:

- Bạch phiến, Thúy ạ. Gọi phon cho đội đặc nhiệm hình sự mau lên. Tôi sẽ giải quyết lũ súc sinh trước khi cảnh sát chống ma túy đến.

Không một giây chần chờ, Thúy Bụi xù mái tóc nhím nhảy vút tới chiếc điện thoại. Để mặc cô bạn gái xinh đẹp làm việc với nhà nước, Hoàng Lăng Tử quỳ xuống dựng cổ một trong chín tên lưu manh ngủ

vạ ngủ vật nơi hai bộ salông. Gã bấm vô đại huyết khiến thằng khốn mở bừng mắt.

- Ô ơ...

- Lẹ Ken là thằng nào?

- Tụi bây ơi, chiến đấu...

Tiếng hét long trời lở đất của một tên xin đều làm cả đám cái bang bật dậy như lò xo nén. Tám bộ thầy ma vừa thọc tay vào túi tìm dao bấm thì lãnh gọn “Liên Hoàn Bát Cước” của Hoàng Lăng Tử chứ sao. Gã tung người lên cao quay tròn thân hình như một cơn trốt xoáy.

- Bụp, bụp! Chát! Rầm...

Tám cái đầu mới ngóc khỏi ghế nệm đã đổ ập xuống sàn nhà thẳng cẳng. Còn phải hỏi, đổ tên nào nhúc nhích nổi.

Thằng mất dạy vừa tri hô chiến đấu mặt méo xệch:

- Mày... mày...

- Tao là thần công lý đây. Nói mau, thằng Lẹ Ken...

- Ô, Lẹ Ken chính là tao. Tao có tên cúng cơm là Huỳnh Chụp Lẹ, ông vua Cái Bang toàn thành phố. Tám thằng đàn em mà mày vừa đánh gục đều là tám Tể Tướng thế giới ăn mày.

Hoàng thở phào:

- Cuối cùng cháy nhà cũng lòi mặt chuột, té ra mày là sếp sòng bọn giả dạng bộ đội thương binh xin đều, ăn cướp, dọa nạt cuộc sống bình an của bà con lao động. Mày muốn chết hay muốn sống?

Hoàng thọc hai ngón trở vô yết hầu Lẹ Ken khiến y á khẩu. Gã cất giọng rền rền:

- Tại sao mày sai thủ hạ giết bà ăn xin Mã Thị Lành?

Lẹ Ken thở ằng ặc:

- Xin ngài võ sư nói tay giùm, tôi... tôi...

- Bây giờ mày hít thở được chưa?

- Dạ được, thưa võ sư. Chẳng lẽ võ sư đã thanh toán thằng Cường SiĐa?

Hoàng Lăng Tử tóm tắt cực gọn số phận Cường SiĐa, Hằng Nước Mía và băng ván lẩn Cái Bang khu thánh địa nhà thờ Đức Bà cho tên hoàng đế dỏm. Thúy Bội ngó cách gã hỏi cung mà ngứa mắt, cô bé buông điện thoại phóng đến cạnh gã:

- Trời đất ơi, đội cảnh sát chống ma túy đang trên đường xuống Phú Lâm, vậy mà ông cứ để mất thời gian. Hên cho tụi mình là đám trên lầu ngủ sạch trơn. Ông làm ơn giao tay tù binh khả ố cho tôi.

Cô chống nạnh hất hàm:

- Tôi cần ông anh trả lời đúng luật giang hồ trước khi dứt tay vô còng số tám về tội tàng trữ tiêu thụ ma túy. Thế nào, ông anh với Mã Thị Lành có ân oán gì?

Lẹ Ken bị choáng váng trước thần uy đảm lược của cô gái lai Pháp. Y sụp lạy như tể sao:

- Dạ, mọi thứ đều do ông thầy “Rồng Biên Giới”, dạ dạ... từ hêrôin cho đến lệnh thủ tiêu mục ăn xin cụt giò, Rồng Biên Giới cung cấp bạch phiến cho tụi

em rồi biến tội em thành nô lệ của ông ta. Ông ta sai đầu tội này làm nấy.

Bộ dạng thành khẩn của một con nghiện nặng bị dí vào chân tường khiến Thúy phát tởm. Cô búng tay cái chách:

- Rồng Biên Giới là ai?

- Hic, đó là bí mật của Mafia em không dám tò mò. Em chỉ gặp ông thầy một lần ở nhà giam lúc em “xin đều” bị bắt. Ông thầy tự nhiên vô bảo lãnh em và thu nạp dưới trướng. Tướng Rồng Biên Giới oai phong như Mỹ.

- Gã ở đâu?

Đúng lúc đó tiếng còi hụ của một loạt xe tuần cảnh vang rền ngoài cửa quán.

RỒNG BIÊN GIỚI

Hà Thượng Cấp là một người đàn ông có... nhan sắc của một người đàn bà không đẹp gái. Ông ta chưa quá 40 tuổi mà trán đã hói, trên đầu chỉ còn trụ vài mảng tóc loe ngoe. Chiếc mũi khoằm, cặp mắt hí, hàm răng vàng chóa lại càng làm cho ông ta có bộ mặt khó thương. Ông ta “nuôi” thêm một bộ râu ngô dưới cằm, cái áo vest thắt cà vạt toồng teng, đôi giày Italia bóng lưỡng khiến thoát nhìn hơi giống một tên ngố.

Ấy vậy mà đám nhân viên nữ của văn phòng Sở Hỏa Xa lại lượn quanh ông ta cứ như lũ thiêu thân lao vào giàn lửa. Họ đánh môi son đỏ chót, mặc áo quần hở hang tôn sùng Hà tiên sinh như tôn sùng một giáo chủ có trong tay chiếc đũa thần. Hà Thượng Cấp có trong tay chiếc đũa thần thật hay giả có trời mới biết, chỉ biết rằng lũ con gái ký hợp đồng lao

động với họ Hà lương tháng và bổng lộc gấp chục lần đi hành nghề vũ nữ hoặc tiếp viên.

Chúng thường xúm xít nâng bàn tay sắp lên tỏ vẻ:

- Sếp ơi, sắp có tướng sang thật đó.

Hà Thượng Cấp cảm thấy mình sang thiệt. Chớ gì nữa, ông ta có tới bốn chiếc xe hơi riêng mang toàn mác đắt tiền, ông ta tới kỳ xe Nhật và xe Đại Hàn, đối với một “thượng cấp” biết làm ăn thời thị trường mở cửa thì phải ngồi xế hộp Hoa Kỳ mới làm thiên hạ kính nể. Coi nào, trên bàn giấy của ông ta lúc nào cũng lù lù một hộp xì gà Havatampa hảo hạng xuất xứ từ Cuba. Ông ta thường tâm niệm khi nhét điếu xì gà lên môi:

- Cục trưởng cũng kém mình một bậc, ha ha ha...

Tối hôm qua, đúng 12 giờ đêm điếu xì gà trên mép Hà Thượng Cấp rớt xuống bởi một cú phôn kỳ dị gọi tới. Nụ cười tự mãn của sắp méo mó trước một giọng con gái nỉ non lạ hoắc:

- Alo, xin lỗi trước, có phải ông là Rồng Biên Giới không ạ?

- Hừm...

- Nếu không phải thì em xin cúp máy.

- Khoan đã...

Hà Thượng Cấp liếc lên tường lom lom dòm bảng danh sách các nữ nhân viên. Mẹ kiếp, không hiểu con nhỏ nào trong bảng phong thần kia dám to gan vượt râu hùm của sắp. Ông ta dùng đũa:

- Nghe qua chất giọng thì cũng hẳn là một hoa hậu tuyệt vời. Sao, cũng cần Rồng Biên Giới đáp ứng những gì nào?

- Vâng, em lỡ đẹp từ lúc bẩm sinh. Em tên T cộng H cộng U cộng Y và phết trên đầu dấu sắc.

- Ha ha ha, Thúy hả. Cũng bi nhiêu tuổi?

- Dạ, mới mười lăm tuổi rưỡi thôi, em muốn được ông Rồng Biên Giới coi em như một con rồng nhỏ.

Máu hào ngọt của Hà Thượng Cấp dâng tận cổ dù ông ta thừa biết dù dễ con gái vị thành niên là “ủ tò” như chơi. Hà hà, còn lâu công an cảnh sát mới dám sờ gáy ông ta, Hà Thượng Cấp chỉ cần “ho một tiếng” là cái ghế sĩ quan cảnh sát của những ai lém phéng điều tra đời tư họ Hà sẽ tan ra như cám. Ông ta cười rinh rích:

- Há há, anh bắt đầu chịu đèn cưng rồi đấy. Cái tên Thúy ám ảnh anh từ hồi chưa thành Rồng Biên Giới cơ. Anh mê bài nhạc “Thúy Đã Đi Rồi” và khoái giọng ca liêu trai của nàng Thanh Thúy lắm.

- Ô, ông thật là tài tử. Em càng muốn gặp mặt ông càng sớm càng tốt.

- Mai nhé, giờ khuya rồi.

- Em hiểu, tám giờ sáng mai tại...

- Tại văn phòng đặc biệt của Sở Hòa Xa, nhưng bảy giờ đi. Sáng mai anh có chuyện phải ghé văn phòng thật sớm. Ô, mà tại sao Thúy biết số phôn di động lẫn đại danh anh hả?

- Hi hi, bí mật cơ mà. Ông sẽ được bật mí lúc mặt trời lên.

Đứa con gái ngọt ngào lạ hoắc cúp phôn làm suốt đêm Hà Thượng Cấp hoang mang. Năm giờ sáng đồng hồ báo thức vừa ré là ông ta chụp chiếc áo vest, thắt cà vạt, xỏ giày Italia bay vút lên chiếc xe hơi nhãn Texas mui trần lao từ nhà riêng đến Sở Hỏa Xa một mạch. Chiếc Texas lướt chậm chậm qua một rừng nhân loại xếp hàng lổm ngổm chờ mua vé tàu hỏa và quẹo vô một cánh cổng sắt mở toang không bóng ma nào dám lai vãng. Mặc kệ người bảo vệ già cúi đầu khúm núm, chiếc Texas tiếp tục trườn lên mặt sân trải sỏi rồi tắt máy trước văn phòng.

Hà Thượng Cấp gấn diều xì gà Havatampa lên khoe mép và nện gót giày đại gia lừng lững vào trong dinh thự.

*

Cái hẹn bảy giờ sáng với “em bé mười lăm tuổi” không quan trọng bằng những nhân vật trong cuốn sổ tay bỏ túi của Hà Thượng Cấp. Ông ta khoan khoái thả người xuống chiếc ghế bành, gác tréo hai ống quần đất tiền lên bàn và bấm nút điện thoại gọi nhân vật thứ nhất.

- Chào thủ trưởng, thủ trưởng vừa tỉnh giấc ạ?

- E hèm, tôi đã dặn anh bay ra Hà Nội tuần trước nhận nhiệm vụ mới sao anh không thi hành?

- Dạ, em còn bận nhiều chuyện. Em chưa muốn lên chức đâu.

- Lại còn khiêm tốn nữa. Ngành đường sắt rất hành diện vì công thức cải tiến năng lực đầu máy và tăng cường hệ thống trọng tải xe lửa của anh. Trước giờ ngoài anh chưa ai bác học như vậy. Vẫn với cái đầu máy cổ lỗ sĩ từ thời Pháp thuộc đó, anh đã sáng tạo nâng cấp lên ngang bằng tốc độ xe hơi hiện đại, chưa kể ráp thêm ba toa xe màu đỏ mà vẫn giữ được kỷ lục số một mới là tài. Này, anh tính chở hàng gì trên ba toa xe vừa thiết kế hả Cấp?

- Bẩm thủ trưởng, em sẽ chở đồ chơi trẻ em nhập cảng ạ.

- Sao?

- Hai cậu quý tử sinh đôi của thủ trưởng cuối tháng tư này ăn mừng sinh nhật mười tuổi, đúng không?

- Chà...

- Hai cậu bé thần đồng sẽ tha hồ lựa tí thứ đồ chơi trong ba toa xe. Từ súng lade điện tử, súng bắn ra sương mù, súng bắn pháo bông cho đến siêu nhân, người máy biết đấm đá biết tàng hình trong nháy mắt. Bảo đảm với thủ trưởng toàn là đồ chơi Mèo nhãn “Made in USA” hẳn hoi.

- Này này, anh chở hàng quốc cấm là không xong đâu, ngành an ninh văn hóa đã có thông tư cấm người lớn bán đồ chơi bạo lực.

- Hà hà hà, thủ trưởng yên chí. Em có giấy thông hành bao luôn quyền bất khả xâm phạm cả đoàn tàu, thủ trưởng quên rằng...

- Hừ, tôi hiểu chính anh có công cất nhắc tôi, anh quen biết hầu hết sếp lớn.

- Em chỉ yêu cầu thủ trưởng giao đứt cho em con tàu "SUPER STAR", em đâu dám đòi hỏi những đoàn tàu Xuyên Việt S1, S2.

- Cũng... được...

- Cám ơn thủ trưởng, ngay ngày mai sẽ có người của em mang bánh sinh nhật đến nhà thủ trưởng tặng hai quý tử. Thủ trưởng nhớ dặn hai công tử cất bánh cẩn thận kéo chậm vạt cứng.

- Cái gì?

- Hà hà, trong bánh chình ình đúng một kí lô vàng Thụy Sĩ, thủ trưởng chịu chưa?

- Nay Cấp, hình như ngành thanh tra trung ương đang cử người theo dõi anh?

- Sếp Lớn Mười Đăm sẽ làm việc với họ. Chào thủ trưởng.

Cú phen thứ hai của Hà Thượng Cấp là cuộc đối thoại với một người đàn bà. Giọng ông ta dè quẹo:

- Hồng Phấn Sáp đó hả?

- Dạ, em đang cô đơn buốt giá trong căn phòng ấm áp của khách sạn Hồ Tây.

- Hê hê, đừng làm anh thêm chảy nước miếng cứng ơi. Vụ nhận hàng phía Bắc ra sao?

- Em đã gặp Xiêng Linh ở ngã ba biên giới như lời anh tiến cử. Anh nói rằng Xiêng Linh là chúa tể đường dây chi nhánh từ Tam Giác Vàng hả, em thấy nó có vẻ như thằng cha “Xuân Tóc Đỏ”. Nó rất chiều em và hứa giao đứt cho em số lượng “cặp” và “bánh” đủ chất đầy một toa màu đỏ. Anh thấy sao?

- Hừm hừm, tôi đang phát ghen lên đây. Công lao tôi trồng cây còn trái người khác hưởng.

- Bọn đàn ông các anh đưa nào không đại gái, cho dù có làm tới chức... Ông Trời. Nghe em nè Rổng Biên Giới, số kiếp lưu thủy lạc hoa của em hiện giờ cũng do sự nhào nặn của anh. Anh gài em làm vợ bé lão Sếp Lớn Mười Đờm đã đời rồi chuyển em sang tay bọn Mafia Lào sặc mùi thổ phỉ. Em đâu phải là món hàng để anh tiếp thị chứ?

- Ở... tại em quá đẹp, đẹp hết sảy. Có ngày khu Tam Giác Vàng sẽ rước em về làm Từ Hi Thái Hậu cho coi. Thế nào, sau khi gặp gỡ Xiêng Linh em đã tiếp xúc với “Nhị Sát” chưa?

- Rồi. Hai thằng Nhị Sát bảo vệ “hàng trắng” mặt cô hồn quá cỡ, chúng là đệ tử anh hả, sao em nghe dân anh chị ngoài này đồn rằng Hắc Sát và Bạch Sát chưa hề biết nể nang ai.

- Nhưng chúng phải sợ anh. Anh rước chúng ra từ Hỏa Lò Hà Nội. Võ nghệ chúng đủ hạ những kẻ có súng trong vòng năm mét cận chiến.

- Ghê nhỉ.

- Bây giờ thì em làm ơn bay gấp vô Sài Gòn, Sếp Lớn Mười Đỏm đang xài xế anh như chó. Lão nhớ em điếc ráy. Hà hà, chuyến trở về kỳ này em sẽ khỏi chạm mặt mụ Mã Thị Lành nữa đâu.

Hà Thượng Cấp chuyển tài năng thiên phú của mình vô cuộc đàm đạo thứ ba. Vai vế y trong cuộc đàm đạo trội đến mức người tiếp chuyện phải nói năng lú lú. Y quát ông ổng:

- Có phải chúng mày là hai quái vật “Song Tàn” không?

- Dạ, chính tụi em. Em là Ngu Tàn Bạo còn thằng đang nằm trên giường nệm kế em là Hư Tàn Nhẫn.

- Nghe đây Song Tàn, tao biết rằng tụi bây không nằm trên giường hai người mà tới bốn người nhưng tụi bây có Ngu Tàn Bạo và Hư Tàn Nhẫn kệ mỗ tổ tụi bây. Tao chỉ cần biết tụi bây phải có mặt đúng giờ trên con tàu Bắc Nam SUPER STAR. Việc tụi bây có mặt tao đã lo từ đầu đến cuối, tụi bây sẽ không bị đám an ninh trật tự con tàu phiền nhiễu.

- Đa tạ sếp, nhưng em ghét lão già lái tàu SUPER STAR lắm. Cái bản mặt giả nai của lão chỉ khiến em muốn xin tí huyết.

- Đẹp. Lão già Bốn Nô đó là người tâm phúc của tao, Nô tức là nô lệ, rõ chưa. Trong quá khứ lão Bốn Nô đó đã từng giúp tao một phi vụ nội bộ.

- Dạ, có điều mặt lão hơi phản phản...
  - Câmmồm. Tao muốn tụi bây học thuộc lòng nội dung bảo kê hàng hóa.
  - Dạ, tụi em tuy Ngu và Hư nhưng đầu óc rất sáng suốt. Toa tàu màu đỏ thứ hai là của tụi em, tụi em phải bảo kê văn hóa phẩm đồi trụy nhập lậu trong đó. Cụ thể là băng hình băng nhạc sex, lịch khỏa thân, các thùng dụng cụ phòng the, các thùng đựng chất kích thích. Tụi em lặp lại đúng chưa ạ?
  - Đúng trăm phần trăm. Thật chẳng uống công tao bảo lãnh tụi bây từ trại cải tạo Hoàng Su Phì. Không biết tài phóng dao của tụi bây còn bén không hả?
  - Khả khà, hai thằng Song Tàn tụi em đâu có ngán Nhị Sát. Nếu thằng Hắc Sát, Bạch Sát giỏi nghề cận chiến thì tụi Ngu Tàn Nhẫn, Hư Tàn Bạo chúng em sở trường chiến đấu từ xa.
  - Thôi nhé, chúc tụi bây rời khỏi giường sớm nghe.
  - Sao hả sắp?
  - Tao còn phải gọi điện cho hai em “Lưỡng Độc”, không hiểu hai ả Nhện Độc và Rắn Độc lúc này đang ở vũ trường nào nhỉ?
  - Ha ha ha, hô hô hô, hi hi hi...
- Một loạt tiếng cười thô bỉ của cả nam lẫn nữ ré lên trong ống nghe làm Hà Thượng Cấp muốn lủng màng nhĩ. Hừm, tiếng cười của đứa nữ quái nào nghe hơi ngờ ngợ. Hà Thượng Cấp còn chơi với thì tiếng cười tắt lịm và sau đó là một âm điệu đàn bà rề rề:

- Chào sếp Rồng Biên Giới, em đích thị là tặc nữ Nhện Độc đây.

- Trời đất quý thần ơi!

- Con nhỏ tặc nữ Rắn Độc cũng đang ở bên em, tụi em đang đánh bài tứ sắc trên giường hai anh Song Tàn suốt đêm dài vô tận.

- Đồ quý cái.

- Sếp miễn nhắc nhở tụi em phải làm gì với toa xe thứ ba màu đỏ. Em thử “trả bài” cho sếp nghe.

- Nói đi...

- Trong toa xe lửa màu đỏ thứ ba chứa đầy đồ chơi thiếu nhi. Đồ chơi bạo lực của Mỹ có, Tây có, Tàu có, Nhật có. Con nít có thể sử dụng đồ chơi ấy để sát thương nhau một cách dễ dàng. Chính vì thế bằng “Luồng Độc” tụi này không được làm lộ bí mật toa trước khi đổ hàng xuống chợ Bình Tây, đúng không hở sếp Rồng Biên Giới?

- Giỏi lắm, Nhện Độc. Bộ cô em và Rắn Độc cho đám Nhị Sát de rồi hả?

- Hi hi, trong tình cảm giang hồ cũng cần đổi không khí chút chơi. Chiều qua em và Rắn Độc đánh thuốc mê cho Nhị Sát nằm bất tỉnh rồi mới mò đến đây thăm hai kếp Song Tàn.

- Cái gì?

- Chẳng qua tụi này dợt tay nghề tí xíu mà. Rắn Độc phun “Mê Hồn Hương” làm Bạch Sát đồ dẫn ngáp ngáp, còn em rắc thuốc mê bột vô ly bia Hắc

Sát khiến gã ngủ thẳng cẳng. Sếp quên rằng sếp rước tụi em từ nhà tù Lạng Sơn về tội chôm chĩa mảnh mung bằng bùa mê thuốc lú ư?

- Hic, nhưng hai thằng Nhị Sát đang lo chuyện đại sự cho tao?

- Sếp đừng lo. Tụi em chỉ xài vừa đủ lượng dược chất cho Nhị Sát ngáy đúng mười hai tiếng, giờ này hai gã đã tỉnh ngủ, nếu sếp không tin thì cứ phôn thử cho chúng xem nào.

Hà Thượng Cấp gác máy mà mặt chảy dài. Y nhe hàm răng bịt vàng trước tấm gương nguyên rửa:

- Hừm, lạng quạng bọn đàn em qua mặt như chơi.

Y liếc đồng hồ tay. Ái chà, mới đó mà đã sắp bảy giờ sáng. Hừ, phải bắt chước hai ả nữ tặc Lương Độc “đổi không khí tình cảm” mới được. Mụ Hồng Phấn Sáp tuy là hoa hậu sàn nhảy nhưng đã rớt vào tay Sếp Lớn Mười Đốm còn y chỉ quản lý lũ nữ nhân viên lẳng lơ. Lũ nữ nhân viên gốc tiếp viên đèn mờ này làm sao hồn nhiên nhí nhảnh bằng “em bé mười lăm tuổi rưỡi” gọi phôn bí ẩn đêm qua chớ.

Nghĩ đến “em bé bí ẩn” là Hà Thượng Cấp cảm thấy tim y rộn ràng phơi phới. Y gấn một điều xì gà Havatampa lên cặp môi thâm sì và phì phèo đảo ra tiền sảnh. Coi, trước tiền sảnh khoảng chừng hai mươi mét rõ ràng có một cái bóng gầy nhom dài ngoằn lấp ló sát bờ rào. Y thở phào khi phát

giác cái bóng hiện hình thành một thằng nhóc mặt khỉ cỡ mười sáu, mười bảy tuổi lạ hoắc lạ huơ. Y găm lên:

- Ê, thằng ma cà bông kia. Mày định nhập nha văn phòng thanh tra đường sắt hử?

*

Đào Phá Thạch mới năm giờ rưỡi sáng đã vác bộ mặt... sầu đời đạp xe đến xông đất trường Mơ Ước vì một nguyên nhân độc nhất: cu cậu quá nhớ tiếng khọt khẹt của chú khỉ Tề Thiên. Trời ạ, từ ngày bấm bụng gửi con người tiền sử đẩy lông lá đỏ cho Sở Thú mini của trường mỗ côi, đêm nào Thạch cũng chập chờn nằm mơ thấy tên đồ đệ Tề Thiên gào tên nó inh ỏi.

Lúc cu cậu liệng xe đạp vô gara trường MƠ ƯỚC cũng là lúc người đẹp xứ biển Lâm Thị Mộng Mơ ở sau vườn đang dọn dẹp vệ sinh ba cái chuồng thú trước khi cho Bụt, Tề Thiên, Bé Mun điểm tâm sáng. Thạch Sầu Đời nhón chân chiêm ngưỡng đôi bím tóc huyền ảo của cô nàng, bỗng đột ngột hét vang:

- Á á á...

Tiếng hét kinh thiên động địa của nó làm cả trường thức giấc. Mơ hết hồn quay lại chứng kiến một con rít đen thùi lúi to gần bằng ngón tay cái rời khỏi gót chân Thạch Sầu Đời lúi vô bụi mía cực lẹ.

- Quý thần ơi, anh... anh Thạch bị rít cắn...

- Cứu anh với Mộng Mơ, nọc độc của nó đã ngấm vào tim anh. Anh... anh bị thương để trừng phạt rồi...

- Hở?

- Anh bị ngài trừng phạt về tội nhìn lên em, hic hic, xin vĩnh biệt...

Cu cậu bụm hai bàn tay bụng gót chân làm Mơ nín cười không nổi. Cô vỗ trán:

- Đợi Mơ một chút, anh mà chết thì lấy ai mạo hiểm phiêu lưu.

Cô bé bỏ mặc Đào Phá Thạch giầy đành chạy về phía nhà bếp. Chưa đầy mười giây trên tay cô là một chú gà trống nằm ngoan ngoãn im re. Mơ vừa “chữa bệnh” cho ông anh kết nghĩa vừa nói líu lo:

- Dưỡng phụ Lâm Bí Bo của em có dạy rằng: Khi bị rít cần chỉ cần chọc cây kim gút vô mào con gà trống cho mủ chảy xuống chỗ vết thương là lành tức khắc. Bây giờ anh thấy sao hở anh Thạch?

Mặt Thạch sượng trân:

-Ồ ờ, cặp giò lúc này máu huyết đã lưu thông. Anh thù con rít ác ôn quá xá, em làm ơn mở lồng con đại bàng Bụt cho nó lung sục kẻ thù của anh rửa hận.

- Hi hi hi, anh nói nghe mắc cười quá. Hết đau thiệt chưa?

- Hết rồi, mà này, lỡ lúc bị rít cần chỉ có con gà mái kế bên thì sao?

Thạch Sầu Đời chớp mắt mơ màng hình dung nữ cứu tinh đang hóa thân thành một ả gà mái. Con mơ của nó chấm dứt bởi cô giám thị trường Mơ Ước trừng mắt:

- Đừng hòng ví von bậy bạ nghe, mà có gà mái kể bên cũng chữa bệnh được thôi. Rít kị gà muôn thuở, nước bọt của gà mái sôi lên cũng hết.

- Ừm...

- Thôi đừng nắm bím tóc em nữa, anh Hoàng chị Thúy đã ra kia.

Nhị vị hung thần Hoàng Lăng Tử, Thúy Bụi lù lù sau lưng Thạch làm nó thất kinh. Cu cậu giả vờ giơ cao gót chân.

- Rít cần xém chết...

Hoàng cười ngất:

- Tao là khắc tinh của thú dữ cơ mà, chó hù nhau Thạch ơi. Bà Thúy Lolita đang muốn thăm vấn mày đấy.

Thạch Sầu Đời tiu nghỉu:

- Nói gì nói đi...

Thúy tùm tùm. Cô bé thừa biết tâm hồn trời ơi đất hỡi của Thạch, cô luôn luôn là kẻ cản mũi kỳ đà mỗi khi hấn dụ kị bé Mơ. Cô lẳng lặng nhún vai.

- Có việc làm cho ông sáng nay rồi đó. Trước bảy giờ sáng ông phải đến thăm con Rồng Biên Giới.

- O... Rồng Biên Giới là quái quỷ gì chó, cô phải biết tôi hy sinh đến đây từ sớm là để thăm con khi Tề Thiên.

- Xù. Tề Thiên có Mộng Mơ lo, ông nghe đây ông Thạch...

Thúy Bội lần lượt kể lại cuộc xâm nhập Vương Quốc Cái Bang tối qua của cô và Hoàng Lăng Tử cùng với cú phen hện hò với Rồng Biên Giới lúc bảy giờ tại Sở Hỏa Xa. Cô cắn môi:

- Cha nội Rồng Biên Giới chúng ta không biết mặt nhưng nghe giọng nói có vẻ “tuổi con dê xồm” linh tinh lắm. Một con dê đội lốt người như vậy làm sao mà lãnh đạo xã hội đen được, nghĩ cũng lạ.

Thạch Sầu Đời lim dim đắc chí:

- Khà khà, cuối cùng thì nữ cao thủ võ lâm Lolita cũng biết mình là phận liễu yếu đào tơ trước bọn đàn ông. Đúng chớ?

Hoàng Lăng Tử nghiêm giọng:

- Đừng đùa giỡn nữa Thạch. Sở dĩ Thúy giao cho mày nghĩa vụ trên vì hai lý do. Thứ nhất, sáng nay tao và Thúy Bội còn phải dò la tin tức bà Mã Thị Lành, cảnh sát khu vực bờ rác Thái Văn Lung báo tin cho tụi tao rằng suốt đêm qua người đàn bà bất hạnh không quay lại chỗ ngủ quen thuộc. Vấn đề thứ hai quan trọng hơn, tụi tao biết mày đủ trình độ ma đầu để đối phó với Rồng Biên Giới.

- Bạn bè tin tưởng nhau dữ vậy ư?

- Đương nhiên.

- Vậy thì... bái bai Mộng Mơ, anh sẽ cho Rồng Sở Hỏa Xa biết thế nào là người hùng diệt... rít, hí hí hí...

Lúc này Thạch Sầu Đồi đang có mặt ở Sở Hỏa Xa với thái độ ung dung chưa từng thấy. Coi, ông già gác cổng vừa hạ thanh chắn cấm lai vãng trong phạm vi mười mét xuống thì... Thạch Sầu Đồi đã vỗ đùi phóng vút qua tình bơ. Chiều cao từ thanh chắn xuống lòng đường gần hai mét khiến Hà Thượng Cấp đang chửi bới trong tiền sảnh phải mở lớn mắt sừng sốt. Y la oí ới:

- Chậc chậc, quả là một cao thủ. Ông già cứ để nó vào đi.

Thạch khoanh tay quan sát gã trung niên trán hói, mũi khoằm, răng vàng chóa bận bộ veston đứng trước mặt mình. Trong đầu nó đã có sẵn một câu chuyện cổ tích, nó hất hàm:

- Ông là chánh văn phòng thanh tra hả?

- Còn hơn thế nữa. Tao là Hà Thượng Cấp đây. Mà y là ai?

- Tôi họ tên đầy đủ là Đào Phá Thạch, sếp sòng mặt rô đầu gấu chung quanh Sở Hỏa Xa.

Hà Thượng Cấp cười hô hố:

- Mà y đang chiêm bao chắc. Trùm phe phẩy khu này do thằng Tể Tướng Cái Bang Hải Lội cầm đầu kia mà, ha ha ha...

Thạch đã thuộc lòng nội dung cuộc đánh úp quán đèn mờ “Ba Số Chín” của Hoàng, Thúy đêm qua. Nó dừng dừng:

- Thằng Hải Lụi hêrôin làm sao chơi lại một võ sư, báo cho ông Cấp biết, tôi đã xóa sổ nó và chủ nhân nó là Hoàng Đế Cái Bang Lẹ Ken một lượt. Kể từ bây giờ tôi thu gọn khu này.

Như để chứng minh, Thạch rút Mẩu Tử Côn nhét trong bụng ra múa liền một bài bản Hầu Quyền. Giữa mặt sân đầy sỏi, thân thủ nó rập rờn như rồng bay phượng múa.

Hà Thượng Cấp hoàn toàn thán phục:

- Mày đúng là một kỳ nhân.

Thạch Sầu Đời thu côn về mà sắc mặt chẳng đổi thay:

- Tôi khác bọn ăn mày “xin đếu”. Kể từ bây giờ an ninh trật tự khu Hỏa Xa đâu vào đó. Giang sơn do tôi cai quản sẽ không có tệ nạn còn vé đứng xếp hàng bán lại vé cho hành khách, con nít sẽ không bị bắt cóc đòi chuộc tiền trẻ lạc, những người nghèo sẽ được ưu tiên, và chắc chắn sẽ không còn cảnh buôn bán vé chợ đen của các nhân viên dưới quyền ông.

Hà Thượng Cấp đứng như bị trời trồng. Y không ngờ một thằng nhãi tướng tá ma cà bông lại lý sự siêu đến thế, phải chăng nó là đại diện cho thế hệ Mafia mới? Mẹ kiếp, một dạng đầu gấu mới kiểu đó quả vô cùng cần thiết, nó sẽ làm vệ tinh khu chợ trời Hỏa Xa và che chắn cho các hoạt động quy mô của y trước con mắt dòm ngó của tụi báo chí. Hà hà, tại sao mình lại không “bỏ con tép bắt con tôm” ồm nhách kia.

Y cất giọng thật hân hoan:

- Mời chú em Đào Phá Thạch vào phòng riêng uống trà, chú em đồng ý?

- Xin đa tạ.

Văn phòng của vị sếp ngằm đường xe lửa phía Nam chẳng chật bản đồ khiến Thạch hoa cả mắt. Nó kiên nhẫn ngồi ậm ừ đợi Hà Thượng Cấp xuống nhà bếp thay ấm trà đặc biệt. Mất nó trùng trùng lên bức tranh thiếu nữ mặc đồ tắm nằm giữa hai tấm bản đồ Hà Nội, Sài Gòn. Bức tranh có một cái gì đó không ổn khiến cu cậu tò mò đứng dậy lại gần để xem. Á à, té ra đằng sau bức tranh còn một “bức gì” cộm cộm nữa chứ sao. Thạch nhanh như cắt kéo mạnh bức tranh treo ra và chưng hửng trước hệ thống màn hình mini nhấp nháy một hàng chữ điện tử: “SUPER STAR khởi hành từ H và đến S ngày 28 tháng 4 năm 1997 với ba toa màu đỏ. Hành trình gói gọn trong vòng 30 giờ. Hãy sẵn sàng”.

Thạch trở về vị trí cũ đúng lúc chủ nhân văn phòng thanh tra bước ra. Y vừa đặt bình trà xuống bàn đã nháy tung tung.

- Chết mẹ, suýt nữa tao quên mất em Thúy. Xin lỗi chú em Thạch nghe, tối nay có rảnh nhớ ghé nhà hàng Bá Cháy.

- Ô không, một võ sĩ trong chốn giang hồ tối kị rượu bia. Chào ông.

Đào Phá Thạch rút lui chớp nhoáng. Lúc nó phóng vèo một lần nữa qua thanh chắn ngang cổng gác, ông già bảo vệ cười xun xoe.

- Cậu chì thiệt, đây là lần đầu tiên trong đời tôi thấy ngài “Rồng Biên Giới” tiếp một vị khách không mời mà đến.

TẠI SAO HỌC SINH HƯ HỎNG?

Cũng trong buổi sáng hôm đó, lần đầu tiên tan trường Cao Bá Quát, Quyên Tiểu Muội lủi thủi về một mình trên chiếc Spacy không người hộ tống. Cô bé chờ trước cổng trường suốt nửa tiếng đợi cho các lớp 11 đổ ra hết mà vẫn chẳng thấy bóng dáng Sơn Đại Ca. Mãi tới khi nhỏ Hoa học cùng lớp với Bùi Thái Sơn vòng tới sau lưng vỗ vai, Quyên mới ngẩn ngơ. Tiếng của Hoa thật lạnh lẽo:

- Ông Sơn được thầy Hiệu Trưởng mời lên văn phòng làm việc. Về đi chỗ đứng mọc rể làm gì.

Thuyền Quyên không thềm trả lời. Cô nào phải là một tiểu thư mít ướt, Sơn đã được “bố già” Hiệu Trưởng triệu lên bất thường như thế chắc chắn phải có vấn đề lớn, nếu không thì hẳn đã bắn “mật thư”

vô lớp 10 hoặc nhờ sứ giả báo tin cho cô. Xét cho cùng thì giữa hấn và cô chưa hấn ai sốt ruột hơn ai.

Ít ra thì Quyên Tiểu Muội cũng đoán chính xác 99 phần trăm gan ruột của Sơn Đại Ca. Còn phải hỏi, trong lòng hấn nóng như lửa đốt khi biết Quyên sẽ chờ mình ngoài đường, có điều biết cách mấy cũng ráng chịu. Một khi thầy Hiệu Trưởng đã ghé mắt xanh thì làm ơn chớ nghĩ việc riêng tư.

Hấn bước vào văn phòng nhà trường một cách hiên ngang. Trong phòng khách, Hiệu Trưởng Lê Công và thầy giám thị Triệu Lôi Đình ngồi salông đợi sẵn. Sơn không dòm vào khuôn mặt đằng đằng sát khí của thầy Đình mà kinh ngạc trước các đồ vật để trên bàn nước. Trời ạ, trên bàn nước sờ sờ một cuốn lịch sex bỏ túi in hình các cô gái khỏa thân, cạnh cuốn lịch tầm phào đó là một cỗ bài Tây 52 lá mà mặt sau mỗi lá bài đều có ảnh những ả phụ nữ da trắng trần trụi không một mảnh vải. Thế nhưng tang vật vẫn chưa hết, điều làm Sơn bàng hoàng nhất là một gói giấy đựng rể, thân, lá, hột của cây cần sa đã bị bóp vụn và hai tép nilông chứa chất bột trắng ở giữa bàn.

Triệu Lôi Đình gằn giọng:

- Rất mừng là em đến đúng lúc.

Hiệu Trưởng Lê Công bình tĩnh hơn:

- Ngồi xuống đi Sơn, em biết lý do vì sao hai thầy mời em đến đây không?

Sơn lặng lẽ châm trà cho hai bậc thầy khả kính rồi cười gượng gạo:

- Hai thầy nghĩ rằng em dính líu đến những món động trời này hả?

Lê Công liếc qua thầy Đình ra ý trách móc:

- Cũng tại bộ mặt quan tòa của anh làm thằng bé hiểu lầm đấy. Này Bùi Thái Sơn, em là một trong những học sinh gương mẫu mà tôi hài lòng nhất trường mình. Số chiến lợi phẩm nguy hiểm vừa tịch thu được xuất xứ từ lớp 12A và 12B.

- Trời ơi...

- Trong giờ ra chơi hồi nãy thầy giám thị Đình phát hiện điệu bộ khả nghi và ngái ngủ của một số học sinh hai lớp trên. Thầy Đình đã tức tốc vào hai lớp 12 và lục soát được mớ tang vật kinh khủng giấu trong các học bàn. Kinh khủng.

- Thủ phạm cụ thể là ai, thưa thầy?

Lê Công thở dài:

- Số ma túy gồm cần sa và bạch phiến là của Nguyễn Phát Mãi, 18 tuổi, học đúp lớp 12A. Còn cỗ bài Tây và cuốn lịch đồi trụy này là tác phẩm của một cậu học trò rất ngoan tên là Phạm Đình Minh, 17 tuổi ở lớp 12B. Các thầy trong Ban giám hiệu vừa làm việc với hai học trò phạm pháp đó xong. Sơn ơi, đến lúc này thầy cũng vẫn chưa hiểu nguyên nhân nào làm một học sinh giỏi, một học sinh dở cùng đồng loạt hư hỏng.

Giám thị Đình võ bàn.

- Tình trạng của trò Mãi rất trầm trọng, cậu ta chẳng những là một tín đồ nghiện hêrôin mà còn mồi chài các bạn trong lớp hút cần sa. Chúng tôi đã gọi điện báo tin cho phụ huynh trò Mãi lần công an. Thời gian tới cậu ấm con nhà trường giả đó bắt buộc phải nghỉ học để điều trị tại Trung tâm cai nghiện ma túy Bình Triệu. Riêng Phạm Đình Minh vì lần đầu tiên phạm tội truyền bá văn hóa phẩm độc hại nên được hưởng trường hợp giảm khinh chỉ bị cảnh cáo toàn trường. Dĩ nhiên cậu ta sẽ lãnh điểm Zêrô đạo đức trong học bạ.

Trường Cao Bá Quát vốn nổi tiếng trong các trường cấp 2, 3 toàn thành phố về các biện pháp kỷ luật nên Sơn Đại Ca không hề ngạc nhiên trước quyết định có phần vội vã của Ban giám hiệu, thầy Hiệu Trưởng Công tuy tính tình ôn hòa hơn thầy Đình nhưng sẵn sàng tuyên chiến với những thói hư tật xấu của một bộ phận thiểu số học sinh quý tộc bất chấp cha mẹ chúng có chân trong Ban chấp hành Hội phụ huynh. Sơn chỉ ngạc nhiên không hiểu tại sao mình lại đến đây làm một nhân chứng bất đắc dĩ.

Hắn rụt rè:

- Các thầy cần gì ở em?

- Cần hơi nhiều đó Sơn. Cậu Mãi và cậu Minh đều thống nhất một lời khai: những món quà tội ác kia đều bắt nguồn từ thị trường xã hội đen. Hai cậu học

sinh lớp 12 bị lũ con buôn dụ dỗ trong những thời gian khác nhau nhưng người đứng ra giao hàng có biệt danh là Phát Chia.

- “Phát Chia” ư, thưa thầy Hiệu Trưởng. Em chưa nghe qua tên gã lưu manh ấy lần nào. Em nghĩ rằng thầy nên cung cấp cái tên quái đản đó cho đội cảnh sát hình sự.

Khuôn mặt thầy Đình giãn ra còn thầy Công cười bí ẩn:

- Như đã nói, đích thân thầy đã gọi điện cho người quen của em, em biết thiếu tá Lý Thạch Sanh chứ, anh ta nói rằng thầy có bừa bối mà chẳng biết dùng. Ở trường chúng ta có một thủ lĩnh chống bất công xã hội đứng đầu nhóm Ngũ Quái Sài Gòn...

Sơn tái mặt:

- Bụt chùa nhà không thiêng đâu thầy ơi.

- Hà hà, tôi và thầy Đình đặt niềm tin ở em, Bùi Thái Sơn ạ. Hãy giúp nhà trường và đội đặc nhiệm tìm ra tên Phát Chia, kẻ phân phối ma túy và lịch sex đó không bằng một cái móng tay những tên trùm tội phạm mà nhóm hiệp sĩ các em từng hạ đo ván đâu.

*

Trách nhiệm bỗng chốc nặng nề trên vai Sơn. Sự tiết lộ vô tình của đội trưởng Lý Thạch Sanh đã làm hấn bại lộ chân tướng, dấu biết rằng khi đặt chân vào những cuộc điều tra phiêu lưu mạo hiểm, trước

sau gò hẩn và Quyên cũng bị nhà trường phát giác, nhưng điều công nhận sớm của Hiệu Trưởng Lê Công vẫn làm hẩn sượng sùng.

- Cũng may mà thầy giám thị Triệu Lôi Đình không phản đối...

Sơn đạp xe ra cổng trường ngó dáo dác. Khi thật, Quyên Tiểu Muội đã về từ lâu chỉ còn hẩn đơn thân độc mã lên đường tìm kiếm địch thủ không hình bóng. Trong lúc bối rối hẩn sực nhớ đến khu chợ trời Huỳnh Thúc Kháng mà Thạch Sầu Đồi đã từng đến, cu Thạch đã có lần kể cho hẩn nghe về “ông già râu xồm” bán gian hàng hộp quẹt Zippo, gian Zippo lại nằm lọt thỏm giữa dãy quầy văn hóa phẩm, ai dám khẳng định đằng sau một vài quầy buôn bán lịch, bài công khai đó không có địa ngục ngầm chứa bài Tây khóa thân và lịch sex?

Sơn tốn nửa tiếng đồng hồ để tìm tung tích “Ông già râu xồm”. Coi nào, trước mặt hẩn lúc này là một người thanh niên khỏe mạnh đeo kính mát thời trang râu ria tua tủa cứ như người tiền sử. Anh ta hất hàm:

- Tao mới ba mươi xuân xanh đã bị liệt vào hạng lão hóa đây. Chú mày cần Zippo thú thiệt hả?

Sơn kéo tay “ông già râu xồm” vào một ngõ hẻm kín đáo. Hẩn rù rì:

- Tôi là Bùi Thái Sơn, bạn thân Đào Phá Thạch. Thằng bạn tôi mang ơn anh không hết về việc anh

giúp đỡ nó triệt cặp “Nữ quái bang California” cách đây nửa năm.

- Anh còn nhớ vụ đó không?

- A, té ra tụi bây cùng băng giang hồ với nhau. Anh nhớ rồi, cái thằng mặt khỉ gầy nhom ấy sau này có gặp anh. Cái thằng chơi được, nó tặng anh chiếc đồng hồ Rolex người nhái cực đẹp.

Sơn Đại Ca đâu dè bạn hiền Thạch Sầu Đời xài hoang với ân nhân đến thế, hấn râu rĩ:

- Nếu tôi không đủ tiền mua chiếc Rolex thì sao?

- Phù, tứ hải giai huynh đệ, chỉ cần chú mày là chiến hữu thằng Thạch là được. Chú em cần gì?

- Cần Phát Chia!

“Ông già râu xồm” biến sắc:

- Thằng Phát là đại lý của băng Nhị Sát và Song Tàn ở khu chợ trời Huỳnh Thúc Kháng. Mày phải cẩn thận nghe, nó thành danh trong giới anh chị nhờ sử dụng thành thạo cây sắt chia ba, cây chia y chang vũ khí của Trư Bát Giới. Có điều hiện thời nó không có ở đây.

- Vậy y ở đâu?

- Võ nghệ của chú mày cỡ thằng Thạch Sầu Đời không?

- Tối thiểu cũng cỡ mức đó.

- Vậy thì tao yên chí. Nè Sơn, thằng Phát Chia hiện đóng đô tại nhà kho chìm gần Sở Hỏa Xa. Địa chỉ của nó đây...

Sơn cảm động bóp chặt bàn tay thô ráp của vị đàn anh ở ẩn.

*

Mọi sự diễn ra đúng y chang lời tiên tri của “Ông già Zippo”. Nếu đêm hôm trước, Hoàng Lăng Tử tung hoành ngang dọc bắt đám đầu sỏ Vương Quốc Cái Bang dễ như chẻ tre bởi vì Lẹ Ken đã ngấm hêrôin thì Sơn Đại Ca lại không gặp điều kiện may mắn đó. Phát Chĩa là một ca cá biệt xét về mặt y học, mỗi lần hít “Tử Thần Trắng” xong là y dũng mãnh như thần. Chớ sao nữa, lúc Sơn Đại Ca gõ cửa nhà kho vắng hoe thì y đang lỏng lộn giữa đồng bột trắng với cây chĩa ba múa vù vù.

Giọng của Sơn ráo hoảnh:

- Tôi cần bài năm hai lá, lịch bỏ túi, bồ đà và hêrôin.

Nước rãi của Phát Chĩa ứa ra. Trong chớp nhoáng y đã đánh hơi mùi đại kinh địch.

- Với đề nghị là mày phải bước qua cây chĩa ba của tao.

- Dễ thôi.

Sơn Đại Ca bung lộn người ra sau và móc đồ nghề nhanh như cắt.

- Phụt!

Ngay lần thổi phi tiêu đầu tiên, mũi tên tự chế lao vút từ ống đồng ghim trúng huyết đạo trên bàn tay cầm vũ khí của Phát Chĩa. Gã anh chị khu Huỳnh

Thúc Kháng há hốc mồm, cây chia ba vừa rút xuống là y tung song phi cước vào mặt Sơn Đại Ca.

- Ông anh định thử lần nữa ư?

Cú trả đòn của thủ lĩnh Ngũ Quái Sài Gòn còn nhanh hơn tiếng nói. Chỉ thấy hắn nghiêng đầu ra phía sau cực lẹ rồi sau đó khuỷu tay chặt gọn xuống cặp giò địch thủ.

- Á, chết tao...

Phát Chia ôm ống quyển quần quai như một con trùn bị giày xéo. Sơn Đại Ca chặn gót giày lên cổ y lạnh lùng:

- Chung quanh chỗ ông anh toàn thứ “xà bông bột” ghê tởm. Mấy cái thùng chất đống trong xó xỉnh kia là quái gì hả?

Trùm đại lý chợ trời đen phều phào:

- Tha cho tao... đó là những thùng lịch sexy chuẩn bị tung ra thị trường đầu năm 98. Chưa kể một trăm ngàn cổ bài con gái cởi...

- Cái gì, bây giờ mới có một phần ba năm 1997?

- Hic, làm ăn thì phải... chuẩn bị trước. Chú em là ai, Phát Chia này xin nhường ngôi làm đàn em thụ giáo thêm nghề võ.

- Tôi là người quen của hai anh bạn học trò lớp 12 từng mua sản phẩm độc hại của ông anh đây, ông Phát Chia ạ.

Mồ hôi Phát Chia đổ ròng ròng, trong một giây cơn say hêrôin bốc hơi thành mây khói. Y rên rĩ:

- Tao không muốn hại đời tụi nó, chính tụi nhóc đó tự nguyện. Hic, thằng Mãi là con nghiện bạch phiến của tao, riêng thằng Minh do nó giới thiệu đến thì tao mới gặp lần đầu. Chúng đều trong tuổi dậy thì tò mò ba cái chuyện người lớn. Tao... vô tội...

- Chúng ta không tranh cãi ở đây. Ông anh sẽ trả lời trước cơ quan bảo vệ pháp luật.

Phát Chĩa cười như điên như khùng:

- Pháp luật là đồ bỏ. Các đàn anh Nhị Sát và Song Tàn sẽ bảo lãnh cho tao. Hê hê... mà quá ngây thơ con ạ, tao là Mafia, á á...

- Nói nữa đi Phát Chĩa!

- Đừng... đừng tra tấn tao. Tao chỉ là thằng thuộc hạ không biết gì nhiều. Híc, nếu mà muốn biết mặt bốn sư phụ giao hàng cho tao thì hãy đợi chuyến tàu hỏa SUPER STAR ghé thành phố. Ối... đau quá.

ĐỒ CHƠI GIẾT NGƯỜI

Quyên Tiểu Muội vừa bấm chuông cửa biệt thự. Bông Sú là dì Mười quản gia chạy ra hốt hải:

- Cô chủ về trễ quá, bà chủ đợi cô này giờ kia kia.
- Có chuyện không lành hờ dì Mười?
- Ngược lại thì có. Tôi nghe phong thanh bà chủ định rủ cô dự sinh nhật một đứa con người bạn.
- Trời đất. Sao má cháu không kêu tài xế đánh xe đi?

- Ừm, nói như cô thì bà chủ tốn công đợi làm chi. Cậu tài xế nhà mình chở ông chủ Đỗ Long đi dự Đại hội Công Đoàn thành phố từ sáng, bà chủ đành trông cậy vào chiếc xe ga của cô đây.

Quyên quăng ba lô sách vở vô phòng riêng rồi rón rén vòng ra sau lưng bà Vỹ Dạ. Cô thầm tiếc tại sao mình không ráng chờ Sơn Đại Ca trước cổng trường thêm nửa giờ đồng hồ, chỉ cần tăng cường thêm 80

phút “về trễ” là chắc mẩm bà Võ Dạ hết còn lòng dạ đợi đứa con gái trời ơi.

Hôm nay bà Võ Dạ mặc sườn xám Thượng Hải mô đen “Mơ Ước” do chính Thúy Bội thiết kế thời trang. Trong bộ đồ mới, vị phu nhân của ngôi biệt thự Bông Sú cứ ngấm mãi mình trong gương không biết chán.

Trong gương lúc này bổ sung thêm tà áo dài trắng thơ mộng của Đỗ Thị Thuyền Quyên khiến bà Võ Dạ trở mắt:

- Ô, con gái...

- Kính chào má, con xuất hiện để đáp ứng yêu cầu của má đây.

- Đáp ứng gì mà mặt mày buồn xo. Bộ gây sự với cậu Sơn Đại Ca rồi hở.

- Má kỳ... cục.

- Thôi nào, chở má lên nhà bà giám đốc công ty gạch bông Hoa Sen nghe, hai giờ chiều nay bà ta tổ chức tiệc party mừng sinh nhật năm tuổi của con bé Thu Xí Xọn.

Quyên quên bằng Sơn Đại Ca đáng ghét.

Cô hớn hở:

- Con bé Thu năm ngoái má con mình cũng dự sinh nhật đúng ngày này chứ gì. Ờ há, con nhóc “xí xọn” ghê, cái miệng không ngớt tía lia.

Bà Võ Dạ đeo chiếc xắc tay da cá sấu vào vai mỉm cười.

- Năm ngoái má tặng quà bé Thu Xí Xọn một con Búp bê biết cười khóc, biết nhắm mắt mở mắt lớn bằng nó.

- Năm nay mình sẽ tặng quà gì?

- Một cái cặp sách phát ra bản nhạc “Happy birthday to you” mỗi lúc con bé mở cặp.

- Tuyệt vời. Má rành tâm lý nhi đồng hết sức, sang năm nhóc Thu đã vào lớp một. Thà mua “món quà văn hóa” cho con bé còn hơn phí tiền sắm ba thứ đồ điện tử không phải nước mình làm ra.

Cánh cổng sắt của biệt thự Bông Sứ vừa khép là chiếc Spacy lao vút về hướng cư xã Lữ Gia. Đó là một cư xá trường giả và biệt thự của bà giám đốc công ty gạch bông Hoa Sen là lâu đài lớn nhất cư xá.

*

Khi hai má con Thuyền Quyên lên đường rõ ràng không có điềm xấu, ấy vậy mà lúc xe dừng lại trước lâu đài, Quyên vô cùng ngỡ ngàng bởi cánh cửa lăn bằng hệ thống ròng rọc bị kéo dạt về một phía khó hiểu. Coi, Quyên đâu có lạ gì thói kín cổng cao tường của bà giám đốc Hoa Sen, cho dù tọa lạc trong cư xá dành cho giới thượng lưu, bao giờ bà ta cũng tối kỵ miện thế gian dòm ngó.

Quyên thì thầm:

- Có biến cố rồi má, thậm chí không thấy ông gác đàn hoặc gia đình đón chúng ta trước cổng.

Bà Vỹ Dạ ngó đồng hồ:

- Mình đến sớm mười phút kia mà, dắt xe qua khu vườn xem sao. Ủa...

- Sao hờ má?

- Con không thấy đám đông nháo nhác ở góc vườn ư, hình như...

Bà Vỹ Dạ chưa nói hết câu thì từ bên trong khu vườn rộng mênh mông, một chiếc xe Honda thập tự phóng ào ào qua hai người. Trời ạ, chiếc xe cấp cứu bên sườn chình ịch một chữ thập đỏ đỏ lẫn bánh xuống đường nhựa là hú còi inh ỏi.

- Hú hú hú ú ú...

Quyên quyết định dứt khoát. Cô rồ ga chiếc Spacy phi một mạch đến bậc thềm tiền sảnh. Hai người bàng hoàng trước tiếng khóc bù lu bù loa của bà chủ công ty Hoa Sen.

- Thu ơi, hu hu... Con ơi...

Bà Vỹ Dạ cực kỳ hoang mang:

- Cháu Thu làm sao thế chị Ba Thắm?

Đám đông giãn ra nhường chỗ cho hai má con Thuyền Quyên ngồi xuống cạnh khổ chủ. Bộ váy đầm hảo hạng của bà giám đốc Ba Thắm ướt sũng nước mắt. Bà gục mặt vô đầu gối nấc từng tiếng một:

- Đồ... chơi... giết... người...

- Lạy chúa, chị nói gì vậy?

- Hu hu... xe cấp cứu đã đưa con bé tội nghiệp đến bệnh viện Nhi Đồng, bố Thu đang ở trên xe cùng cháu...

Thuyền Quyên nghe hai người lớn trò chuyện mà cảm thấy tê tái. Ngay phòng khách lớn lầu đài, ổ bánh sinh nhật ba tầng khổng lồ với năm cây đèn cây ngũ sắc phôi mình ngơ ngác. Tú phía lù lù từng đồng quà tặng của những vị khách sang trọng, những món quà hoàn toàn không thích hợp với lứa tuổi thơ ngây trong trắng của bé Thu. Cô nhìn như thôi miên vào một hộp đồ chơi đã được mở tung nắp, bên ngoài hộp vẽ hình một con búp bê hé đôi môi non nớt mời mọc mọi người. Phải chăng nhỏ Thu Xí Xọn bị tai họa từ món đồ chơi này?

Giọng bà Ba Thắm ghen ngào:

- Hộp đồ chơi búp bê mở tung nắp ấy là của bố cháu Thu mang về. Hu hu, chẳng ai lường hết hậu quả của nó. Trong khi tôi và bố cháu bận tiếp khách thì cháu Thu táy máy lôi con búp bê ra vườn chơi. Hu hu, chúng tôi và quan khách điếng người vì tiếng hét kinh khủng của con bé. Trên bãi cỏ mái tóc bum bê của cháu Thu bị giật đứt từng mảng, còn môi thì đầm đìa máu. Trời phật ơi, sao nỡ hại con tôi...

Ông gác đàn đứng tuổi chẳng hề xa lạ với Quyên. Ông ghé tai cô rù rì:

- Cháu là một người quen nên bác cũng chẳng giấu. Ông chủ công ty Hoa Sen đã lỡ đại rước thứ đồ chơi của nợ đó từ một gian hàng siêu thị kế chợ Bình Tây, chính thằng Tư tài xế chở ông chủ đi mua đã tiết lộ với bác. Tên siêu thị là “mát mát”, “bé by” gì đó...

- BABYMART, đúng không thưa bác?

- Có lẽ thế, con búp bê đắt tiền ấy toàn thân đều cử động khi gắn pin. Nó biết bước chập chững như một đứa bé mười tháng tuổi và hai bàn tay co duỗi được. Điều mọi rợ nhất là bộ răng bằng sừng của con búp bê ấy, hễ nó đã ngậm vật gì thì nghiền ken két có trời mới gỡ nổi.

- Con búp bê sát nhân đâu rồi hả bác?

- “Thủ phạm” đã bị tổng lên xe hồng thập tự cùng với những mảng tóc của cháu Thu. Ôi, cô chủ nhỏ đáng thương biết bao...

Quyên tỉnh người. Cô không cần suy đoán cũng hiểu tại sao Thu Xí Xọn bị tai nạn. Rõ ràng con bé quá ham mộ món đồ chơi mới đầy ma lực nên hồn nhiên áp con búp bê Trung Quốc sát mặt hôn chùn chụt. Con bé đâu dè “con quỷ rô bột điện tử” hoạt động theo quán tính của nhà sản xuất cài sẵn, đôi môi bằng nguyên liệu cao su cứng của con búp bê máy ngoạm chặt môi bé Thu, trong khi hai bàn tay quơ lên quơ xuống sau gáy Thu giựt phăng từng chùm tóc. Ông gác dan đã kể chính xác, chắc chắn hàm răng sừng của con quỷ búp bê làm tổn thương da thịt mỏng manh của con bé...

Quyên lí nhí cảm ơn bác gác cửa tốt bụng và lên vô phòng khách lớn tịch thu cái hộp... giết người. Cô nháy mắt ra hiệu cho bà Vỹ Dạ tách khỏi đám đông người lớn ồn ào.

- Con đi trước nghe má.
- Ủ, má biết con đi đâu rồi, con đến bệnh viện Nhi Đồng phải không, Thu Xí Xộn có lẽ phải điều trị khá lâu. Bà Ba Thắm nói rằng, hồi này bác sĩ có cảnh cáo: nếu không tắt pin tự động kịp thời, chưa chắc nhóc Thu an toàn tính mạng.
- Tạ ơn trời đất. Chỉ vì đồng tiền lợi nhuận, bọn tội phạm phát minh ra đủ loại đồ chơi ác ôn để móc túi trẻ thơ, hôm nay con mới hiểu họ không từ cả chuyện móc trái tim em bé.
- Thôi, má sẽ đón taxi về sau. Bà Thắm đang cần sự an ủi.

*

Bà Võ Dạ đoán trật lất lộ trình của cô con gái rượu. Nguyên tắc của “Ngũ Quái Sài Gòn” là đừng chuyện bất bình phải can thiệp, hướng hồ đừng đến sự sống còn một em bé tuổi lên năm. Chiếc Spacy chở Đỗ Thị Thuyền Quyên và cái hộp tang vật lao vun vút về hướng chợ Bình Tây giữa buổi chiều mệt mỏi.

Chợ Bình Tây là chợ lớn thứ hai ở Sài Gòn xét về mặt bề thế, kỳ thực nó là trung tâm buôn bán sỉ sầm uất nhất của các tỉnh phía Nam. Ngôi chợ giống như một cái thác nước cuộn cuộn. Cái thác phân nhánh thành hàng trăm hàng ngàn dòng suối tuôn chảy đủ thứ vật dụng hàng hóa tạp phẩm từ cây kim cho đến phi thuyền về miền Trung, miền Tây, và thậm chí

cả các tỉnh phía Bắc. Những tay tổ đại thương gia có lỗ mũi đánh hơi thị trường đều hiểu một quy luật: nắm được đầu mối bán sỉ ở chợ Bình Tây là kể như chi phối được hàng hóa tiêu thụ.

Quyên Tiểu Muội không khó khăn lắm để tìm ra shop BABYMART. Cô bé chỉ cần dựng xe kể một nhóm bụi đời con nít đang tề tựu quanh chục chiếc xe đẩy hai bánh là biết rõ mục tiêu muốn tìm. Chúng hoan hô bà chị xinh đẹp nở trời lúc Quyên lì xì mỗi đứa năm ngàn ăn cà rem.

Shop BABYMART nằm khiêm tốn trên con đường nhỏ như ngõ hẻm bên hông chợ Bình Tây nhưng nội thất cực kỳ sang. Lúc Quyên dựng xe ga bùng cái hộp quỹ quái vô thì cô bán hàng đang tỉnh bơ giao cho một bà khách ngoại quốc một hộp đồ chơi búp bê y chang như cái hộp rỗng mà Quyên quản lý.

Cô bé đợi bà khách tiến ra cửa mới tiếp cận quầy hàng. Cô đặt cái hộp rỗng lên bàn.

- Gia đình tôi vừa mua loại đồ chơi điện tử này hồi sáng.

Cô bán hàng hồ hững:

- Shop BABY độc quyền bán búp bê Trung Quốc kiểu 1997, có điều hàng mua rồi miễn đổi hoặc trả lại.

- Ô không, chị tên gì nhỉ, tôi muốn mua thêm một con búp bê nữa cơ.

Người bán hàng xởi lời ngay:

- Tôi lại tưởng... xin lỗi nhé, đợi tôi một phút. Đây là loại hàng giải trí trẻ em nhập lậu né thuế quan nên chúng tôi phải giấu kỹ trong kho, trên quầy chỉ bày búp bê mẫu. Tôi tên là A Tỷ, người Hoa biết rành tiếng Việt.

Một lát sau A Tỷ mở nắp hộp trình diện ả búp bê lớn bằng đứa bé ba tuổi được cấu tạo hoàn hảo. Cô ta cười tủm tỉm:

- Giá 100 đôla qui ra tiền Việt là một triệu mốt. Cô bé có đủ tiền không đấy.

- Chị cho nó hoạt động thử đi.

A Tỷ lắp hai cục pin đại vào sau lưng con búp bê và bấm nút thả xuống nền gạch bông. Con sinh vật robot tí hon kia bước lẫm chẫm, môi chúm chím gọi “ma ma” thật nũng nịu. A Tỷ trong cơn đắc chí không để ý hai cánh tay bé bỏng của con búp bê vung vẩy loạn xạ, cô ta cúi đầu xuống ẵm món đồ chơi lên nhằm đúng lúc mái tóc dài xoa đúng vào bàn tay trái búp bê.

- Á á á...

A Tỷ rú lên thê thảm bởi một lọn tóc bị con quỷ nhỏ túm chặt. Phước ba đòi cho kẻ bán hàng, Quyên Tiểu Muội kịp thời bấm nút “off” can thiệp, nếu chậm nửa giây chưa biết da đầu A Tỷ sẽ ra sao.

Con búp bê suýt gây tai họa lẫn kênh trên nền nhà bất động không cần biết nhân loại trong shop BABYMART kinh hoàng chiêm ngưỡng nó.

A Tỷ mặt cắt không còn giọt máu. Sấn gót giày thịnh nộ, cô ta đá văng món đồ chơi man rợ bay vù tới góc tường.

Cô ta níu tay Quyên:

- Cám ơn bạn đã cứu tôi.

Thuyền Quyên im lặng. Cô hiểu rằng chẳng chiếc đũa thần nào có thể cứu shop BABYMART được, chắc chắn hai ông bà Ba Thắm, giám đốc công ty gạch bông Hoa Sen đã gọi điện cho cảnh sát, chắc chắn lát nữa đây đội điều tra hình sự sẽ thẩm vấn trực tiếp A Tỷ về đường đi ma quái của lô hàng búp bê nhập lậu giết người. Chắc chắn bây giờ cô phải kiểm thông tin trước chứ sao. Cô hỏi A Tỷ rất nhẹ nhàng:

- Loại đồ chơi sát nhân này, chị nhận từ tay ai?

Người bán hàng đã hết dũng dưng, cảm kích vì được ân nhân cứu mạng, cô ta tuân một mạch:

- Từ tay hai người đàn bà bí ẩn, tướng tá họ nửa giống yêu tinh nhều nhện trong phim Tề Thiên Đại Thánh nửa giống rắn độc trong phim Thanh Xà Bạch Xà... Dân anh chị đầu gấu ở khu chợ Bình Tây gọi hai mẹ ấy là “Luống Độc” không có nhà cửa ở Sài Gòn, quanh năm chỉ tồn tại trên xe lửa. Đây là lần đầu tiên hai mẹ Luống Độc ấy đổ hàng xuống shop BABYMART, hai mẹ căn dặn kỹ lưỡng là hàng đen, thu tiền sau, chỉ nên bán cho những khách nhà giàu, bán một lời một. Tôi tự biết sẽ lời ngay 50 đôla một

con búp bê nhưng tôi cũng hiểu nếu không trả tiền cho Lương Độc đúng kỳ hẹn thì cái shop gia đình tôi kể như nghỉ bán.

- Eo ơi!

- Các tay bảo kê quanh chợ Bình Tây đều sợ hai mụ ấy như chuột sợ mèo. Họ xì xầm rằng Lương Độc thuộc một giáo phái tà đạo chuyên sử dụng bùa mê thuốc lú tiêu diệt đối thủ.

- Bao giờ chị đến kỳ hẹn trả tiền?

- Tối 28 tháng 4 năm 1997. Sau khi thanh toán sòng phẳng BABYMART sẽ tiếp tục nhận lô hàng đồ chơi đợt hai. Hai mụ Lương Độc nói rằng chuyển xe lửa chở hàng đợt hai gồm nhiều chủng loại giải trí cho trẻ con rất độc đáo có một không hai ở Đông Nam Á.

Quyên nín thở. Cô biết rằng A Tỷ sẽ không còn cơ hội gặp cặp nữ tặc Lương Độc mà thay thế cô ta tất nhiên là cảnh sát đặc nhiệm.

Cô nói thỏ thẻ một câu cuối cùng:

- Chắc là xe lửa của Lương Độc đặc biệt lắm?

- Ồ. Toa xe màu đỏ mệnh danh là tàu chiến lược SUPER STAR.

B ả y

KẾ HOẠCH CỦA “NGŨ QUÁI SÀI GÒN”

Buổi chiều ngày 28 tháng 4, năm đứa trẻ ngoại hạng tập trung tại căn cứ ngầm. Xóm Đường Ray vẫn yên tĩnh, lũ trẻ mồ côi vẫn học tập và lao động cật lực để kiếm sống, ba con thú hoang đã vẫn ngựa ngáy trong lồng sắt chờ các chủ nhân thả ra để trở thần uy.

Hoàng Lăng Tử và Thúy Bội báo hung tin:

- Căn biệt thự lộng lẫy số 13 đường Chó Tru đã bế môn tỏa cảng. Công an phường cho biết hai đứa trẻ trong nhà bị mất tích: Cu Hưng và Út Thủy hình như bị bắt cóc ngay trong đêm tối này quét sạch đám Vương Quốc Cái Bang. Vụ này có vẻ trùng hợp với sự mất tích của bà ăn mày cụt giò Mã Thị Lành, chẳng lẽ mẹ con bà ta đang sum họp ở một túp lều ngoại ô nào đó.

Sơn Đại Ca tư lự:

- Cũng có thể hai đứa trẻ đáng thương ấy vượt ngục bằng cách cắt hàng rào mắt cáo để đoàn tụ với mẹ, cũng có thể đây là đòn cân não của Hoàng Đại Quan. Thử đặt mình vào trường hợp Mười Đốm xem sao, ông ta có thể hô biến hai đứa con ruột và đồ thừa cho bà vợ bị xua đuổi là thủ phạm hầu phải tay sạch sẽ. Điều đó càng có lý khi ông ta biết kế hoạch ám sát bà vợ ăn mày đã bị phá sản.

Quyên Tiểu Muội lắc đầu:

- Có hai cách giải thích chuyện tàng hình của Cu Hưng, Út Thủy. Thứ nhất, nếu giải thích theo nghiệp vụ thì lý luận của Sơn Đại Ca có vẻ chắc ăn. Thứ hai, tuy nhiên nêu nghiêng về mặt tình cảm trẻ con thì các dẫn chứng vật lý đều hổng bét. Hai đứa trẻ đều xa mẹ hơn mười năm và đều tha thiết với tình mẫu tử. Trong ký ức non nớt, mẹ chúng là một phụ nữ xinh đẹp chẳng hề bị tật nguyền. Chúng đau khổ khi chạm trán sự thực: bà mẹ mang nặng đẻ đau bị xe lửa cán cụt chân còn chúng bị dày dọa trong chốn tiện nghi giàu sang. Sự thực đau khổ đó làm những đứa trẻ lớn khôn, trong một phút nông nổi chúng quyết định tự giải thoát mình khi tiếng chuông cà rem nửa đêm vang lên ngoài cổng...

Thạch Sầu Đồi gục gặc:

- Rất có lý. Hai đứa nhỏ chẳng có gì phải hối tiếc. Thành cu Văn Doãn Bi RaĐa của chúng ta đã báo cáo rằng Cu Hưng và Út Thủy bị lãnh một trận đòn toi

tả của lão bố Mười Đờm. Con nít trong tình cảnh đó phải “over sea” để dần mặt lão bố...

Sơn Đại Ca bỗng nhiên trở thành phe thiếu số trước sự tấn công nhíp nhàng của bốn chiến hữu. Hấn cười ha hả:

- Hy vọng rằng tôi phán đoán sai...

Tiếng cười vừa ngưng là hấn xòe tấm bản đồ chuyên môn của ngành đường sắt ra chiếu. Coi, hấn kiếm được tấm bản đồ lợi hại cũng nhờ dân phe phẩy chợ trời Huỳnh Thúc Kháng. Dân chợ trời khu này thậm chí còn bán cả bản đồ quân sự nếu ai có yêu cầu chớ sao.

Sơn miết ngón tay dọc lộ trình Xuyên Việt khởi đầu từ Móng Cái qua Hà Nội tới Sài Gòn được biểu thị bằng một vệt dài màu đen răng cưa ngoằn ngoèo. Đường răng cưa đen chính là đường ray xe lửa thu nhỏ theo tỷ lệ xích. Hấn chép miệng:

- SUPER STAR, chắc chắc... Nào, ai phát biểu trước đi...

Cả năm đứa đều đã nắm công việc điều tra của nhau, Thạch Sầu Đời nhún vai dòm chăm chăm tấm bản đồ:

- Rõng Biên Giới Hà Thượng Cấp chẳng những là thủ phạm ẩn mặt trong vụ thủ tiêu hụt bà Mã Thị Lành mà còn chịu trách nhiệm chỉ huy đoàn tàu sắt buôn lậu SUPER STAR. Con tàu khởi hành từ H tức Hà Nội và đến S tức Sài Gòn trong ngày 28-4 hôm nay. Chưa

bao giờ ngành đường sắt nước ta chế tạo được loại xe lửa chạy xuyên quốc gia trong vòng 30 giờ. Hừm, với tài nghệ của một nhà phát minh ra “ba toa xe màu đỏ”, y xứng đáng được bọn đàn em tôn làm Rồng Biên Giới.

Thúy Bụi cười hiểm hóc:

- Ông ta có hỏi thăm mình không?

- Hỏi thăm người đẹp chiêm bao mười lăm tuổi rưỡi hả, không dám. Ông ta gần như phát điên vì bị một đứa con nít tên Thúy vượt râu rồng.

- Hi hi hi...

Sơn Đại Ca tiếp tục phần việc của mình. Hẩn nhìn Quyên:

- Vụ cá nhân tôi được thầy Hiệu trưởng Lê Công và Tổng Giám thị Triệu Lôi Đình mời lên văn phòng hẩn quý vị đã rõ: lần đầu tiên văn hóa phẩm đồi trụy độc hại tràn vô trường Cao Bá Quát cùng với các chủng loại ma túy. Bước đầu nhờ “Ông già râu xồm” bán bật lửa Zippo ở chợ trời Huỳnh Thúc Kháng, tôi đã tóm cổ được đầu nậu Phát Chia và khám phá cái nhà kho nguy hiểm của y gần Sở Hỏa Xa. Trong nhà kho chất đầy lịch sex, bài khóa thân và kể cả hêrôin. Phát Chia đã thành khẩn khai với cảnh sát chống ma túy rằng y chỉ là thuộc hạ lũ Song Tàn, Nhị Sát.

Hoàng Lăng Tử nhếch mép:

- Phát Chia chỉ là “đại lý” phân phối hàng xã hội đen của Song Tàn, Nhị Sát ở quận Một Sài Gòn, điều đó chứng tỏ hệ thống chân rết của bốn gã “Tàn Sát”

kia trải rộng khắp hang cùng ngõ hẻm thành phố. Tôi cho rằng chúng ta còn phải mệt đừ vì những tên “Phát Chia” khác ở các địa phương khác nữa.

- Rất đúng. Phát Chia chỉ là một mắt xích nhỏ trong đường dây tội ác. Song Tàn, Nhị Sát có thể là một mắt xích lớn hơn. Nhưng mắt xích chúa tể vẫn là Rồng Biên Giới, y điều động lịch chạy con tàu SUPER STAR với bốn thủ hạ thân tín là lũ Song Tàn Nhị Sát. Ái chà, còn đằng sau Rồng Biên Giới là ai thì tạm thời chúng ta chịu thua.

Quyên Tiểu Muội xen vào:

- Tôi xin nối tiếp các nhân vật “đằng trước” Rồng Biên Giới đây. Qua vụ shop BABYMART tung ra thị trường đồ chơi trẻ em loại búp bê Trung Quốc giết người, chúng ta biết thêm hai thủ hạ nữa của Hà Thượng Cấp. Đó là cặp nữ ma đầu Lương Độc phụ trách xuống hàng tàu ở chợ Bình Tây. Theo lời khai của chị bán hàng A Tỷ thì tất cả mặt hàng đồ chơi điện tử nhập lậu của Lương Độc đều xuất phát từ toa màu đỏ trên xe lửa.

Sơn huyết sáo:

- Mọi chuyện đang dần dần sáng tỏ. Thông thường một tàu hỏa Xuyên Việt có mấy toa hả Thúy?

Lolita Thúy vốn là thổ địa Xóm Đường Ray bởi mỗi ngày khu lao động vùng ven nơi cô trú ngụ đều tràn ngập tiếng còi hụ, tiếng bánh sắt nghiền đường ray từ hàng chục chiếc xe lửa. Cô khẽ cắn môi:

- Xe lửa chạy tuyến ngắn chừng vài toa nhưng chạy đường trường không dưới mười toa, đại ca ạ.

- Nghĩa là ba toa xe màu đỏ sẽ được ráp nối với hơn chục toa hành khách, Rồng Biên Giới quả tình chu đáo, y vừa công khai nghề buôn lậu vừa đánh lừa sự kiểm soát của các trạm xét hỏi bởi suy cho cùng SUPER STAR vẫn chỉ là một đoàn tàu chở khách bình thường. Y đã đánh vào điểm yếu nhất của lực lượng kiểm soát đường sắt, ai mà dám xét hỏi một đoàn tàu đã được “Thượng Cấp” bảo kê?

Quyên hậm hực:

- Phải nói thêm rằng đó là đoàn tàu cao tốc đầu tiên của nước ta có thời gian chạy ba mươi tiếng đồng hồ.

Thạch phát biểu vô cùng thông thái:

- Chẳng ai nghi ngờ ba toa xe màu đỏ nằm xen kẽ hoặc nằm phần đuôi của đoàn tàu. Tôi dám cá độ toa màu đỏ chứa đồ chơi nguy hiểm sẽ do hai ả Lưỡng Độc trấn giữ, hai toa chứa ma túy và văn hóa phẩm sa đọa còn lại thuộc quyền quản lý của bọn Song Tàn, Nhị Sát.

Ánh mắt hờ hững của Hoàng Lăng Tử bỗng lóe lên nhưng tắt phụt ngay. Gã rất thèm biết Song Tàn, Nhị Sát, Lưỡng Độc là ai mà được Rồng Biên Giới tín nhiệm đến thế. Tuy nhiên khi mở miệng, gã lại đánh trống lảng:

- Tôi muốn chúng ta bàn chuyện cụ thể.

- Sao?

- Đánh thẳng vào chiếc tàu hỏa sát nhân đó chớ sao. Trong cuộc chiến này ai đi ai ở đây?

Đề nghị táo bạo của Hoàng Lăng Tử tương đương như một tiếng sét giáng xuống phiên họp. Rõ ràng trước khi mở màn cuộc thảo luận, Ngũ Quái Sài Gòn chỉ dự kiến bàn giao công việc chiến tranh cho đội đặc nhiệm hình sự của thiếu tá Lý Thạch Sanh và đại úy La Thông. Thứ nhất, chúng không thích mang tiếng thường xuyên qua mặt đội cảm tử của anh Thông, anh Sanh. Thứ hai, rút kinh nghiệm đối đầu với Mafia trong đặc vụ “VÔI BẠCH TUỘC”, chúng không muốn “trèo cao” ôm các việc quá tầm tay với. Thứ ba, những đứa trẻ cùng linh tính về những nhân vật ẩn mặt đằng sau Rừng Biên Giới chẳng phải hạng dễ vượt râu hùm...

Sơn Đại Ca ngăn ngừa:

- Tụi mình cần trưng cầu dân ý...

Năm cánh tay giơ lên một lượt trong đó có cánh tay của hắn. Không khí trong một giây im phăng phắc chỉ còn tiếng Sơn rền rền:

- Bây giờ mới sáu giờ chiều, đúng chín giờ tối nay SUPER STAR sẽ cập bến Tổng Ga Hòa Hưng. Như vậy chúng ta có tới hai tiếng rưỡi đồng hồ lập phương án chiến đấu, tôi có cảm giác thời gian quá ngắn ngủi cho cuộc chơi sinh tử. Chính vì sơ hở là chết nên ngay lúc này Quyên Tiểu Muội làm ơn phen gấp cho anh Lý Thạch Sanh chặn trước SUPER STAR tại ga Hòa Hưng.

- Ô...

- Hành động đi Tiểu Muội. Tiểu Muội còn phải trực chiến ở Tổng Hành Dinh cùng cô Mơ canh chừng điện thoại để phối hợp nhịp nhàng với nhóm lên đường.

Mặc kệ Thuyền Quyên nhăn nhó vì bị loại khỏi vòng chiến, Sơn Đại Ca phán lạnh tanh:

- Do đội đặc nhiệm đã án giữ phía sau nên tôi, Thúy, Hoàng, Thạch sẽ tấn công phía trước. Cụ thể là chúng ta sẽ lao lên xe lửa ngay Xóm Đường Ray trường MƠ ƯỚC. Chúng ta sẽ tìm mọi cách khống chế sáu tên sát thủ Song Tàn, Lương Độc, Nhị Sát và kiểm tra ba toa màu đỏ...

Thúy Bụi trề môi:

- Nhảy lên xe lửa không phải dễ đâu. SUPER STAR là con tàu tốc hành chạy nhanh nhất nước, đoạn đường ray trước căn cứ chúng ta chắc chắn bác tài không giảm tốc độ rề rề. Dân giang hồ “amateur” đã từng chết khá nhiều dọc đường ray lúc nhảy tàu “ăn hàng”...

- Hà hà, đó chỉ là trở ngại nhỏ. Tụi mình học môn vật lý thì phải biết áp dụng chớ. Chúng ta sẽ bắt đầu khởi động chân khi con tàu xuất hiện từ xa. Sau đó chạy song song đường ray và tăng tốc dần dần bằng tốc độ SUPER STAR lúc nó lướt ngang. Các bạn sẽ thấy điều kỳ diệu nhất: Khi tốc độ ngang bằng nhau, con người như đứng trên một mặt phẳng, chỉ cần thò cẳng lên toa là êm ru bà rù.

T á m

TOA ĐẶC BIỆT

SUPER STAR hạ còi rời Tổng Ga Hà Nội đúng vào ba giờ chiều ngày 26 tháng 4. Theo lịch trình tàu chạy, đúng chín giờ tối ngày 28 đoàn xe lửa sơn màu hồng thơ mộng đó sẽ đến ga Hòa Hưng thả hành khách và sau đó sẽ chạy không tải đến Trạm bảo trì động cơ đường sắt gần Sở Hỏa Xa cho các chuyên viên sẵn sóc tân trang đầu máy. Hàng tuần lễ nay báo chí đã rầm rộ đưa tin sẵn đón đoàn tàu phá mọi kỷ lục này. Còn phải hỏi, kỷ lục thời gian ba mươi giờ đầu phải đồ bỏ, SUPER STAR có nghĩa là siêu sao thì phải ác chiến chứ, dĩ nhiên những tờ báo lá cải không ngọt ca ngợi tài năng sáng tạo của vị quan chức ngành thanh tra. Tên tuổi Hà Thượng Cấp được đánh bóng khắp nơi, thậm chí có phóng viên còn tung hô ông ta là một nhà họa sĩ nắm được kỹ thuật pha màu hiện đại. Thì cứ nhìn vào ảnh chụp trên báo là khắc biết, ông ta

đã biết phết màu đỏ lên ba toa xe cuối cùng của con tàu rặt một màu hồng. Trời ạ, chỉ có người am tường năng khiếu mỹ học mới lịch lãm cỡ đó chứ sao.

Sáu sát thủ bảo vệ hàng trên ba toa xe màu đỏ suốt chặng đường dài gần như thất nghiệp. Chúng đã chịu trận gần hai mươi chín tiếng đồng hồ chỉ để ngắm mây bay và làm vệ sinh cá nhân hơn là chuẩn bị nắm đấm. Cặp Hắc Sát và Bạch Sát cứ nhấp nhòm trong toa... ma túy. Cái toa bị cách ly hoàn toàn khỏi mười lăm toa hành khách kiểm không ra một đứa con gái để ngắm cho đã mắt, chúng rảnh rỗi đến nỗi tú chi ngứa ngáy phải khều khều vài tép “bột trắng” đưa lên miệng nhâm nhi. Chúng chỉ dám nhâm nhi bằng lưỡi cho dù trong túi đầy giấy bạc đủ hun khói hít hêrôin. Cặp cừu tù phạm Hỏa Lò Hà Nội thừa trí khôn để hiểu luật giang hồ: bây giờ không phải lúc chơi mà là lúc áp tải hàng chết người cho ông thầy Rồng Biên Giới.

Cặp Song Tàn nằm lim dim trên hai chiếc võng trong toa đặc biệt thứ hai thì nằm mơ chuyện khác. Hai con thú sát chuồng từ trại cải tạo Hoàng Su Phì đó bụng dạ rạo rực hình dung đến cuộc hẹn hò khuya nay với hai ả Luống Độc. Chúng chẳng thèm ngó ngang gì tới từng dây thừng cạc tông cao nghệu bên trong chứa đầy dụng cụ kích thích nam nữ và sách báo tranh ảnh văn hóa phẩm ngoại lai. Thử đứa nào dám xâm nhập toa màu đỏ của chúng xem, khắc khắc,

tối thiểu kẻ thù sẽ hứng gọn hai mũi phi đao dính ngay chỗ hiểm.

Thằng thanh niên dần dần có biệt danh Ngu Tàn Bạo chất lười:

- Tao khoái cô ả Rắn Độc quá Hư Tàn Nhẫn à.

- Còn tao thì khoái hết hai em, cả Nhện lẫn Rắn.

Tao rất hài lòng thấy hai em đã thuộc về chúng ta.

- Hề hề, tội mình phổng tay trên của băng Nhị Sát.

- Chính Lương Độc tự đánh thuốc mê bồ bịch cũ của chúng chó tội mình đâu có xúi. Khà khà, hai ả có vẻ mê anh hùng ném phi đao hơn.

- Tao hỏi thiệt nghe, mày ngán Nhị Sát trả thù chẳng?

- Mày có tên Ngu Tàn Bạo cũng phải. Tao với mày bắn dao bay từ xa thì làm sao Nhị Sát xáp lá cà được chó, mà giả sử tội Hắc Sát, Bạch Sát cận chiến được thì Nhện Độc và Rắn Độc bỏ đâu. Tao dám bảo đảm hai nàng sẽ xịt thuốc mê tiêu diệt bọn cóc cần ấy nhằm chứng tỏ lòng trung thành với tình yêu vĩ đại.

Ngu Tàn Bạo cười tít mắt.

- Mày xứng đáng Hư Tàn Nhẫn, bạn hiền ạ. Hừm...

- Ủa sao đang cười đều giả, mày lại sa sầm mặt hừm hừm?

- Mẹ kiếp, tao ghét lão già Bốn Nô lái tàu SUPER STAR ghê, lão không ưa gì tội mình...

- Hề hề, đâu phải riêng tội mình. Tao còn thấy Bốn Nô nhỏ nước bọt khinh bỉ gặp tội Nhị Sát và Lương Độc. Rồng Biên Giới đã giải thích với mình rằng lão

là công nhân viên lâu đời của ngành đường sắt nên dị ứng với lưu manh du đảng, hề hề, có dị ứng cách mấy thì giờ đây lão cũng trở thành đồng bọn Mafia với chúng ta.

- Hình như Rồng Biên Giới có nói Bốn Nô đã từng giúp sếp lớn một phi vụ hệ trọng.

- Mà biết hết thì quan tâm lão làm gì. Xe lửa đã tiến vào ranh giới Sài Gòn rồi kìa, hề hề, tao cần ngoi một giấc lấy sức để khuya nay du hí với hai em Luống Độc.

Ở toa cuối cùng, nhị vị tặc nữ Nhện Độc và Rắn Độc ngồi dựa lưng vào nhau mỗi người mân mê một món vũ khí đặc dị.

Giọng Nhện Độc khàn khàn:

- Lần này tao sẽ sử dụng Xú Hương, thứ thuốc mê mà tao tự bào chế đó thú vị khủng khiếp, địch thủ hít phải trong phạm vi mười mét sẽ xỉu lập tức như lọt vào một thế giới... cút...

Giọng Rắn Độc khô khè:

- Còn tao sẽ xài bụi phấn “Ói Tới Mật Xanh”, tao dám tuyên bố “cầu chúng tại tòa” rằng loại bụi độc được này sẽ làm tim gan phèo phổi người thương thức bay thẳng lên... mặt trắng lơ lửng.

Hai ả giới thiệu sản phẩm xong là cười hí lên như ngựa cái. Nhện Độc giàn giụa nước mắt vì hề hả.

- Hai thằng Song Tàn cứ tưởng bỏ. Thằng Ngu Tàn Bạo và Hư Tàn Nhẫn đâu biết rằng vũ khí mới của mình dành cho tụi nó hén.

- Hê hê hê, hi hi hi, hô hô hô... hai gã ma cà bông làm gì biết tội mình thay đàn ông như thay áo. Mỗi ngày ta chọn một niềm vui cơ mà, hôm qua Nhị Sát hôm nay Song Tàn đổi qua đổi lại liên tù tì, hô hô hô, hi hi hi...

Lưỡng Độc hân hoan vì cuộc xổ số ái tình đã man bằng hai loại thuốc mê mới chế tạo, chẳng màng quan tâm đến chặng hành trình ngắn ngủi còn lại của đoàn tàu. Dưới chân chúng là một thùng đồ chơi xộc xệch bị rách bung do va đập lòi ra những khẩu súng nhựa điện tử có hình dạng y chang như súng lục K.54, K.59 của ngành công an. Chúng đá tung một khẩu súng vào góc toa rồi cười hi hi:

- Súng nhựa con nít mà giống hệt “chó lửa” quân ăn cướp. Tao dám cá tội choai choai mới lớn Sài Gòn thế nào cũng mua thứ đồ chơi cà chớn đi trấn lột mấy mụ già ăn trầu.

- Chắc chắc, tiếc rằng đợt giao hàng kỳ này búp bê sát nhân nhập từ Trung Quốc lọt qua cửa ải khá khó khăn. Mà ý hiểu chó Nhện Độc, con quỷ búp bê robot đó mà ám sát ai thì đỡ tìm ra thủ phạm...

Những hàng cây chạy lùi loang loáng trước mắt hai ả, Lưỡng Độc huyết sáo khi phát hiện tốc độ đoàn tàu hầu như chậm lại. Hai nữ tặc kinh hãi trước cuộc chạy maratông của bốn thiếu niên nam nữ lạ hoắc, quỷ thần ơi, rõ ràng bốn đứa trẻ chẳng hề sợ chết tỉnh bơ chạy song song với đoàn tàu. Coi kìa, chúng

đã cố tình chạy để âm mưu một cái gì đó. Bốn đứa nhóc mắt sáng như sao đồng loạt liếc về bên phải dòm trùng trùng vào khoảng trống trên ba toa xe màu đỏ thật khó hiểu. Chúng là một băng tiểu tử chuyên cướp xe lửa chở hàng ư?

Ngay lập tức hai nữ tặc bật dậy như lò xo thủ thế. Xui cho hai ả, Lương Độc phản xạ nhanh mà những đứa trẻ phản ứng còn nhanh gấp bội. Chỉ nghe một âm thanh xé gió, bốn cái bóng mini đã lọt thò lên thành tàu. Cái bóng đầu tiên chọn đúng khe hở giữa hai toa xe là một thanh niên đẹp trai tóc hớt cao mặt mũi như thiên sứ. Coi, trong khi hai bàn tay thép chụp cạnh toa làm điểm tựa, đôi chân lơ lửng của hắn bỗng uốn ngược lên thành một cú song phi.

- Hự, hự...

Lương Độc rú lên hai tiếng cụt ngắn rồi bật ngửa ra sau nện đầu xuống đồng đồ chơi tung tóe. Người thanh niên cất giọng rền rền:

- Chào hai bà chị sát thủ SUPER STAR!

Ba cái bóng tiếp theo cũng đã kịp bịt kín toa xe. Mặc kệ Nhện Độc, Rắn Độc rên rĩ vì đau đớn, đứa con gái tóc xù lông nhím trong “băng nhảy tàu” tước ngay hai thứ vũ khí dị dạng trong tay Lương Độc. Cô bé há hốc mồm:

- Khiếp quá, cái ống xịt thì thúí hoắc còn cái đồ bóp bốc mùi muốn mửa.

Rắn Độc thở khò khè:

- Trả lại tao gói bột “Ói Tới Mật Xanh”...

Nhện Độc hỗn hển:

- Hic, cái ống xịt “Xú Hương” của tao là vật gia bảo vô tiền khoáng hậu...

- Vô tiền khoáng hậu hả?

Thúy Bụi cười ngất. Cô nghịch ngợm bằng cách loay hoay phần bụng của cái ống cao su. Trời đất, từ trong ống một mùi hương man rợ phụt tới đằng trước phả đầy mặt hai tên nữ tặc. Cả đám chơi với vận công đề khí ém hơi nín thở cấp tốc chống mùi thúì, mùi thúì nồng nặc và khủng khiếp chưa từng thấy, thúì “xem xem” một tí con chuột bị chết sinh.

Khi gió đánh bật hương vị xú uế trần gian trôi mất, Thúy Bụi mới hoảng hồn:

- Hai bà chị Luồng Độc qua đời rồi Sơn, Hoàng, Thạch ơi!

- Đâu, đâu?

Sơn Đại Ca chắn mạch cho hai nữ tặc đang hôn du... toilet, cười khoái trá:

- Họ còn “bóc lịch trong tù” đến trăm tuổi. Ha ha, cái ống xịt Xú Hương lợi hại dữ thần.

Thạch Sầu Đồi giựt phẳng gói bột màu đen trong tay Thúy Lolita. Nó sẫm soi:

- Còn món độc dược “Ói Tới Mật Xanh” này thì sao, chắc mình trút vào cái đồ bóp rồi bóp bóp...

Hoàng Lăng Tử khịt khịt mũi:

- Thử thì biết liền thôi. Nào, tụi mình phi thân sang toa kế bên, nếu tao đoán không lầm thì bọn Song Tàn đang lim dim trên võng.

*

Trong đời hành hiệp giang hồ, chưa có lần nào Ngũ Quái Sài Gòn “bất chiến tự nhiên thành” ngon lành như đợt chiến đấu này. Ê, bốn người chia hai phe bung ra hai toa xe màu đỏ thứ nhất và thứ hai. Sơn Đại Ca và Thúy Bội phụ trách nói chuyện phải quấy với thằng mặt đen Hắc Sát và thằng mặt trắng Bạch Sát còn Hoàng Lăng Tử, Thạch Sầu Đồi giải quyết hai con sâu ngủ Ngu Tàn Bạo và Hư Tàn Nhẫn.

Thạch ra tay nhanh như máy. Lúc Hoàng xốc cổ áo hai tên Song Tàn khỏi võng, nó ngoác mồm la lên:

- Dọt ra phía sau lưng tao, thằng Lăng Tử.

Hoàng nháy phốc sang một góc vừa vịn cái “đồ bóp” trên tay thằng mặt khỉ xẹt bọt đen ra chó sao. Trời hồi, Song Tàn mới đưa tay giụi mắt thì cơn mưa bọt đen đã rắc đầy người. Ngu Tàn Bạo và Hư Tàn Nhẫn lú lười đưa ngũ trảo tự chụp cổ ằng ặc.

- Ặc ặc, ọc ọc...

Thạch Sầu Đồi nhảy tung tung như con nít:

- Ha ha ha, gây “bà” đập lưng “ông”. Cho tụi bây biết thế nào là “Ói Tới Mặt Xanh”.

Thuốc ỏi của Lương Độc quả đáng sợ, chỉ chưa đầy một phút dưới chân Song Tàn lù lù một đồng nhều nhão. Chúng gập lưng thở hồng hộc như trâu và lăn đùng bất tỉnh vì hết trơn... xí quách.

Cơ sảng khoái của Thạch càng tăng lên tốt độ vì từ toa màu đỏ bên kia một mùi thú vị bốc lên. Cu cậu cười bể bụng:

- Kha kha kha, Thúy Lolita đã cho tụi Nhị Sát dứt bóng.

Hoàng ngao ngán:

- Tụi nó mửa thối tháo coi ghê quá, chẳng thà ngửi mùi “cầu tiêu công cộng” êm đềm hơn.

Sáu nạn nhân “đầu gấu” nằm im re khiến đám trẻ rảnh tay. Nhanh như cắt, bốn đứa kiểm tra các chiến lợi phẩm trên trời rớt xuống. Thạch Sầu Đồi tổng kết:

- Đúng như tụi mình dự đoán, một toa chở ma túy, một toa chở băng hình, băng nhạc, sách báo lịch sex hằm bà lằng, toa chót toàn đồ chơi làm hại thiếu nhi. Giờ tính sao hả đại ca?

Bùi Thái Sơn liếc đồng hồ:

- Còn hai mươi phút nữa là tàu SUPER STAR sẽ nộp mạng cho đội đặc nhiệm hình sự phục kích sẵn tại ga Hòa Hưng. Có lẽ tụi mình nên trói tay chân bọn sát thủ trước thì hơn...

Sơn Đại Ca vừa phát ngôn đến đó bỗng ba ngọn đèn đỏ trên trần ba toa đặc biệt nhấp nháy liên tục.

Chúng hoảng hồn chưa biết phải đối phó ra sao thì tiếng động cơ xình xịch của đầu máy xe lửa mỗi lúc một nhỏ dần. Coi, con tàu tốc hành vừa tắt máy ngừng lại là hơn chục bóng đen “nhảy dù” từ mười lăm mui toa hành khách xuống đất ào ào xông tới bao vây ba toa xe màu-đỏ cấp tốc.

Thạch chơi với:

- Chết mờ tỏ, đội bảo vệ tàu hỏa SUPER STAR. Cha nội nào cũng hườm sủng lâm lâm.

Sơn bình tĩnh cực kỳ:

- Té ra “ba ngọn đèn đỏ” nhấp nháy chính là hệ thống báo động tự động. Nào, tụi mình xuống đường thương thuyết với họ mau.

*

Thế là ba sứ giả Thạch Sầu Đồi, Hoàng Lăng Tử, Thúy Bội liệng lần lượt sáu sát thủ bị trói thúc ké xuống khỏi ba toa xe đặc biệt, nhường chỗ cho Sơn hùng biện giữa đám đông hành khách nhốn nháo hiếu kỳ:

- Thưa bà con, trước mắt bà con cô bác là đoàn xe lửa tối tân SUPER STAR, một đoàn tàu mệnh danh là chuyên chở hành khách xuyên Việt nhưng kỳ thực phần đuôi của nó được cấu tạo thêm ba toa đặc biệt màu đỏ để chuyên chở hàng độc hại nhập lậu. Các mặt hàng độc hại đó sẽ được mở ra công khai ngay bây giờ khi đội đặc nhiệm hình sự đến. Đó là ma

túy gồm bồ đề, hêrôin, côcain, các loại tân dược gây nghiện. Đó còn là băng video sex, băng nhạc rên rỉ, sách báo lịch khỏa thân bẩn thỉu. Đó còn là những thứ đồ chơi bạo lực kích động thú tính không bao giờ có ở trẻ con như súng ống, gươm giáo, robot phun lửa... Và cuối cùng như bà con cô bác đã chứng kiến, băng “bảo kê” các mặt hàng giết người là sáu tên tội phạm nguy hiểm đang nằm mê man trên mặt đất. Chúng làm việc cho ai, chúng ta sẽ tính sau. Nhưng trước hết biệt danh của chúng là Song Tàn, Nhị Sát, Lưỡng Độc...

Hành khách trên tàu SUPER STAR giờ đây đã lục tục kéo xuống gần hết. Trong đám đông ngơ ngác, bất ngờ một tiếng hét vang lên:

- Hoan hô những thiếu niên dũng cảm chống tội ác.
- Trời đất, họ là nhóm Ngũ Quái Sài Gòn đây mà.

Hoan hô, hoan hô...

Gần một trung đội bảo vệ đoàn xe lửa hạ súng xuống. Viên đội phó mặt tái mét thì thào vào tai viên đội trưởng:

- Tội mình tính sao đây sếp, thằng nhỏ phá bình kia đã làm bể kế hoạch của ông thầy Rồng Biên Giới rồi...
- Cầm mồi lại, mày muốn ở tù hả, lạng quạng đám đông dẫm mình bẹp dí như cám. Hic, tao đã phôn cho ông thầy Hà Thượng Cấp rồi...

Cái mồi của viên đội trưởng ăn nói thế mà linh. Coi, từ đường nhựa một chiếc xe hơi sang trọng thốc

lên. Một người đàn ông trán hói, mũi khoằm tông cửa xe nhe hàm răng vàng ệch gào inh ỏi:

- Xe lửa chở hàng buôn lậu bị phát hiện hả? Nhất, nhất ngay sáu tên lưu manh buôn bán hàng quốc cấm. Ta là tổng thanh tra Hà Thượng Cấp đây, giải sáu mạng bị trói kia về trại giam riêng. Còn bốn cô cậu hiệp sĩ nữa cơ à, ô kê, ngành đường sắt chúng tôi sau này sẽ hậu tạ...

GIÓ ĐÃ ĐỔI CHIỀU

Hà Thượng Cấp vừa xuất hiện là Thạch Sầu Đồi đã chất lưỡi than thẳm. Rõ ràng y đã mua đứt đội trưởng và đội phó bảo vệ đoàn tàu nên mới được bắn tin nhanh như thế. Nó đau khổ nhìn viên sếp thanh tra chìm hò hét đội bảo vệ đang đứng như trời trồng:

- Ô, bộ chúng mày muốn bị đuổi việc sao, chúng mày xua hành khách lên xe lửa đi chớ. Tàu SUPER STAR phải chạy đến đích đúng ba mươi giờ không suy suyển một phút. Báo chí đang đợi ở ga Hòa Hưng viết bài ca ngợi chiến công tốc độ của chúng ta.

Viên đội trưởng lí nhí:

- Thưa thủ trưởng, mọi chuyện đã... rùm beng. Chẳng lẽ chúng tôi ngậm miệng ăn tiền khi báo chí hỏi thăm những toa hàng đặc biệt sao?

- Mệ mày, mày tính làm phản hử... mày sẽ đói thê thảm...

- Dạ, em không dám, em xin tuân lệnh...

- Chớ tuân lệnh!

Thạch Sầu Đồi gằm như sư tử. Nó vạch đám đông vô đối diện với Hà Thượng Cấp mà quên rằng bị một “ông già” râu tóc quắc thước theo dõi nãy giờ từ phía sau lưng.

Giọng của nó sang sảng:

- Nhớ nhau chẳng, Rồng Biên Giới?

- Trời đất quỷ thần ơi, mày... mày là thằng thầy võ phụ trách đám bụi đời Sở Hỏa Xa ư?

- Lầm rồi Rồng... sút móng ơi, tôi chính thị là Đào Phá Thạch tức Thạch Sầu Đồi là điệp viên thượng thặng của thiếu tá Lý Thạch Sanh, ông Bao Công chuyên diệt trừ bọn tội phạm nội địa lẫn quốc tế. Tôi là thằng duy nhất xâm nhập sào huyệt ông và khám phá lịch tàu SUPER STAR chạy ngày 28-4-1997. Ông đã giấu bằng lịch điện tử đó sau bức tranh thiếu nữ mặc đồ tắm treo trong văn phòng. Hừm, ông là chỉ huy đen của đoàn tàu sát nhân, ông biết rành ông sẽ thu lợi ra sao khi thiết kế thêm ba toa xe, sáu tên ác ôn nằm kia đều là đệ tử của ông. Ông tính đưa họ về trại giam riêng để thả ra hả?

Thạch Sầu Đồi lên cơn điên tiết. Nó hự lên một tiếng “Kia!” rồi làm trò khỉ bằng một bài Hầu Quyền. Cách dọa nạt trẻ con của nó khiến đám đông cười khoái trá. Đúng lúc đó “ông già râu tóc quắc thước” vỗ vai cu cậu:

- Thôi đủ rồi, cảnh sát đã đến kia kìa. Để họ làm việc đi.

Ông già nói trúng y bon. Từ hướng Tây, còi bắt đầu hú ầm ỹ sau đó là hàng loạt xe Jeep của đội đặc nhiệm băng tới hiện trường. Khởi phải nói, thiếu tá Lý Thạch Sanh và đại úy La Thông cùng các chiến sĩ phóng ào ào xuống. Lý Thạch Sanh quắc mắt với Sơn Đại Ca:

- Chú mày và đồng đảng lại lừa anh nữa phải không, tại sao hẹn nhau ở ga Hòa Hưng mà tác chiến dọc đường hả?

- Anh Sanh thông cảm. Ngộ biến phải tòng quyền...

- Hừ hừ, nếu cô bé Quyên Tiểu Muội không sốt ruột gọi phon cho anh thì... hừ hừ, chú mày đã làm tội anh phải chạy ngược đường ray tìm kiếm.

Vị đội trưởng đặc nhiệm ngưng cuộc đàm thoại với Sơn quay qua anh chàng đẹp trai đội phó:

- Còn tay người đàn ông nào có bộ răng vàng tên là Hà Thượng Cấp, đại úy Thông hiểu ý tôi chứ?

Hà Thượng Cấp biết rằng đã bị lộ mặt nạ, con Rồng Biên Giới lùi ba bước rống lên:

- Đội bảo vệ tàu SUPER STAR đâu, các người ăn lương của ai? Lên đạn mau...

Còn lâu toán bảo vệ can đảm nhúc nhích khi trước mặt họ là Thúy Bội và Hoàng Lăng Tử cười lạnh leo còn bốn phía là các chiến sĩ đặc nhiệm võ nghệ đầy mình. Người toán trưởng thở dài:

- Quảng súng xuống đất anh em. Chúng ta đều là nạn nhân chứ không phải thủ phạm. Ông Cấp không xứng đáng làm quan lớn nữa.

Đại úy La Thông hài lòng:

- Cám ơn các bạn, các bạn và những anh hùng trẻ tuổi ở đây sẽ là nhân chứng cho vụ án “Mafia” lớn mà chúng ta vừa phát giác. Vật chứng thì đã có: sáu tên sát thủ cùng ba toa hàng chở đầy các thứ rác rưởi nước ngoài. Ở...

Đại úy Thông ngừng cuộc diễn thuyết bởi “ông già râu tóc quắc thước” bước vào giữa đám đông. Ông vỗ ngực bình bịch:

- Già này thường được thợ đường sắt gọi là Bốn Nô. Già có tội, già xin nộp mạng cho công an cảnh sát.

*

Thái độ kỳ dị của ông già Bốn Nô làm mọi người sửng sốt, trừ một người. Đó là Rõng Biên Giới, y chỉ tay ú ớ:

- Ông... Ông dám...

- Dám nói lên sự thực náo nức, thưa thủ trưởng. Đồ sát nhân, ta đã chán ngấy bộ mặt ghê tởm của người...

Ông già hét oang oang:

- Thưa quý vị đặc nhiệm, thưa bốn hiệp sĩ “Ngũ Quái Sài Gòn” và thưa tất cả mọi người chứng kiến. Tôi có mặt tại đây như đứng trước vành móng ngựa để khai ra tội lỗi của mình. Tên tôi thật là Nguyễn Văn Nô,

con cháu hay gọi là Bốn Nô, năm nay sáu mươi chín tuổi với bốn mươi năm lái tàu cho ngành đường sắt. Trước khi được giao trọng trách lái đầu tàu SUPER STAR này, tôi là tay chân thân tín của ông Hà Thượng Cấp. Ông ta biết tôi rất mê lái tàu siêu tốc nên hứa hẹn tùm lum. Rằng nếu tôi chịu nghe lời ông ta thì chẳng những sau này được “lái tàu siêu tốc” mà còn có tài khoản cho con cháu ở ngân hàng Thụy Sĩ nữa.

Lý Thạch Sanh chuyển bịch nước ngọt. Có ống hút của Thúy Bội vừa mua, đưa cho Bốn Nô:

- Bác nhấp giọng một chút...

Người tù binh già tự nguyện, gạt đầu:

- Thế là tôi đã vô tình tiếp tay cho bọn tội phạm buôn lậu quốc tế. Hàng tuần tôi vẫn lái tàu mà không biết một cái toa màu xám cuối xe lửa chở thứ gì. Mãi tới khi tôi tìm hiểu thì mới hay cái “cônét” bít bùng ấy chở toàn đồ quốc cấm. Tôi hoảng sợ báo với Hà Thượng Cấp nào ngờ y cười khẩy. Y nói rằng tôi sẽ bị thủ tiêu cùng con cháu nếu tiết lộ cho bất cứ ai biết đó là hàng của xã hội đen. Y tự xưng là Rồng Biên Giới phụ trách đường dây tội ác Đông Dương, y thầu duy nhất một loại phương tiện giao thông là xe lửa, các ông trùm khác, kẻ thì thầu đường hàng không, người thì lo đường biển, e hèm... càng ngày tôi càng sa lầy, sa lầy cho đến lúc y thiết kế ra đoàn tàu SUPER STAR với ba toa màu đỏ như mọi người đã biết.

- Rồi sao nữa bác Bốn Nô?

- Nhưng nổi giầy vò lớn nhất trong đời tôi không phải là chuyện chuyên chở hàng lậu. Cách nay khoảng mười năm đúng, tôi đang lái một đầu máy có Hà Thượng Cấp ngồi thị sát kế bên. Đầu máy chỉ kéo theo hai toa thử nghiệm chạy trên đường rầy nội đô. Lúc ấy chừng 12 giờ đêm bất ngờ ánh đèn pha phát hiện phía trước có một người đàn bà tương tá nhà quê nằm vắt ngang đường ray tự tử. Tôi đã hét lên và kéo thắng hơi kịp thời nhưng Hà Thượng Cấp hất tay tôi ra và cho đầu máy chạy trở tới. Ôi trời đất, xe lửa cán ngang nửa thân hình người đàn bà rồi biến mất tinh bơ. Sau tai nạn khủng khiếp đó, tôi phải vào bệnh viện nằm cả tháng để điều trị bệnh thần kinh.

Thúy Bụi bàng hoàng:

- Nạn nhân tự tử tên là Mã Thị Lành, đúng không bác Bốn Nô?

- Đúng, báo chí đã đưa tin ấy và họ không hay biết gì hết. Riêng tên thủ trưởng Rồng Biên Giới thì đe dọa tôi: người đàn bà đó là vợ của một sếp cực lớn, sếp lớn biết bà vợ tự tử ở đường ray nên báo tin cho Rồng Biên Giới và... chính Rồng Biên Giới đã điều động tôi lái đầu máy đêm đó để làm một công hai việc: vừa thủ tiêu người đàn bà vừa nắm sinh mạng tôi suốt đời.

Ông già meo mào:

- Đa tạ các cháu “Ngũ Quái Sài Gòn”. Nhờ khí phách anh hùng hảo hán của các cháu mà hôm nay già mới có gan thú tội đây, hu hu hu...

M ư ờ i

TÌNH MẪU TỬ

Câu lạc bộ chính khách gồm các “VIP” của Mười Đóm báo động. Những con bạch tuộc chưa bị phát hiện lần lượt thu vùi giác tu trước hàng loạt tin tức động trời: sau vụ án quán Lôi Đài hốt một mớ Mafia bây giờ lại đến lượt vụ án XE LỬA TỐC HÀNH làm rúng thêm một ông trùm Mafia gộc.

Cựu Cục Trưởng Hoàng Đại Quan tự Mười Đóm bị bắt ngay sau cuộc thẩm vấn Rồng Biên Giới. Nối tiếp lão là mẹ vợ bé Hồng Phấn Sáp và Mafia Lào Xiêng Lình. Đường dây ma túy bắt nguồn từ Tam Giác Vàng kể như bị mất đứt một chi nhánh.

Buổi chiều sau chiến công làm kinh hoàng giới báo chí, Ngũ Quái Sài Gòn lại biến thành năm con nai vàng đùa giỡn với ba con thú hoang dã trong vườn Sở Thú mini của trường mồ côi.

Thạch Sầu Đồi dứt thức ăn cho ba con vật an ủi:

- Tội nghiệp hén, kỳ này Bụt, Mun, Tề Thiên bị thất nghiệp nghe.

- Khếch khếch, meo meo, rec rec...

Đúng lúc đó, Thúy Bụt nhào ra vườn:

- Vô nhà lẹ lên Thạch ơi, Sơn Đại Ca muốn ông cùng nghe điện thoại.

- Hà?

- Điện thoại của thiếu tá Sanh réo. Có nhắc xác không nào?

Dĩ nhiên là Thạch nhắc xác chó sao. Coi, quanh bàn nước bốn đứa bạn đang chụm đầu kể ống nghe chăm chú.

Tiếng của Sơn sang sang:

- Anh Sanh đó hả, anh tính giải quyết vụ bác Bốn Nô ra sao?

- Ừm, ông già sẽ được trường hợp giảm khinh, tuy mang tiếng là tòng phạm bắt đắc dĩ nhưng Bốn Nô lại cũng là nhân chứng tố cáo lợi hại nhất. Riêng toán bảo vệ lãnh lương đen của Rồng Biên Giới đã bị sa thải khỏi ngành đường sắt. Hậu quả của vụ này biến ảo khôn lường...

- Cái gì nữa?

- Một sếp lớn của Rồng Biên Giới bị cách chức vì “cặp con trai song sinh” của ông ta đã nhận hối lộ một kilô vàng Thụy Sĩ trong ruột một cái bánh sinh nhật.

- Trời...

- Người gửi cái bánh ấy là Hồng Phấn Sáp, vợ bé của Mười Đờm và là nhân tình của Hà Thượng Cấp.

- Lạy Chúa...

Còn một chuyện quan trọng nữa. Năm đứa làm ơn làm phúc lên phòng khách Đội đặc nhiệm, nhớ dẫn theo thám tử nhí Văn Doãn Bi tự Bi RaĐa..

- O...

- Đừng thắc mắc. Hai đứa nhóc Cu Hưng và Út Thủy nhắc thằng Bi RaĐa từ nãy giờ. Con bé Thủy mới mười hai tuổi mà đã có tình cảm, anh có cảm tưởng nó mê thằng Cu Bi tụi mày ời.

- Trời đất, anh tìm được chúng ở đâu?

- Công an một phường bên Gò Vấp tìm ra chỗ nào phải tụi anh. Thực cảm động, hai đứa nhóc sau khi nửa đêm cắt rào vượt ngục đã cùng mẹ Mã Thị Lành lang thang ra vùng ngoại ô vắng vẻ. Họ đã ngủ một đêm ngoài đồng cỏ muồn sung phổi. Nguyên ngày hôm qua, ba mẹ con liều mạng lết vô chợ Gò Vấp khát thực cho qua cơn đói. Các cung biết không, bà Lành thì lịm trên ván lán, hai đứa trẻ khóc ròng chìa hai cái lon sữa bò xin tiền bố thí của bà con...

- Hic, hic...

Cuộc đối thoại tạm ngưng bởi tiếng sứt sùi của Quyên và Thúy. Mặt hai cô bé đầm đìa nước mắt.

- Anh Sanh ời, tình mẫu tử thật là vĩ đại.

- Ủ, chẳng có gì ngăn cách được họ, cho dù đó là bàn tay lông lá của Mafia. Các em...

- Tụi em sẽ kéo Bi RaĐa lên chỗ anh liền đây.

Máy cúp. Thạch Sầu Đời lim dim mắt mơ màng. Trái đất này quá nhiều bi kịch, bi kịch trùm lên chính nó và bốn chiến hữu, rồi bây giờ cũng chẳng buông tha người đàn bà cụt hai chân. Nó gặt gù:

- Gieo nhân thì gặt quả, cầu trời cái vila đường Chó Tru sẽ được mang tên mới...

BẮT ĐẦU TỪ CỔNG RÃNH VÀ RÁC RỬI

Thấm thoát mà cô Đào Thu Thảo định cư ở nhà mẹ con Thạch cũng đã hơn hai tháng. Hai tháng đủ cho dân lao động Xóm Chùa ghiền hàng cơm tấm của cô bán hàng nhà quê có tấm lưng ong và đôi mắt đẹp tuyệt vời. Bà Võ Thị Thơm từng rù rì với Thạch:

- Mẹ cũng là một thôn nữ như cô Thảo, nên rất hiểu cô ấy, con đừng thắc mắc tại sao đã ngoài ba mươi tuổi mà cô Thảo vẫn chưa lấy chồng. Ở nhà quê là vậy con à. Con gái đến tuổi đôi mươi mà không ai dạm ngõ là coi như quá lứa. Xứ Long Xuyên của cô Thảo cũng như xứ miệt vườn sông nước của mẹ, hồi ấy nếu mà ông thầy võ múa lân Đào Phá Bình ba con không rước mẹ lên Sài Gòn thì chắc bây giờ mẹ y chang như cô Thảo và con...

- Và con còn nằm ở đầu gối của ba Bình, đúng không. Nhưng này mẹ ơi, tại mẹ sớm mù lòa nên không biết đó thôi, cô Thảo em út của ba con cực đẹp, con bảo đảm...

- Mẹ biết hàng cơm tấm từ sáng tới trưa lúc nào cũng nườm nượp khách. Từ xích lô xe kéo cho đến ông già bà cả nhà mặt tiền tuốt ngoài lộ cái cũng vô tận đây ăn, mẹ biết cô Thảo chẳng những pha chế nước mắm thiệt ngon mà còn biết thay đổi khẩu vị thực khách. Cô đã đóng góp công sức cho đời sống gia đình mình rất lớn.

- Ô, nhưng con nói là cô Thảo đẹp. Chỉ cần đẹp là đã hút khách cho dù nổi cơm tấm bị khê.

Bà Thơm chột dạ:

- Cô Thảo có nấu cơm khê hả?

- Ô, đó là tự con nói ví von thôi.

- Đồ khỉ!

- Người ta nói “nuôi khỉ dòm nhà” mà, ai biểu mẹ nuôi con rồi nuôi thêm chú khỉ Tề Thiên, hi hi hi...

Cuộc nói lén của hai mẹ con Thạch Sầu Đời chấm dứt bởi cô gái lỡ thời từ Long Xuyên lên thành phố đẩy cửa bước vào sau khi dọn hàng bán. Thông thường Thạch luôn luôn phụ cô Thảo trừ những lúc phải hành quân tác chiến cùng bạn bè “Ngũ Quái Sài Gòn”. Còn riêng bữa nay ư? Bữa nay nó quên bèn việc bưng nồi, bưng đĩa phụ cô vì bận rù rì với mẹ.

Nó tròn xoe mắt:

- Cô Thảo đẹp ác.

Một lần nữa Thạch Sầu Đồi lại củng cố chữ “đẹp”. Chớ gì nữa, người “thiếu nữ ba mươi mốt tuổi” đang ngồi chải tóc trước mắt nó ngoài đôi mắt đen láy, sống mũi dọc dừa, môi trái tim, cằm chẻ, nước da trắng bóc còn hết sức đoan trang giống như nhân vật nữ trong phim Trung Quốc mà nó và lũ bạn trong xóm xem trên truyền hình. Nó ú ớ:

- Cô làm con nhớ đến cô đào xi nê trong phim “Một gia đình Thượng Hải” ghen.

Đào Thu Thảo liệng chiếc lược vô học tú cười ngất:

- Sao cháu không ví luôn cô giống hoa hậu Lý Thu Thảo?

- Kỳ cục thiệt. Dòng họ Đào con trai thì xấu ỉn còn con gái thì xịn như tiên.

- Thôi đừng xí xọn nữa.

Hai cô cháu hợp gu nên nói chuyện như con nít. Thạch không ham làm con nít, chúa trùm du côn Xóm Chùa buông một câu già chát.

- Ủm, cháu thấy rõ ràng có mấy cha nội độc thân vui tính “ngồi đồng” hàng cơm tấm đều đều.

- Ai?

- Thì anh Thanh cảnh sát khu vực nè, ông Lai nhà giàu góa vợ nữa, cha nội Đánh Johnnie Walker bán ve chai đầu xóm, rồi cái tay Việt kiều lãng mạn mới về nước mượn phòng ở khách sạn Tối Tân...

Da mặt cô Thảo đột nhiên đỏ au. Cô suyt suyt ra hiệu cho thằng cháu trời đánh không chết biến ra cây ổi đằng trước cửa. Hai cô cháu chụm đầu xầm xì:

- Thạch quậy quá, nói oang oang kiểu đó chị Thơm nghe lọt là cô bị quở.

- Quở con khi mồi. Có gì bí mật thì bật mí cho tụi hạ nghe đi...

- Ông Việt Kiều bô trai ở khách sạn Tối Tân mà cháu vừa điểm danh vốn là một nhà văn.

- Sao?

- Có hôm cô dọn hàng xong, ông ta cứ ngồi lì chống cằm rút giấy viết mơ mộng, cô tò mò liếc vào cuốn sổ thì thấy mấy chữ “rác và cống rãnh” to tướng...

- Trời đất. Nhà văn ai lại đề cập “rác rưởi cống rãnh”, coi chừng ông ta làm gián điệp cài bom dưới ống cống phá hoại an ninh trật tự xã hội nước nhà.

Đào Thu Thảo sa sầm:

- Cháu ăn nói tùm lum hại tính mạng người ta. Hèn chi cô đọc “sầu đời” muôn thuở đáng kiếp.

- Cháu xin lỗi...

- Nghe đây Thạch, ông Việt kiều đã tâm sự với cô. Ông ta tên là Tôn Thất Nghiệt, ba mươi hai tuổi theo cha mẹ đi nước ngoài từ trước giải phóng. Ở nước Mỹ, ông ta rất nổi tiếng về tài văn chương thơ phú nhưng vẫn cứ buồn, buồn còn hơn cháu.

- Quái đản, bên đó sữa bơ tiện nghi dư dả có sao lại buồn.

- Tôn Thất Nghiệp buồn vì không thể hòa nhập vào xã hội xa lạ. Suốt hai mươi bốn năm trà trộn lấy đủ mọi bằng cấp, ông ta vẫn lạc lõng và muốn trở về quê hương. Đây là chuyến đi tìm hiểu nguồn cội của ông ta, ông ta nói bằng thứ tiếng Việt khó khăn cho cô hiểu là bên Mỹ, thiên hạ sống như đua tốc độ, mọi người thi nhau làm giàu tuyệt đối không có thời gian sống cho mình. Họ biến thành các “robot Tỉ phú” cho đến lúc sắp chết mới biết là mình đang đóng kịch. Ông Nghiệp rất sợ bị mất dần “Nhân Tính Đông Phương”. Ôi, ông ta nói tràng giang đại hải có điều hết sức bay bướm và triết lý. Ông ta đúng là một nhà văn tâm huyết.

- Tục ngữ có câu “Gái hơn hai, trai hơn một”. Chắc cô “kết” Tôn Thất Nghiệp rồi hả?

Cô Thảo thờ người. Cô bắt hai con kiến than dưới gốc ổi thả vô lòng bàn tay.

- Lại phát ngôn bừa bãi. Ông ta với cô như hai con kiến than, chỉ hiểu ngấm nhau chứ chả ai thổ lộ tình cảm với nhau. Hai con kiến có lẽ cùng chung một mái nhà dưới “rác và cống rãnh”.

- Ổ là là, cô điên rồi.

- Không đâu Thạch. Lý do chính Tôn Thất Nghiệp quay về thành phố nơi ông ấy bỏ đi là vì nhớ mùi hương của cống rãnh và rác rưởi. Ông ta xuất ngoại lúc tám tuổi khi còn là một đứa trẻ lam lũ nhà nghèo. Đứa trẻ ngây thơ đó tối ngày lê la đầu đường xó chợ và không bao giờ quên mùi rác, cống thum thum. Mùi

rác, cống tuy nông và hôi hám nhưng quyến rũ đặc biệt với những đứa trẻ nghèo đô thị. Đứa trẻ sinh ra ở gầm cầu, lớn lên ở kinh nước đen sau này cho dầu làm tới... chúc ông trời cũng khó quên mùi hương kỷ niệm ngày xưa. Cháu hãy thử đặt mình trong trường hợp của Tôn Thất Nghiệp xem, từ tám tuổi cho tới ba mươi hai tuổi ở xứ người ông ta chỉ gặp băng tuyết hoặc những kính gắn máy điều hòa không khí. Nước giàu thì làm gì có rác vất ngoài đường và hệ thống cống rãnh mất nắp đậy. Ông ta bị ngộp thở trong bốn bức tường tiện nghi chọc trời và đã khóc khi nhớ hương vị nghèo khổ, đặc thù của quê hương. Ông ta nhớ rác như cô nhớ thời ở quê tắm sông, giỡn bùn với lũ con trai hồi nhỏ...

Thạch sùng sờ. Cô Thảo đã hóa thân thành một nữ văn sĩ lúc nào không biết. Xét cho cùng, chỉ có hai kẻ “tri âm” nhau mới tác động tâm hồn đến nhau như vậy. Nó cảm thấy hối hận về sự nghi ngờ quá trớn của mình về đề tài “Rác và cống rãnh” trong cuốn sổ tay của nhà văn Việt Kiều. Mặt khác nó tin vào sự nhận xét tinh tế của cô Thảo, còn phải hỏi, cô đã ngoài ba mươi tuổi trong khi nó vẫn là một đứa thiếu niên. Nó lầm bầm:

- Tụi cháu sẽ họp để bàn về vị khách xa lạ vừa mê ăn cơm tấm vừa mê “mùi vị xú ối” này. Hừm, tại sao ông ta lại không can đảm thú nhận việc “mê cô” cho xong chuyện, đằng này lại mê rác và còn định viết tiểu thuyết. Hết biết.

Câu chuyện về nỗi đam mê quái đản của Tôn Thất Nghiệp do Thạch Sầu Đời đem đến Tổng hành dinh Ngũ Quái Sài Gòn làm cho không khí trở nên huyền ảo. Nhà văn họ Tôn Thất không biết có “thất nghiệp” như cái tên cúng cơm của mình hay không nhưng riêng năm đứa trẻ ngoại hạng thì mấy ngày nay rõ ràng ngứa ngáy tay chân. Thà chẳng “thế thiên hành đạo” thì thôi chớ đã lao vô nghiệp phiêu lưu mạo hiểm mà bị ngồi chơi xơi nước còn lâu hảo hơn anh hùng chịu nổi.

Chính vì thế Sơn Đại Ca tuyên bố:

- Mỗi con người là một thế giới tâm linh riêng biệt không ai sờ mó được. Nếu muốn tìm hiểu sự thực đằng sau những đồng rác và những ống cống bắt buộc chúng ta phải theo dõi nhân vật Việt Kiều kỳ dị ấy.

Thúy Bụi nổi danh là “văn sĩ mini” kiêm ca sĩ cây nhà lá vườn của nhóm. Cô cười khúc khích:

- Phải nhờ ông Thạch trở tài diệu thủ “chôm” cuốn sổ tay của ông Tôn Thất Nghiệp. Mình dám võ đoán những dòng chữ đầu tiên trong tiểu thuyết ông ta viết không liên quan gì đến rác rến. Có khi đó là bài nhạc “Cô hàng cơm tấm” Xóm Chùa mới sáng tác cũng nên.

Quyên Tiểu Muội vốn là một tín đồ của thi ca nên đẩy xa hơn.

- Có khi trong sổ tay ông ta ghi chép một bài thơ tình thì sao. Nội dung bài thơ tình đầy những mật mã ám chỉ một kho tàng chìm sâu dưới một hố rác hoặc một cái cống?

Thạch Sầu Đời choáng váng:

- Trời ơi, nhị vị cô nương khéo tưởng tượng quá. Vấn đề là ông ta đang ngụ ở khách sạn Tối Tân và sáng sớm nào cũng đi bộ lầm lũi trên những con đường hoang vắng bóng người. Cô Đào Thu Thảo đã nói rằng không có một bài thơ bài nhạc nào trong cuốn sổ của ông Nghiệp cả. Ông ta không tỏ tình với... cô hàng cơm tấm mà sẵn sàng uống cô... ca cô la lúc khát nước.

Hoàng Lăng Tử phì cười:

- Mày tếu ghê Thạch Sầu Đời. Đã bàn thì phải bàn đến nơi đến chốn chứ. Trước giờ tụi mình đã đụng độ khá nhiều Việt Kiều tốt có xấu có không hiểu họ Tôn sẽ thuộc dạng gì đây?

Sơn khép màn cuộc tranh luận vu vơ:

- Không cần biết lý lịch cuộc đời của Tôn Thất Nghiệp ra sao, chỉ cần biết kể cây ổi nhà thằng Thạch mọc thêm “một cây si” là đủ. Người Việt xa xứ đâu phải ai cũng muốn về nước trừ phi họ bị níu chân bởi cội nguồn cố xứ hoặc tình cảm nhân loại. Đa số trong họ đều thành đạt và là nhân tài sau này của nước mình. Bởi vậy tôi đồng ý cho ông Nghiệp được đăng ký hộ khẩu ở nhà Đào Phá Thạch, ai phản đối hả?

Như thường lệ, năm giờ sáng hôm sau người đàn ông ba mươi tuổi rời khách sạn Tối Tân. Ông ta dự kiến sẽ bách bộ đúng một vòng hết quận Nhất rồi đảo về Xóm Chùa ăn cơm tấm. Người đàn ông có khuôn mặt phong trần, lông mày thưa, mắt sâu, mũi cao, tướng dong dỏng khoác áo thun, xỏ tay vô túi quần dài trông thật nghệ sĩ. Đôi giày vải của ông ta lướt hờ chạm khẽ mặt đường không chút thô bạo. Tóm lại con người nho nhã được biết qua thẻ thông hành mang tên Tôn Thất Nghiệp đó xứng đáng là một nhà văn... quý tộc nếu đôi mắt sâu thẳm của ông đừng cúi gầm xuống các miệng cống ven đường.

Ông nhủ thầm:

- Mười ngày nay mình đã đi bộ đủ mười quận, ấn tượng mạnh nhất là quận Ba. Quận nội đô mà rác nhiều kinh khủng, năm giờ sáng bên hông trường Marie Curie và Lê Quý Đôn rác chuẩn bị phả mùi vào lớp học, rồi đường Yên Đổ gần ngã Sáu và khu Nguyễn Thông nữa. Toàn rác và rác ngậy ngất. Ái chà, điệu này chắc mình nghiện rác mất. Không biết sáng nay xuất hành hương quận Nhất còn hương vị đó chẳng?

Trong khi thả hồn suy tưởng, Tôn Thất Nghiệp vẫn thông thả dạo bước hết đường Đinh Tiên Hoàng. Con đường sạch sẽ đến khó chịu, buổi sáng trời còn tù mù khiến ông suýt lệt chân xuống một cái cống trên vỉa hè bị mất nắp. Ông ngơ ngác:

- Tại sao có kẻ nỡ ăn cắp nắp cống chứ, họ không sợ gây tai nạn chết người cho đồng loại ư? Ừ, mà cũng phải, hồi tám tuổi mình cũng hay mở nắp cống cùng mấy đứa bạn trong xóm thả dây nhợ lưỡi câu xuống dưới cầu lươn. Lươn trong cống vô kể và con nào con nấy mập ú. Có điều sau khi thu hoạch lươn xong tại mình bao giờ cũng đập nắp lại.

Tôn Thất Nghiệp bẻ một cành cây um tùm lá cắm ngay khe cống để cảnh giác khách bộ hành rồi đảo sang đường Hồng Thập Tự. Con đường này đã trải qua nhiều cái tên từ Xô Viết Nghệ Tĩnh đến Nguyễn Thị Minh Khai và chẳng hiểu còn đổi nữa hay không, tuy nhiên trong ký ức Nghiệp, ba chữ Hồng Thập Tự đầy kỷ niệm ăm ắp.

Chớ gì nữa, trên con lộ rải nhựa phẳng lì ấy ngày xưa ông và lũ nhóc thường phóng xe đạp vù vù cắm trại ở Sở thú. Tàn cuộc picnic, lũ nhóc lại kéo nhau qua hồ tắm Nguyễn Bình Khiêm dụ khị người soát vé để nhào vô tắm chẳng tốn tiền. Ông còn nhớ giáp bờ tường Sở thú, giữa ngã tư Nguyễn Bình Khiêm - Hồng Thập Tự thuở đó lù lù một bờ rác lớn. Những người phu rác thuở đó hay đẩy xe cút kít từ rạch Thị Nghè đổ rác vào bờ. Riêng con rạch Thị Nghè thì đen ối là đen, dòng nước hôi rình bởi các miệng cống chảy ra nhưng lại bao bọc cho biết bao nhiêu ngôi nhà sàn trên kênh rạch.

Mất Tôn Thất Nghiệp như nhòa đi vì kỷ niệm hiện về.

- Có lẽ chẳng ai hiểu tại sao mình thương mùi rác rưởi, cống rãnh. Nó nhắc nhở mình chớ quên bốn phận làm người dân nhược tiểu da vàng, nó như một tiếng chửi thề vào những kẻ xu thời kiêu căng tự mãn giam cầm tính nhân loại trong nhà lầu, cao ốc, biệt thự, xe hơi. Phù, những kẻ vong bản kia làm gì biết thương mùi rác như mình và cô Thảo. Là lá la, cô Thảo. Mình cầu mong cô ấy sẽ là nhân vật chính trong đời lẫn trong tiểu thuyết của mình.

Nghiệp đã vượt qua tòa dinh thự và khuôn viên Đài Truyền Hình. Ông dừng chân trước ngã tư Nguyễn Bình Khiêm - Hồng Thập Tự và trở mắt ngó một đồng rác khổng lồ đè phủ kín một nắp cống đằng xa. Lạ chúa, chẳng lẽ công nhân vệ sinh lại bất cẩn và vô trách nhiệm đến vậy sao?

Ông bươn bả chạy đến xỏ mười ngón tay cầm bút vô hai găng tay, dùng tay lẫn đôi giày vải cố hất mớ rác phủ nắp cống xuống. Lần này mùi xú uế không còn hấp dẫn ông nữa bởi ông lên cơn giận phùng phùng. Năm giờ rưỡi sáng trên đường phố ngoài vài chiếc xe lam chở khách phóng diên khùng về hướng bến xe miền Đông chỉ có lai rai mấy chiếc xích lô đạp hờ hững.

Không ai quan tâm tới ông nhưng ông quan tâm tới... đồng rác. Trong cơn thịnh nộ, Tôn Thất Nghiệp đá tung ba cái vỏ lon bia Tiger và sừng sốt khi thấy bàn chân chạm phải một vật gì mềm mềm trơn tuột

như lươn. Ông còn chưa biết phản ứng ra sao thì đột ngột đồng rác cao quá đầu người bắn rác rưởi tung tóe như hỏa diệm sơn phun lửa.

- Chúa ơi!

Coi, từ giữa đồng rác bị đổ sụp, một cái đầu rắn trồi lên. Ô, không phải đầu rắn mà là đầu một con trăn. Cái đầu bự bằng hai bàn tay ráp lại với chiếc lưỡi chẻ đôi đỏ lôm. Sau cái đầu trăn hải hùng là phần thân thể dài ngoằn đen sì mốc meo uốn lượn trên đồng rác như một cây cổ thụ trốc gốc. Trời ạ, con trăn vĩ đại chưa từng thấy ấy “khiêu vũ” đúng năm giây là chui tọt vào núi rác và mọi sự bình yên trở lại. Tôn Thất Nghiệp rụng rời khi phát giác chót đuôi to mập của con thú bò sát vĩ đại rúc xuống miệng cống. Ông ta hét lên như một thằng điên:

- Ma quỷ ơi, mình đã đá trúng bụng con trăn nên nó vùng vẫy. Cái bụng nhúc nhích chứng tỏ nó nuốt chưa tiêu một sinh vật kỉnh cang. Ôi trời, con trăn phải dài tới mười mét. Một con trăn chúa tể, một con trăn sát chuồng Sở thú. Con trăn ăn thịt người chui xuống miệng cống bờ bà con ơi.

TRẦN NUỐT NGƯỜI

Lúc nhà văn Việt Kiều Tôn Thất Nghiệp biến cuộc đi bộ thể thao thành cuộc chạy tốc độ về hàng cơm tấm Xóm Chùa để báo tin cho cô bạn Đào Thu Thảo và lối xóm cũng là lúc Hoàng Lăng Tử bật dậy trong căn cứ ngầm dưới gara trường MỞ ƯỚC.

Thực kỳ lạ, gã toát mồ hôi đầm đìa vì nằm mơ thấy mình bị nuốt chửng trong bụng một con trăn. Loại trăn khổng lồ chưa hề xuất hiện trong rừng rậm nội địa, Phan Thành Hoàng đã từng chứng kiến những con rắn hổ mang dài thượt mắc võng giữa hai thân cây dưới chân núi Ba Ngàn Mét để tát cá trốn đáy suối, gã cũng đã từng thấy con nửa chín lỗ mũi quấy đục sóng sông Tiền Giang, trong chuyến hành quân cùng các chiến hữu và sư phụ Lâm Bí Bo đến đảo Long Sơn, gã cũng biết thêm loài thuồng luồng bá chủ rừng nguyên sinh ngập mặn. Ấy thế mà ba loài

bò sát quái dị ấy đối với con trăn trong giấc mơ của Hoàng chỉ là đồ bỏ. Con trăn ác mộng mới là khủng khiếp, nó dài tới chục mét, số đo chu vi cỡ bắp đùi võ sĩ, phần lưng đen thui phần bụng màu vàng xám và tung hoành trên chín tầng mây hết một con rồng.

Gã tự nhéo vào tay mình:

- Rõ ràng đây là một điều xấu. Không hiểu Thảo Cẩm Viên có chuyện gì không?

Hoàng thắc mắc cũng hợp lý thôi. Trong đặc vụ truy bắt bọn săn thú trên con tàu mệnh danh “XE LỬA TỐC HÀNH” vừa qua gã đã xin phép Tư Ngải, tổ trưởng tổ săn sóc thú dữ nghỉ một tuần để dễ bề tự do hành động. Dĩ nhiên là Tư Ngải đồng ý, không phải chỉ vì danh tiếng nhóm “Ngũ Quái Sài Gòn” mà còn nhằm trả ơn Hoàng Lăng Tử đã choàng gánh công việc của Tư Ngải nhiều lần trong vụ khống chế các con thú hoang dã quậy phá. Cách trị hổ báo sư tử của Hoàng huyền ảo đến nỗi các chuyên viên trong tổ mặc nhiên bầu gã làm “chúa tể sơn lâm”.

Hoàng cười thầm khi bước lên cầu thang tầng hầm:

- Hà hà, chẳng ai biết mình sợ một con trùn hơn một con trăn, trừ Quyên Tiểu Muội.

5 giờ 30 sáng, gã rửa mặt để xua tan cơn ác mộng. 5 giờ 35 phút chuông điện thoại ở văn phòng giám thị Lâm Thị Mộng Mơ reo vang.

Ngay lập tức, cô nàng hét âm ỉ:

- Anh Hoàng ơi, Thảo Cẩm Viên gọi.

- Đợi tôi lau khô người cái đã.

Hoàng Lăng Tử vừa nhắc máy là đã nghe giọng rè rè quen thuộc của tổ trưởng Ngải.

- Chú em Hoàng đó hả, anh là Tư Ngải đây. Sếp Thảo Cẩm Viên muốn nói chuyện quan trọng với chú em, anh chuyển phon nghe.

Mái tóc hippy lòa xòa xuống vai của Hoàng muốn dựng đứng trước lời hỏi thăm bên kia đầu dây của giám đốc:

- Chào người hùng, em có khỏe không?

- Ồ, chú Hai Thắng dậy sớm dữ, từ ngày nhận nhiệm vụ săn sóc thú dữ theo ca, cháu hân hạnh gặp chú Hai có một lần.

- Một lần cũng đủ nghe tiếng lành đồn xa về cậu, cậu rất tuyệt Hoàng ạ. Tôi chưa quá bốn mươi tuổi nên đề nghị coi nhau như anh em được không, bỏ mấy từ chú cháu khách sáo đi. Cậu quả là danh bất hư truyền trong nghề chinh phục động vật hoang dã, tôi nói thiệt, tôi đã tham quan khá nhiều vườn thú, Thảo Cẩm Viên trên thế giới nhưng chưa thấy ai “mát tay” như cậu. Ấy là cậu mới cộng tác ăn lương khoán với chúng tôi có vài tháng.

- Dạ, không dám...

- Tôi có chuyện khẩn cấp cần sự giúp đỡ của em. Số là trong thời gian em nghỉ phép, Thảo Cẩm Viên Sài Gòn của chúng ta nhập về một con trăn Phi Châu vĩ đại, nó là một trong những con trăn quý hiếm ở

thượng nguồn sông Nin và là thế hệ sau cùng của loài trăn thời tiền sử. Sở dĩ sở thú chúng ta có may mắn như thế vì hai nguyên nhân. Thứ nhất, đây là hợp đồng trao đổi thú lạ hoang dã của hai bên, để có con trăn Phi Châu chúng ta phải giao cho họ hai con beo gấm, hai heo rừng, hai chó sói lông đỏ và hai đại bàng núi. Thứ hai, họ chấp nhận sự đổi chác bởi chúng ta đã hứa sẽ khai trương chuồng trăn khổng lồ vào ngày lễ lớn 30 tháng 4 cho mọi người vô thưởng lăm.

Hoàng có cảm tưởng hứng nguyên cú nốc ao vô hình giữa trán, trong tích tắc gã bàng hoàng nhớ lại cơn ác mộng đêm qua.

- Anh Hai Thắng ơi, có phải con trăn Phi Châu mà anh nói “dài cỡ mười mét, phần lưng đen thui, phần bụng màu vàng xám, chuyển động cuộn cuộn như con rồng” chẳng?

- Trời phật ơi, cậu đã gặp nó rồi hả?

- Không. Em chỉ mới bị nó nuốt chửng trong giấc mơ.

Im lặng. Chỉ còn tiếng rú kinh ngạc của giám đốc Hai Thắng và tổ trưởng Tư Ngải bên kia đầu dây. Giọng Tư Ngải gần như hào hứng.

- Vậy là ý trời muốn chú mày trị nó. Ồ, sếp nói tiếp đi sếp Thắng...

Hai Thắng đã lấy lại bình tĩnh. Ông rồn rảng:

- Suốt tuần lễ cậu đóng vai người hùng với nhóm Ngũ Quái Sài Gòn, chúng tôi điên đầu vì con trăn chúa. Cậu đã tả con trăn chính xác, dân da đen đào

ngọc sông Nin đã gọi loài trăn hiếm hoi ấy là “Trăn chúa Phi Châu”. Thông thường những con trăn đất chúng ta nuôi chỉ ăn vịt hoặc chuột, con nào bao tử hung hăng lắm thì quất chừng một con nai là ngơi cả tháng chẳng lo đói. Nhưng dạ dày của con trăn chúa này rất dị thường, nó vừa ăn tạp mà lại mau đói, mới nhập chuồng ba ngày nó đã xơi sạch bảy vịt mười lăm con. Ngày thứ tư, chúng tôi phải mời một cựu chuyên gia sành tâm lý loài trăn đến để thay đổi khẩu vị, tay chuyên gia có biệt danh là Lưu Hồ Ngựa đỏ đưa thử vô chuồng một con chó cỏ bị thú y bắt ngoài đường, dè dặt con trăn chúa cũng “lượm” mất tiêu.

Hoàng cau mày:

- Lưu Hồ Ngựa là ai vậy anh Hai?

- À, anh ta cùng lò thợ săn với Tư Ngải ở vùng rừng núi Thất Sơn huyền bí. Hồi Tư Ngải chưa về đầu quân nhận chức tổ trưởng tổ săn sóc thú dữ, anh chàng chỉ huy một phường săn hoạt động tại núi Thiên Cẩm Sơn, tức núi Gấm. Trong một đợt đi săn xa lãnh địa, Tư Ngải đụng độ với phường săn bên núi Phụng Hoàng Sơn do Lưu Hồ Ngựa cầm đầu. Hai phe có nổ súng sơ sơ sao đó... chặc chặc, ông giải thích cho cậu Hoàng hiểu vụ ông giùm tôi, ông Tư Ngải.

Giọng Tư Ngải rề rề:

- Chú em Hoàng còn đó hả, vụ anh quen Lưu Hồ Ngựa chẳng có gì rắc rối. Vùng Thất Sơn huyền bí có bảy ngọn núi danh tiếng là núi Két tức Anh Vũ

Sơn, núi Dài Năm Giếng tức Ngũ Hồ Sơn, núi Gấm tức Thiên Cẩm Sơn, núi tượng tức Liên Hoa Sơn, núi Nước tức Thủy Đài Sơn, núi Cô Tô tức Phụng Hoàng Sơn, Núi Dài tức Ngọa Long Sơn. Cư dân đóng đô trên sườn bảy ngọn núi đều là võ sư ở ẩn hoặc là phường săn như tụi anh. Sau bữa bắn lẫn nhau làm vài người bị thương nhẹ cách đây mười hai năm, anh đã khuyên Lưu Hồ Ngựa gác kiếm dùng tài săn thú bảo sinh chuyển qua làm việc nghĩa là bảo vệ thú hoang dã. Lưu Hồ Ngựa không chịu nghe, tiếp tục tàn sát thú hiếm cho đến khi bị bắt, còn anh như chú mày biết thì đổi nghề làm tổ trưởng một tổ chuyên môn ở Thảo Cẩm Viên đến tận bây giờ.

- Trời đất, vậy mà anh Tư dám tin nhiệm Lưu Hồ Ngựa?

- E hèm, tục ngữ có câu “Đánh kẻ chạy đi ai đánh kẻ chạy lại”. Trong lúc tình thế dầu sôi lửa bỏng, chú mày nghỉ phép, rồi con trấn chúa Phi Châu thì dữ dần, anh chưa biết phải bố trí người ngơm coi sóc nó ra sao bất ngờ Lưu Hồ Ngựa gõ cửa văn phòng Thảo Cẩm Viên xin gặp anh. Y than thở mới ra tù thất nghiệp chưa có việc làm nên anh liền tiến cử với sếp Hai Thắng. Anh cứ tưởng y rành loài trấn chúa khổng lồ, nào dè...

- Cái gì?

- Sau cái hôm y cho con quái vật bò sát đó xức chú chó cỏ thì...

Bên kia đầu dây giám đốc Hai Thắng quát như khóc:

- Hoàng Lăng Tử ơi, con trần chúa mà chúng ta tính triển lãm trong ngày lễ lớn đã bốc hơi. Hai cánh cửa thép trước và sau bị mở toang, điều đáng ngại hơn hết của sau lại dẫn xuống hầm nước, từ hầm nước có ngách đi ra hệ thống cống ngầm toàn thành phố. Trời ơi là trời...

Phan Thành Hoàng không ngờ cơn ác mộng của mình đã thành sự thực. Gã tung nắm đấm vào không khí.

- Bắt ngay Lưu Hồ Ngựa!

- Em khỏi cần nhắc nhở anh. Hiện tay chuyên gia vô trách nhiệm ấy đang bị quản thúc trong một căn phòng đặc biệt có cảnh sát canh gác chặt chẽ. Tại anh đang đợi em từng giây từng phút, chỉ mình em cứu được tài sản quốc gia...

Hoàng cười khan:

- Đó không phải tài sản quốc gia mà là uy tín của Thảo Cẩm Viên. Nhưng lý do gì các anh tin em?

- Vì cậu vừa là “chúa tể sơn lâm” vừa là một nhà điều tra khét tiếng, chúng ta không nên trách nhau lúc này, cậu...

*

Ấn tượng đầu tiên của Hoàng khi dựng “xe đạp cuộc” trước căn phòng tạm giam kẻ khả nghi Lưu Hồ Ngựa là... hai vị công an mặc sắc phục không phải

người của đội đặc nhiệm thành phố. Hai viên cảnh sát tuy mang súng kè kè nhưng dung nhan quá hiền so với một kẻ từng cầm đầu phường săn trộm núi Phụng Hoàng Sơn và từng “bóc lột” hơn mười năm. Hoàng cũng quan tâm đến căn phòng tạm giam, phòng gạch bít bùng có hai cửa sổ khép hai bên hông và một cửa cái, chỉ tiếc phần nóc lại lợp ngói rêu phong cũ kỹ hoàn toàn không bảo đảm.

Gã bỏ nhỏ với giám đốc Hai Thắng:

- Tại sao anh Hai không giao thẳng cho phường hoặc quận, căn phòng này trước đây “Tổ săn sóc thú dữ” dùng làm nhà kho cơ mà.

Sếp Thảo Cầm Viên bối rối.

- Lưu Hồ Ngựa không đáng cho chúng ta xử tệ như vậy, y là người quen cũ của ông Tư Ngải, và lại y có bằng cứ ngoại phạm chứng minh mình không phạm tội.

- Hừ, cái giá của một con trần Phi Châu tuyệt chủng không thể rẻ vậy được. Nếu y muốn vượt ngục thì một tiểu đội cảnh sát có tăng cường cũng chẳng thấm tháp gì.

Hoàng Lăng Tử đã phán đoán không lầm khi đối diện với Lưu Hồ Ngựa. Kẻ xa lạ trước mặt gã đúng là một tên thảo khấu lục lâm. Lưu chừng 36 tuổi, cầm bệnh, mắt xéch, tóc quăn, cao lớn lừng lững, áo sô, quần cháo lòng, chân mang giày cỏ, hai ống tay áo chỉ phủ đến cùi chỏ lòi ra dòng chữ xăm màu đen đứt

khúc “mãng xà...” dị hợm. Y ngồi co rúm ở một góc phòng nhưng thần sắc vẫn rất nhơn nhơn.

Nhanh như cắt Hoàng Lăng Tử nhún người bay tới lật nốt ống tay áo còn lại của Lưu Hồ Ngựa trước cái nhìn sừng sốt của Hai Thắng lẫn Tư Ngải.

- Hùm, té ra anh xăm ba chữ “MÃNG XÀ TUỞNG”.
Đội săn trộm vùng Bảy Núi có ngoại danh là đội Mãng xà à?

Lưu khẽ nhếch mép. Y lạnh lùng đứng lên sau thái độ “hỗn hào” của người khách đẹp trai nhỏ tuổi.

- Việc đó không dính dáng gì đến mày, mày là ai mà dám động thủ với tao, mày nên nhớ tao đáng tuổi cha chú...

- Vâng, thưa ông anh. Tôi là Phan Thành Hoàng, nhân viên của tổ săn sóc thú dữ đây. Trong thời gian tôi vắng mặt, ông anh được cấp trên tuyển dụng vô thay thế. Tôi hơi thắc mắc tại sao ông anh xăm chữ MÃNG XÀ TUỞNG mà lại xài biệt hiệu HỒ NGỰA?

Lưu dòm Hoàng Lăng Tử trừng trừng. Cái thằng bạch diện thư sinh này “hỏi cung” thiệt lạ, nó là điệp viên của cớm chẳng, có lẽ không, xem tướng tá giang hồ và võ công đặc dị của nó ắt phải thuộc phường sơn tặc. Y liền đấu dụ:

- Không giấu chi chú mày, Lưu Hồ Ngựa là cái tên ăn đời ở kiếp của tao, dân đi rừng có câu “ở nhà rấn rỗng, ra đồng hổ ngựa”. Ở đô thị thì tao lành như đất nhưng mỗi lần thúc đàn em săn trộm thú hiếm thì

tao lỏng lộn như rắn hổ ngựa. Chẳng con vật dữ dằn nào thoát khỏi họng súng tao nếu tao đã chấm. Mà cần coi thẻ ra tù của tao chẳng, tao đã tốn mười một năm nằm ấp chỉ vì dòng máu... hổ ngựa ấy.

- Còn... MĂNG XÀ TUỞNG?

- Ừ... ừm, đó là kỷ niệm trong tù. Tao xăm hàng chữ đó lúc hội ngộ đại ca... mẹ kiếp, cơ sao tao phải thổ lộ với mày nhi?

Hoàng Lăng Tử gật gù. Gã đi thẳng vô vấn đề:

- Ban giám đốc Thảo Cầm Viên có nói với tôi rằng: anh có đủ bằng có ngoại phạm, nghĩa là khi con trần mất tích anh không có mặt ở chuồng, đúng không? Anh kể lại việc mình ngoại phạm được chớ?

Lưu Hổ Ngựa nhún vai:

- Được thôi, vênh tai mà nghe đây lời con. Tao là một thằng cực kỳ trách nhiệm: Sau khi được bạn cũ Tư Ngải tiến cử với sếp Hai Thắng tao lập tức đến chuồng trần ngay. Bảy giờ tối bên cạnh tao có Tư Ngải, chính mắt ông Tư đã thấy tao cho con trần chúa xơi một con chó cỏ, phù phù, tao tính tẩm cho con trần, bất ngờ nhớ lại cái hẹn tám giờ tối với một huynh đệ vừa ra tù. Trước khi đi đến điểm hẹn, tao đã khóa cửa trước cửa sau cẩn thận và có báo cáo với Tư Ngải. Tao còn dặn ông Tư để phòng một thằng nhỏ 12, 13 tuổi cứ lén phéng sau lưng tao. Mẹ kiếp, tao dặn đâu có sai, nửa đêm trở về thì con trần chúa đã hô biến.

Hoàng Lăng Tử im lặng trong giây lát.

- Ông anh làm ơn nói rõ hơn?
-Ồ, thế mà chú mày chưa chịu hiểu hả.
- Tao bị mất chùm chìa khóa, rõ chưa. Tao dám cá độ rằng thằng nhỏ mất dạy đó đã lợi dụng bóng đêm xấp lại gần móng tao thổi bay chùm chìa khóa, nó “thối” điệu nghệ đến nỗi tao chẳng hề hay biết. Tao nghĩ rằng thủ phạm làm xổng con trăn chỉ có thể là thằng nhóc. Một thằng nhóc mặt búng ra sữa, lấm tấm tàn nhang, tóc vàng hoe nhưng tay chân thì cỡ bậc sư phụ trong làng trộm cắp. Nó đã lợi dụng lúc tao đi nhậu với người bạn để mở khóa chuồng trăn và...

Hoàng quay sang Tư Ngải, gã cất giọng lạnh lẽo:

- Lưu Hồ Ngựa nói đúng chứ ông Tư?

Tư Ngải mặt buồn hiu.

- Có đúng, có trật. Đúng là y có báo cáo với anh về cái hẹn tám giờ tối, khi ấy anh vẫn đứng gần chuồng trăn, riêng chú nhóc “họa sĩ” thì lảng vảng xa xa, chú cố ghi lại hình ảnh man rợ của con trăn chúa đang bẻ xương con chó để xơi tái. Anh không biết tên chú nhóc nhưng biết chú thường xuyên ôm giá vẽ đến Sở Thú vào mỗi buổi chiều. Thoạt đầu, chú nhóc còn vẽ phong cảnh cây cỏ hoa lá nhưng tới khi con trăn chúa Phi Châu đăng ký hộ khẩu tại chuồng sắt mới xây dựng thì chú quấy luyến nó luôn. Anh có cảm tưởng chú bé mượn hình ảnh con trăn để dự một cuộc thi mỹ thuật nào đó. Điều cần khẳng định

ở đây là “Chú nhóc không thể có chìa khóa chuồng trần” để mở.

- Sao?

- Vì chú là một đứa trẻ dễ thương, vì chú chỉ mê tranh chứ không mê trần, vì chú bé chưa bao giờ tiến lại gần Lưu Hồ Ngựa trong vòng năm mét.

Tay chuyên viên bị kết án găm giữ.

- Ê, ông bạn đừng vu khống nhau nhé. Chẳng ông anh Tư Ngải tính nhân có này phục thù vụ đụng độ giữa hai phường săn chúng ta ngày xưa ở rừng cấm Thất Sơn ư, chính cửa miệng ông bạn đã tuyên bố chúng ta huê cả làng, đúng không nào. Bình tĩnh đi Tư Ngải, lúc con trần chúa nằm trong chuồng trời tối lắm, tối om, tối như mực. Trời tối thế làm sao ông bạn biết thằng nhỏ đã đụng nhẹ vào mông tôi, chòm chìa khóa tôi nhét túi quần sau, đúng chưa? Còn ông bạn, hê hê hê, nếu tôi không lầm thì lúc đó ông bạn dựa lưng vào một gốc cây phì phèo thuốc lá...

Tư Ngải giật mình, viên tổ trưởng quá yếu bóng vía để đối đầu với Lưu Hồ Ngựa. Ông ta buông một câu làm Hoàng thất vọng.

- Thì lúc đó tôi đứng quan sát kể một thân cây, nhưng...

- Nhưng nhị gì nữa. Ở cự ly xa như thế ông Tư không thấy thằng nhỏ láu cá xuất chiêu là đúng quá rồi. Tôi thể độc rằng thằng nhãi cóc phải họa sĩ nhi

đồng dâu, nó bị ảnh hưởng phim “Quái vật Phi Châu” nên mở cửa chuồng thả con trăn chúa ra quậy bá tánh. Mẹ kiếp, phước cho thằng nhỏ là con trăn đã dần bụng con chó cỏ, bằng không...

Cuộc thẩm vấn của Hoàng Lăng Tử chấm dứt lằng nhách bởi một bóng người hốt ha hốt hải xộc vào phòng. Nhìn phù hiệu Thảo Cầm Viên gắn trên ngực áo anh ta, Hoàng hiểu ngầm đó là một nhân viên của sếp Hai Thắng. Không hiểu anh chàng mới tới rù rì thế nào mà ông giám đốc biến sắc.

- Trời đất, có chuyện đó ư?

Hai Thắng nháy mắt với Hoàng.

- Tạm ngưng một chút đi em, Lưu Hồ Ngựa sẽ có công an quản lý. Chúng ta ra ngoài nói chuyện...

Nguồn tin Hai Thắng vừa nhận được làm cả đám rụng rời. Té ra trên quận và trên công ty chủ quản vừa báo động điện thoại cho văn phòng Sở Thú là con trăn chúa đã tái xuất giang hồ vào lúc năm giờ rưỡi sáng nay dưới một đồng rác cao nghệu phủ kín một nắp cống, địa điểm cụ thể sát bờ tường Sở Thú không xa ngã tư Nguyễn Thị Minh Khai - Nguyễn Bình Khiêm và con rạch Thị Nghè. Người đàn ông điểm phúc thấy tận mắt con trăn nguyên là một văn sĩ Việt Kiều có tên Tôn Thất Nghiệp. Ông ta đã mô tả với giới chức thẩm quyền rằng “Con trăn vùng vẫy như một con rồng” khiến ai nấy thất kinh. Ông ta còn thề thốt rằng đã vô tình đá chân đúng bụng con

trần, cái bụng chình ình như có chứa, chứng tỏ ác thú đang cố tiêu hóa một sinh vật quần quai.

Giám đốc Hai Thắng ủ rũ:

- Mọi chuyện đã chẳng còn bí mật, toàn thành phố đã bắt đầu biết vụ con trần chúa sút chuồng. Mình tính sao hả Hoàng?

- Sếp yên trí, tôi có cách dụ khị con rồng đất ấy, vấn đề là con trần có háu đói không?

- Hả? Nó ăn triển miên, ngày nào cũng ăn, tối qua nó đã xực một con chó cỏ. Sao, cậu định...

- Hãy bình tĩnh sếp ạ. Tôi chỉ nêu giả thuyết thôi, tôi đã xem qua cái chuồng trần sắp khánh thành và không hề thấy một dấu vết nào của chú nhóc họa sĩ, tôi muốn nói những lọn tóc vàng hoe, giá vẽ, cọ màu hoặc giày dép quần áo...

Tư Ngải trợn ngược mắt, đột nhiên viên Tổ trưởng rú lên khùng khiếp:

- Đó. Đúng rồi, con trần rất háu đói. Hic, hu hu... chú nhóc bị nó nuốt chửng rồi.

Hoàng chặn họng ông anh cấp tốc:

- Đừng ồn ào. Anh Tư ráng “đái công chuộc tội” bằng cách chớ rời thằng cha Lưu Hồ Ngựa nửa bước. Y có thể là một tên đồng lõa với bọn tội phạm qua màn kịch “ngoại phạm” vụng về. Tôi xem ra võ nghệ y đủ qua mặt hai ngài cảnh sát. Còn thằng bé tội nghiệp và con trần có dấu hiệu xoi tái người ấy hãy để tôi lo...

BỨC TRANH ĐƯỢC GIẢI THƯỞNG

Hoàng Lăng Tử giả vờ nói cứng để trấn an những người lớn có trách nhiệm của Thảo Cầm Viên chờ hiện giờ còn lâu gã mới phát minh được biện pháp nào. Lúc nhảy lên xe đạp cuộc phi khôi cồng sau sở thú, gã làm nhảm như hóa rồ:

- Chùm chìa khóa của tên Lưu Hồ Ngựa có mất thật hay không, hay y đến chỗ hẹn giao chìa khóa cho hung thủ mở cửa chuồng cho con trấn hô biến. Ê, nhưng con trấn hô biến thì chú nhỏ phải biết chứ, hay là bọn tội phạm đã nhét giẻ vào họng liệng chú nhỏ vô chuồng làm mối cho con trấn. Vô lý quá. Cũng có thể là sau khi hoàn thành bức tranh con trấn nuốt con chó cỏ xong, chú nhỏ đã về mất đất. Và vì không có chú nên bọn gian ác tha hồ lộng hành, hừm hừm...

Hoàng chán nản quẹo trái qua đường Nguyễn Thị Minh Khai.

Con ngựa sắt của gã đang phóng ào ào bỗng khựng lại trước dòng suối xe cộ bị ùn tắc. Coi, xe hơi nối đuôi nhau như mắc cửi, còn các chủng loại xe gắn máy phun khói mịt mù. Những người lái xe có kinh nghiệm chống ô nhiễm bắt đầu gắn khẩu trang lên mặt chuẩn bị một cuộc chờ đợi marathon.

Hoàng cười thật tươi với một người đẹp chạy xe Dream bị giạt vô tận lề phải.

- Cháy nhà hay lật xe vậy chị?

Cô nàng nhìn cái đuôi tóc cột thun của gã không chớp mắt.

- Anh đẹp trai như tài tử Tom Cruise ấy.

- Ồ xin lỗi, tôi muốn biết nguyên nhân kẹt xe....

- Anh tệ ghê, kẹt xe là cái có để làm quen nhau.

Anh có coi phim “Love Story” chưa?

- Chúa ơi!

- Hừ, anh coi thượng đế quan trọng hơn con gái hờ.

Đồ cù lần, đồ không biết galăng, đồ chần ăn trần quần...

- Chị...

- Trần quần người dưới ống cống ngấm đó, tôi nói thiệt mà, có ngon thì anh xông đến đóng rác phía trước làm “Thạch Sanh chém chần” đi.

- Xin chị nói từ từ.

- Từ từ con khỉ mồi. Gặp anh tưởng gặp lăng mạn dè dàu lằng... xẹt.

- Tôi xin lỗi.

- Không cần xin lỗi, cảnh sát đã giải tán đám đông bu quanh núi rác và ống cống rồi kia, vậy là hết kẹt xe. Chào nghe.

Hoàng Lăng Tử cười lạt. Nhờ những người đẹp mã mà lộn xộn tâm hồn như cô nàng xe Dream, gã càng quý trọng Quyên Tiểu Muội và Thúy Bội gấp bội. Trong một giây, cơn lòi đình trệ đến. Gã hú lên một tiếng dùng tay nhắc bóng xe đạp nhảy vút lên yên xe Dream cô nàng lảng lơ, từ điểm tựa đó gã bay tiếp qua một loạt mui xe tải, xe đồ và hạ cánh xuống đồng rác đã bị san bằng. Trước mặt gã, cái miệng cống bị hở nắp hiện ra, sát miệng cống lù lù một vết trườn dài có chiều ngang cỡ bắp đùi người lớn.

- Hoàng Lăng Tử!

Gã giật mình quay lại trước tiếng chào thân mật của một viên cảnh sát mặc thường phục. Dáng dấp anh chàng hình như gã đã gặp một lần.

- Quên rồi hả, mình là lính thiếu tá Sanh đây, tụi mình từng chiến đấu chung trong vụ...

Hoàng cất ngang:

- Nhớ anh rồi. Vụ con trăn sút chuồng này anh thấy sao hả?

- Tuyệt vọng. Không ai thấy con trăn trừ một ông Việt kiều, trong khi đường cống ngầm ăn ra rạch Thị Nghè. Cậu Hoàng thử tưởng tượng nếu con ác thú gốc tiền sử này tung tăng bơi lội dưới con rạch. Ái

chà, tôi không hiểu sao Sở thú lại rước về một hiểm họa như vậy nhỉ?

- Con người có khi hiểm họa hơn con thú nhiều, thưa anh. Tôi biết ông Việt Kiều kia, ông ta ghiền ăn cơm tấm Xóm Chùa kinh khủng.

- Tôi biết trước nhóm Ngũ Quái Sài Gòn thế nào cũng nhúng mũi. Hồi nãy cậu trở tài khinh công ghê quá... bà con vỗ tay hà rầm.

Ý đồ triệu tập phiên họp bất thường của cả nhóm bị phá sản, Hoàng Lăng Tử đạp xe về tới Xóm Đường Ray mới có tám giờ mười lăm phút sáng. Chắc chắn, buổi sáng ngày thường làm sao quy tụ được Sơn Đại Ca và Quyên Tiểu Muội, cặp nam thanh nữ tú đó còn kẹt mãi dừng quần ở hai lớp 10 và 11 trường Cao Bá Quát, may ra thì gã huy động được mỗi mình Thạch Sầu Đời.

Cuối cùng thằng chiến hữu mặt khỉ ốm nhom cũng đứng ngoài vòng chiến mới là quê một cục chó sao. Coi Hoàng vừa quăng xe đạp vào nhà xe trường mồ côi là nữ giám thị Lâm Thị Mộng Mơ cười tủm tỉm báo tin:

- Anh Thạch hồi sáng ghé đây dặn em rằng anh không có rảnh.

- Cái gì, nó mà không rảnh. Thằng Tôn Ngộ không đó đến trưa mới phải áp tải nước đá cho xưởng kia mà.

- Khi không anh Thạch hắt hơi nhảy mũi liên tục, anh đoán là anh Hoàng nhắc anh, đúng không?

Hoàng ngửa mặt lên trời thở dài:

- Đúng là cái thằng “sâu đời” hết biết.
- Nhưng mà nó né tránh tôi để đi đâu?

Mơ mặt đỏ au:

- Anh hỏi khó trả lời ghê. Anh Thạch ra chợ mua...
mua cho em đôi guốc...

- Á!

- Trong một bài nhạc tiền chiến có đoạn “Về đây nghe em, về đây mặc áo the mang guốc mộc...”, anh nói rằng anh khoái bài hát đó thành thử đi sắm guốc cho... em.

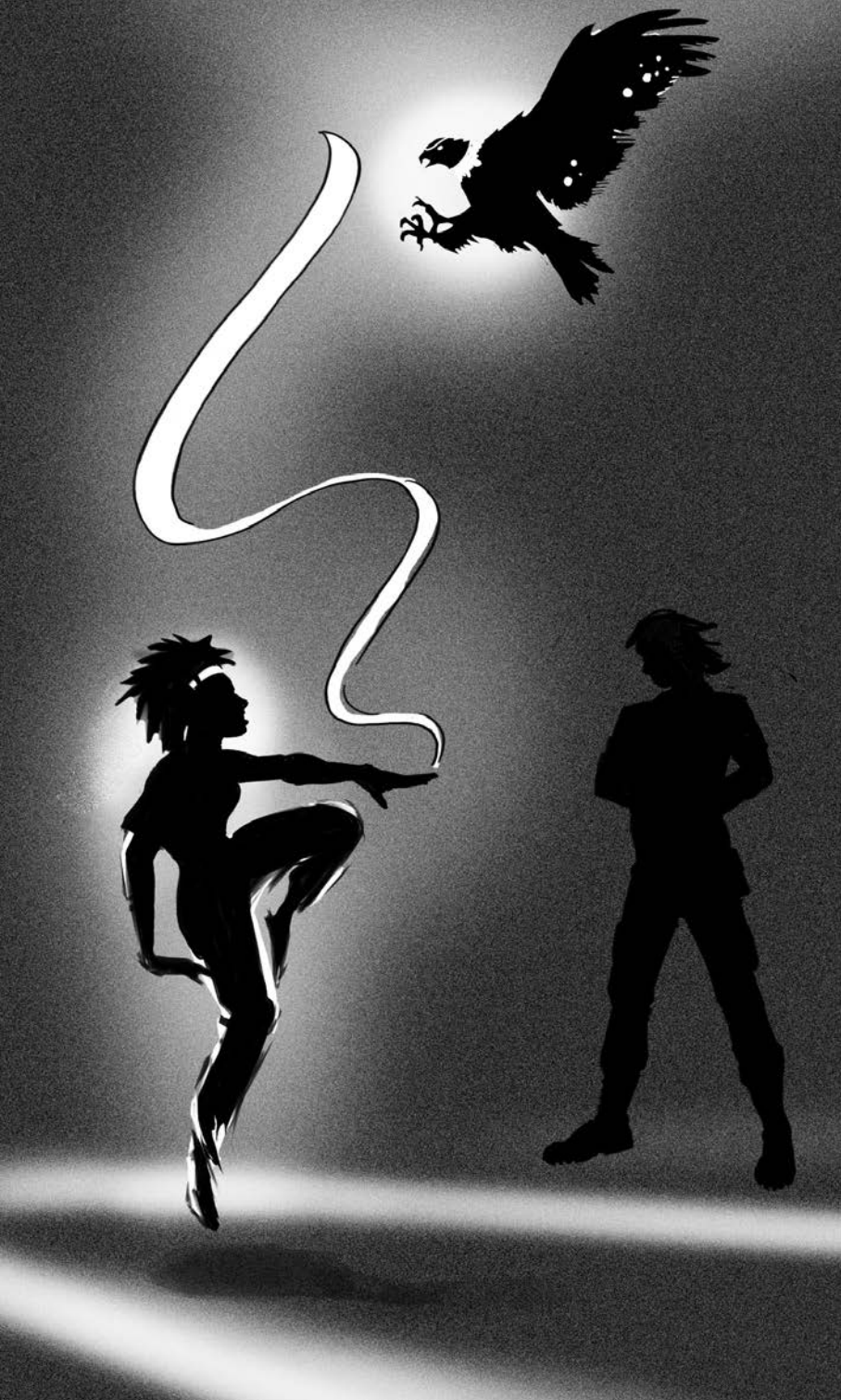
Mộng Mơ e lệ làm duyên đến nỗi Hoàng Lăng Từ dựng cả tóc gáy. Từ xưa đến nay gã chúa ghét con gái ớn ớn, gã háng giọng:

- Cảm ơn lý do trốn trách nhiệm của hai người nghe.
À Mơ ơi, ba con thú của chúng ta điểm tâm chưa?

- Rồi. Hôm nay Thúy trực tiếp lo bữa sáng cho con Mun, con Tề Thiên, con Bụt. Có điều kỳ cục lắm anh Hoàng ạ, mấy con thú vừa no nê là Thúy đã mở cửa chuồng, cô ấy bắt ba đứa động vật đứng xếp hàng một coi thiệt ngộ.

- Hà?

- Anh không tin ra sau vườn xem. Con Bụt đứng trước, Tề Thiên đứng sau, con Mun đứng chót. Thúy còn rút một dải lụa dài hơn chục mét múa tít cứ như là biểu diễn thể dục nghệ thuật vậy.

Hoàng Lăng Từ ré lên một tiếng thất thanh rồi lao thẳng vào nhà. Hai dãy giường tầng trong nhà và trên lầu vắng hoe chứng tỏ những học trò giang hồ trường Mơ ước đã lên đường trả nợ áo cơm. Khi đến nhà bếp, Hoàng không chạy mà bước rón rén, gã muốn dòm qua cửa sổ coi Thúy Lolita giờ trò... mèo gì với cái dải lụa dài thòng.

Thì kia, sau chấn song cửa sổ là khu vườn, xa xa rẫy mía lau mọc lẫn sát đường ray và chỉ chịu ngừng xâm lược bởi đồng đá xanh lổn ngổn. Gần tầm mắt Hoàng nhất là ba cái chuồng sắt quây quần nhau theo thế ba chân vạc, trong chuồng chẳng còn một con thú nào. Cửa mở toác. Ba con quái đêu có xếp hàng một duyệt binh như Mộng Mơ kể, trời ạ, chúng vờn qua vờn lại quanh dải lụa rỗng bay phượng múa của Thúy bằng những điệu khiêu vũ kỳ ảo chẳng giống ai.

Hoàng lăm lăm:

- Vô Công của Thúy dạo này tiến bộ chưa từng thấy, nhưng tại sao cô nàng không xài đoản côn mà dùng dải lụa làm vũ khí nghĩ cũng khó hiểu.

Phía ngoài vườn đột ngột Thúy Bụi thét lạnh lạnh.

- Tấn công đồng loạt!

Ngay lập tức, từ trên cao rải cánh dài hơn một mét của con Thần Điều liệng cái vèo. Trong nháy mắt, chiếc mỏ thép của Bụt mổ lia mổ lia đầu dải lụa uốn éo, dải lụa cố gắng vùng vẫy thoát khỏi nanh vuốt ác

điều nhưng cũng đỡ bởi hai bàn tay lông lá của Khi Tề Thiên giữ chặt phần đuôi, chỗ gần cánh tay trắng ngần của Thúy. Còn phần giữa dài lưa ư? Vị trí quan trọng đó đã bị khống chế bởi hàm răng sắc nhọn của con mèo rừng Bé Mun. Ê, con hắc miêu vừa cắn xé vừa dùng cả bốn chân đẩy móng nhọn lều cào nát đôi dài lưa.

Còn phải hỏi, món vũ khí mềm mại của nữ chủ nhân rách toạc khiến cô bé mất đà bay tuốt về bụi mía chớ sao. Nhanh như một mũi tên, Hoàng Lăng Tử nhún chân phóng vụt ra đỡ vừa kịp thân hình thon thả của Thúy không cho chạm đất.

Hai đứa trẻ nhìn nhau ngớ ngàng. Thúy mở to đôi mắt màu tím:

- Lịch sự với phụ nữ quá há?
- Ồ ờ, tối thiểu cũng ngang chàng Bùi Thái Sơn.
- Thôi buông người ta ra đi. Buổi diễn tập đã kết thúc, ông đưa ba con thú vô chuồng giùm tôi cái đã.

Hoàng đổ dấm nấn ná. Hai nữ thần gã ớn nhất trên đời xếp theo thứ tự thứ nhất là Quyên, thứ nhì là Thúy. Ngược lại với Thạch Sầu Đời thứ nhất là Thúy, thứ nhì là Quyên. Nhưng “thứ nhất, thứ nhì” gì cũng phải khôn hồn tránh xa.

Khi ba con linh thú đã yên vị trong lồng sắt Hoàng mới mở miệng:

- Hồi nãy biểu diễn công phu gì vậy, sao hao hao như nữ tướng Bùi Thị Xuân múa roi Bình Định?

- Chúa ơi, ông không hay biết gì ư? Ông còn làm việc ở Sở thú không?

Mặc kệ bản mặt đẹp trai của Hoàng Lăng Tử chờ dẫn Thúy phán đánh thép.

- Lúc bảy giờ sáng nay, Đài truyền hình thành phố đưa tin một con trăn trong sở thú vượt ngục, họ chiếu hình ảnh con trăn bất động dài cỡ mười mét, toàn thân óng ánh như rồng, họ thông báo rằng con trăn Phi Châu mới nhập về từ thượng nguồn sông Nin, đó là loài trăn thế hệ cuối cùng của trăn tiền sử, rất phàm ăn, ăn tạp không kể người hay súc vật. Tôi hoảng quá chạy xuống hầm ngầm tìm ông báo tin thì ông đã biến mất tiêu.

-Ồ ờ... Ông giám đốc Thảo Cầm Viên đã réo phen kêu tôi, tôi... điều tra bước đầu mới biết con ác thú hiện lọt vô hệ thống cống rãnh dưới lòng đất của thành phố...

Gã bối rối kể lại cuộc hỏi cung Lưu Hồ Ngựa cùng thảm họa kẹt xe trên đường Nguyễn Thị Minh Khai gần khu vực Sở Thú và Đài truyền hình. Gã kể khá rùng rợn về khả năng con trăn có thể “cháp” thẳng bé họa sĩ tuy nhiên Thúy Bội chẳng hề xao xuyến. Cô gục gặc:

- Ông rõ ràng bị thằng cha láu cá Lưu Hồ Ngựa hù dọa, con trăn chúa mỗi ngày chỉ ăn một lần đúng không, hồi tối nó đã đớp con chó cỏ thì bụng dạ đâu mà thèm thịt trẻ con.

- Ồ há!

- Nghe đây lãng tử khờ, ông biết vì sao tôi múa dải lụa dài hơn mười mét cho ba đệ tử rừng xanh của mình tập trận không?

Hoàng Lăng Tử chơi với:

- Chẳng lẽ...

- Sau khi nghe bản tin thời sự nóng hổi xong, tôi bay ra sau vườn cấp tốc. Tuy ba đệ tử rừng xanh của chúng ta là bá chủ các loài động vật nuôi trong nhà nhưng chúng chưa có kinh nghiệm chiến đấu với ác thú. Lỡ con trăn chúa trời lên từ phía bờ mương thì sao. Chính vì vậy tôi đã dùng dải lụa dài thông thay cho thân thể con trăn tuyên chiến với Mun, Tề Thiên, Bụt.

- Trời đất!

- Hì hì, ông nên nhớ con trăn dù dùng mảnh đến đâu cũng không thể sánh với sự biến ảo khôn lường của dải lụa kỳ diệu. Ấy thế mà trong vòng một tiếng đồng hồ, ba đệ tử chúng ta học thuộc bài xịn đến nỗi tan thành dải lụa thời trang dành mốt nón quai thao.

Hoàng ngậy người ra nhìn cô bé tóc xù lông nhím cứ như những sợi tóc nhím kia vừa bắn mù mắt gã. Là lá la, các nữ kiệt của Ngũ Quái Sài Gòn quả là ghê gớm, phải chi hồi nãy lúc hỏi cung Lưu Hồ Ngựa, gã sớm cầu viện Thúy thì tên tù khả nghi kia có chạy tội đàn trời.

Gã ngập ngừng.

- Giờ mình tính sao hả Lolita cô nương?
- Cô nương tắm một phút cho mát mẻ rồi dẫn ba con quái của chúng ta đi lùng kiếm lão trăn chúa, hì hì....

Hai đứa bỗng ngưng bật tiếng cười đùa bởi cái bóng mảnh mai của Mơ xuất hiện nơi ngưỡng cửa nhà bếp.

- Vô văn phòng mau hai người ơi, ti vi đang chiếu một cậu bé vẽ bức tranh “Con trăn chúa” đoạt giải nhất.

*

Chiếc ti vi 21 inch để trên kệ tủ phòng giám thị. Sáu con mắt của ba đứa trẻ dán chặt vào màn ảnh nhỏ. Hoàng và Thúy nhảy phóc lên ghế đúng lúc cô xướng ngôn viên hiện ra oang oang.

- Như đã giới thiệu hồi nãy với quý vị khán giả xem đài, hôm nay là ngày chúng tôi tham dự cuộc trao giải thưởng mỹ thuật thiếu niên nhi đồng toàn thành phố với đề tài “Thế Giới Động Vật Hoang Dã”. Đây là đề tài mà các em rất thích tuy nhiên chỉ có một giải nhất được trao, cho dù những bức tranh dự thi được lọt vào vòng chung kết thoát nhìn đều không hơn kém nhau. Cũng xin nhắc lại, cuộc thi được phát động vào ngày 28 tháng 3 cho đến 28 tháng tư nhằm chào mừng 22 năm giải phóng...

Hình ảnh cô xướng ngôn viên biến mất nhường chỗ cho bức sân khấu của Nhà Văn hóa Thiếu Nhi. Ba đứa trẻ chăm chăm quan sát những cái dù, rừng bong

bóng, những tàn cây râm mát rồi những cô, cậu nhóc tí trúng giải nhất, nhì, ba, khuyến khích... lần lượt bước lên bục vinh quang. Giọng người phóng viên nữ ở một chỗ nào đó vẫn thánh thót vang lên:

- Thưa quý vị khán giả, vừa rồi chúng tôi đã giới thiệu bức tranh đoạt giải nhất của cậu bé tài năng Nguyễn Sơn Lâm, mười ba tuổi, học sinh xuất sắc lớp tám trường tiểu học Nguyễn Bình Khiêm. Bây giờ chúng tôi xin trực tiếp phỏng vấn họa sĩ nhí.

Hoàng Lăng Tử, Thúy Bội, Mộng Mơ nhìn như thôi miên cậu bé tóc vàng hoe vì nắng, mặt lấm tấm tàn nhang hai bên má cười ngượng nghịu trước ống kính truyền hình. Cảm tưởng đầu tiên của Thúy là cậu bé Nguyễn Sơn Lâm ấy tác phong khá... trí thức.

Người đẹp xương gòn lại hiện ra bên cạnh chú nhỏ đoạt giải nhất. Cô chìa micrô vào miệng Lâm hỏi rõ từng tiếng:

- Chị được biết em rất mê sách nên mới dự thi cuộc thi tranh Thế Giới Động Vật Hoang Dã của Nhà văn hóa Thiếu Nhi, theo em giữa sách truyện và cuộc sống thiên nhiên có tác động nhau không?

Lâm bình tĩnh một cách lạ thường. Câu trả lời của cậu bé vượt qua số tuổi mười ba của cậu:

- Dạ, hai thứ đều có hỗ tương, thưa chị. Tranh truyện, phim hoạt họa, sách báo nói chung vẽ ra một chân trời mới, nhưng muốn đạt hiệu quả phải trải qua thực tế đời sống. Em đã từng coi phim đọc

truyện “Quyển sách rừng xanh”, “Cậu bé rừng xanh”, “Nai Bambi”, “Vua Sư tử”, “Chú heo chăn cừu”... nhưng các con vật ngộ nghĩnh đó không có ngoài đời sống. Cũng may nhà em ở gần Sở Thú nên gần hết thời gian phát động cuộc thi mỹ thuật này, chiều nào em cũng vô Thảo Cầm Viên tìm hiểu thiên nhiên. Em nghĩ rằng chính sự kiên trì tìm hiểu đời sống cây cỏ, động vật đã giúp em đoạt giải hơn là nhờ năng khiếu.

- Hoan hô Nguyễn Sơn Lâm, câu trả lời của em xứng đáng mười điểm. Chị hỏi thêm một câu nữa nhé, tại sao em không vẽ các loài thú hoang dã khác như hổ, báo, sư tử, gấu, voi, khỉ đột, cá sấu... mà lại chọn hình ảnh sản mồi của một con trăn?

Lâm cúi gằm khoảng vài giây rồi ngẩng đầu lên:

- Chỉ vì em mê con trăn Kaal, trong truyện lần trong phim “Cậu bé rừng xanh”. Con trăn Kaal tượng trưng cho cái ác lẫn cái thiện, nó có cặp mắt thôi miên con mồi và điệu sáo ru ngủ đối thủ trước khi ăn tươi nuốt sống. Trong cái chuồng mới làm ở Sở thú, em đã gặp một con trăn khổng lồ như vậy. Em bị nó thu hút và theo dõi nó giỡn với mười lăm con vịt tội nghiệp trước khi nuốt từng con vào bụng. Nó ác hơn con trăn Kaal.

Cậu bé giờ cao bức tranh trúng giải lên làm Hoàng Lăng Tử cũng sờ. Trong bức tranh, con ác thú lồng lộn cuốn nát bảy vịt và há cái miệng lờm chờm rằng

nanh với chiếc lưới chẻ đôi đỏ lòm giống như đúc “Con trăn chúa trong giấc mơ” mà gã thấy. Gã còn chưa hết kinh ngạc về nét vẽ truyền thần của cậu bé thì Lâm cất tiếng:

- Em đặt tên cho tác phẩm tàn bạo này là Luật Rừng. Chỉ có luật rừng mới khiến loài vật tiêu diệt lẫn nhau, nhưng con trăn Phi Châu mà em vẽ có cách tiêu diệt con mồi độc ác nhất. Nó cứ nằm lim dim mắt khiến em tưởng nó là bạn của bầy vẹt tuy nhiên không phải vậy. Em quyết định rình rập con ác thú cho đến khi con mắt nó đỏ ngầu và phun một điệu sáo phì phì trầm bổng, điệu sáo của trăn Kaal. Thế là...

Cậu bé xúc động không thể nói tiếp được nữa. Cô xướng ngôn cũng buồn thấy rõ:

- Hãy quên chuyện Luật Rừng họa sĩ hồn nhiên ạ, đáng lẽ chị chấm dứt cuộc phỏng vấn ở đây, nhưng một số bạn trẻ xâm xì thắc mắc không hiểu sao những nhân viên bảo vệ Thảo Cầm Viên lại dễ tính với em như thế. Em hiểu chứ, con trăn chúa Phi Châu mà em vẽ được nhốt trong chuồng đặc biệt chưa ra mắt công chúng, tại sao em được tạo điều kiện tiếp cận con vật hung hăng ấy?

- Ô, em đâu có được tạo điều kiện. Em đã giao kèo với chú Tư Ngải tổ trưởng Sở Thú rằng mỗi buổi chiều em chỉ được phép đứng cạnh chuồng hai mươi phút để quan sát con trăn, khoảng cách chỗ em đứng đến

cửa chuồng tới sáu mét. Chính vì khó khăn trên mà em chưa vẽ được con trăn nuốt một chú cún cỏ. Con chó cỏ bị xơi tái đã man hơn bảy vệt nhiều.

Hoàng rĩ tai Thúy trên băng ghế:

- Trời đất, con chó cỏ bị Lưu Hổ Ngựa thả vô chuồng cho con trăn gian ác xức tối qua. Chẳng lẽ cuộc trao giải thưởng hội họa này thực hiện trong đêm qua luôn ư?

- Có lẽ Đài truyền hình cố tình cập nhật thông tin sốt dẻo và sáng nay phát hình lại. Suyt, chú nhóc Lâm đang rừ rừ cái gì kia...

Giọng Lâm trên màn ảnh nhỏ dần:

- Qua cuộc phỏng vấn này, em gửi lời cảm ơn chú Tư Ngải nhưng em cũng xin phê bình chú Lưu Hổ Ngựa coi chuồng trăn chúa. Chú Lưu dữ tợn đó đã hất giá vẽ và táng em một bạt tai cho dù tổ trưởng của chú đã cho phép em xâm nhập thực tế...

Những đứa trẻ đứng trên bục và cô xướng ngôn cười rộ lên cùng lúc màn hình chuyển sang một tiết mục quảng cáo. Hoàng thần thờ:

- Cuộn phim tài liệu về buổi trao giải đã chấm dứt. Chỉ ít lời khai của Lưu Hổ Ngựa cũng có phần đúng, khi y có mặt ở chuồng trăn thì Nguyễn Sơn Lâm cũng lảng vảng và Tư Ngải phì phèo thuốc lá dựa gốc cây. Tôi cho rằng Tư Ngải lơ đãng đến mức không thấy Lưu Hổ Ngựa ăn hiếp cu Lâm.

Thúy gật gù:

- Hồi nãy ông đã kể cho tôi rằng quang cảnh hiện trường lúc đó tối om, tối om thì Tư Ngải không để ý là phải, trừ phi thằng bé cầu cứu. Có điều Nguyễn Sơn Lâm là một họa sĩ nhí đặc biệt, Hoàng và Mơ đều nghe chú bé phát biểu chứ, chú bé rất khẳng khái và tự trọng. Chính lòng tự trọng đó khiến chú lảng lạng thu dọn đồ nghề bỏ về không thèm mách với ông Tư Ngải. Một điều nữa, khi buổi lễ trao giải này diễn ra thì con trần chúa vẫn còn nguyên trong chuồng.

Hoàng tròn mắt:

- Cu Lâm bái bai Sở Thú sau cú bạt tai ư?

- Đương nhiên. Chú nhóc đầu dư thì giờ cái lộn với Lưu Hồ Ngựa, trong túi áo túi quần chú em chắc chắn có sẵn tấm thiệp mời lãnh giải thưởng vài giờ tới. Bức tranh “Con trần chúa xục con chó cỏ” chưa hoàn thành nhưng bức tranh LUẬT RỪNG gửi dự thi chắc chắn Lâm đã biết mình trúng giải.

- Ái chà, nghĩa là hiện trường lúc con trần mất tích chỉ có mình Lưu Hồ Ngựa với chùm chìa khóa bất ly thân của y?

- Có thể còn cả ông sắp Tư Ngải nữa, nhưng ông ta quá tin tưởng vào tên bạn trời đánh Lưu và lời xin phép giả dối nên yên tâm cuộc bộ kiểm tra các chuồng thú dữ khác. Thử hỏi giữa khung cảnh điêu hiu như thế, Lưu Hồ Ngựa sợ ai dòm ngó mà không dám thả con trần.

Hoàng chết trân. Tay tổ trưởng nhẹ dạ của gã quả là con nai vàng ngơ ngác, sai một li đi một dặm chết như chơi chó sao. Nhưng... tại sao Lưu Hồ Ngựa lại thả con ác thú nguy hiểm ra ngoài để làm gì chó, ai đã sai y làm chuyện tệ hại đó và y làm để được lợi lộc gì. Giọng Thúy vỗ về:

- Đừng buồn nữa Lãng Tử, con trần không thoát khỏi tội mình đâu. Cuối cùng thì cậu bé Nguyễn Sơn Lâm vẫn sống nhăn răng, đúng không?

CĂN NHÀ KHỦNG KHIẾP

Tôn Thất Nghiệp đột nhiên thay đổi tính tình một trăm tám mươi độ. Kể từ khi chứng kiến “con rồng đen sì có cái bụng nhúc nhích” trong núi rác, ông ta bắt đầu trang bị bộ mặt lạnh lùng. Thái độ lạ lùng của người đàn ông Việt kiều khiến cư dân Xóm Chùa ấm ức, họ đã vây kín khách sạn Tối Tân để chờ “nhà văn hàng cơm tấm” quay phim về con ác thú, thế mà ông ta cứ ngậm tăm đóng chặt cửa phòng bất chấp thiên hạ la hét om sòm. Đám đông hâm mộ Tôn Thất Nghiệp tụ tập trước tiền sảnh khách sạn lúc nhúc như đứng biểu tình làm viên giám đốc khách sạn thất kinh. Ngài giám đốc bấm gấp một cú phôn cho công an phường báo tin dữ nhờ can thiệp. Chỉ sau mười phút, cảnh sát khu vực Thanh đã có mặt tại chỗ. Lần đầu tiên anh chàng có khuôn mặt hiền khô như con gái ấy phải rút còi tu huyết.

- Hoét hoét... yêu cầu bà con giải tán.

Đám đông hò reo ôm tôi.

- Giải tán sao được, con trần nuốt một hơi mười đứa con nít đâu phải chuyện khơi khơi.

- Ông già Sáu nói đúng đó anh Thanh, sáng nay bá tánh bị kẹt xe trên đường Nguyễn Thị Minh Khai đồn hà rầm.

- Xin mời ông Việt Kiều ra xác nhận ông đã tận mắt thấy con trần nuốt con nít cho bà con an tâm công tác.

- Bà Bảy bán bánh xèo phát biểu chỉ lý, xin mời...

- Mời Tôn Thất Nghiệp, mời Nghiệp Việt Kiều, mời, mời...

Không khí bỗng chốc rùm beng đến nỗi cảnh sát Thanh phải múa tít cây dùi cui giữa khoảng trống. Anh ta quát tháo:

- Mọi người không còn nể chính quyền hả, con trần thì cũng như con trùn bự chớ có gì ghê gớm. Cứ cái đà phao tin vịt của bà con có ngày con trần nhỏ xíu đó nuốt trụ sở phường mình luôn.

Cơn giận dữ đầy tính khôi hài của Thanh làm ai nấy cười thả cửa. Dứt trận bão cười đám đông tự động thưa thớt dần, cuối cùng khách sạn cũng vắng hoe. Nói chung dân nghèo thành thị cực kỳ vô tư, họ ùn ùn rủ nhau tập trung nhưng cũng ùn ùn kéo nhau biến mất. Điều đó thiết tưởng chẳng khó giải thích, hàng ngày ai cũng nợ nần cơm áo ngập đầu nên gặp chuyện xả được xú bấp là xả cho hả hết hơi.

Khi cảnh sát Thanh rút về phường, cặp mắt tiếp thị của viên giám đốc khách sạn sáng trưng. Ông ta lảm nhảm:

- Mẹ kiếp, sao mình ngu thế nhỉ, mình đang chứa một du khách nhìn thấy con trần thần trong đồng rác. Tại sao mình quên quảng cáo du khách họ Tôn trên các tờ báo hả. Ha ha ha, ta chỉ cần bỏ chút tiền còm quảng cáo trên báo nước ngoài rằng khách trọ khách sạn Tối Tân tiếp xúc với một con rồng đất dài cỡ... e hèm, cỡ hai mươi mét là trúng mảnh hầu bao. Ha ha ha, ta bảo đảm ngoại kiều Á, Âu, Phi, Mỹ, Úc sẽ đặt phòng kín mít khách sạn cho coi...

Trước lúc ông chủ TỐI TÂN thả hồn mơ mộng về việc tăng giá tiền phòng trọ thì Tôn Thất Nghiệp lặng lẽ mở cửa phòng chuẩn xuống cửa sau phi ra đường một mạch. Người đàn ông đáng thương ấy lê gót đến ngã tư mới ngừng lại gỡ chiếc mũ sùm sụp muốn ngoạm hết khuôn mặt nhà văn. Ông thở hồng hộc.

- Thoát nạn. Lạy Chúa, chẳng ai biết con thù hận rác rưởi và cồng rãnh đến chừng nào. Nhờ con trần khốn kiếp mà con giác ngộ sự thực thê thảm.

Té ra Tôn Thất Nghiệp thay đổi tính tình cũng vì biến cố năm giờ rưỡi sáng. Nếu mùi thum thum ngai ngái nồng nồng hôi hám của hạ tầng xử sở ám ảnh ông tại quê người suốt hai mươi bốn năm thì sáng nay sự “thơ mộng tuyệt vời” ấy lại làm ông tái tê. Ông rủa lảm bầm:

- Tại những kẻ ích kỷ chỉ biết quyền lợi cá nhân đổ rác ra đường bừa bãi cao ngều như một ngọn núi cho nên con trần khốn kiếp mới có chỗ trú ẩn. Hừ hừ, kể từ hôm nay mình không ghien mùi rác nữa. Sự độc ác và rác rưởi là một, hai thứ hợp tác với nhau. Mình thể sẽ cắt cơn nghiện mùi mất vệ sinh đó vĩnh viễn.

Nghiệp độc thoại tại ngã tư khoảng mười phút là khôi phục tinh thần. Trong tư thế một nhà văn sung sức tìm đề tài sáng tác, ông quyết định đi một vòng Sài Gòn để thị sát hậu quả của rác. Hãy coi, buổi trưa trời nắng như đổ lửa mà ông cứ để đầu trần băng băng hét một người bị bệnh thần kinh rảo hết phố này tới phố kia. Ông đi mãi, đi mãi cho đến lúc liếc nhìn tấm bảng chỉ đường đề chữ Bến Chương Dương. A, ông đang vi hành trên một con đường thuộc phạm vi quận Nhất ư? Tôn Thất Nghiệp ngơ ngác ngó con đường vắng hoe mà không biết từ trên cao bầu trời đang sập xuống.

- Bộp!

Quý tha ma bắt ạ, từ trên tầng ba một ngôi nhà cao tầng bắn thiu, bất ngờ một cái bóng ma quái thò đầu khỏi lan can liệng một vật gì trắng trắng xuống mặt đất, vật lạ rơi sát rạt trước mũi Nghiệp và bắn ra tung tóe như tạc đạn. Người khách Việt Kiều bủn rủn thấy chiếc bịch nhựa rách toạc từ bên trong những vỏ lon đồ hộp lăn lông lóc, những lon bia uống dở

dang sùi bọt vàng khè chảy nhều nhão xuống lòng đường, rồi một con cá ướp chết sinh, một con chuột cống chưa gục hẳn cổ vùng vẫy khỏi bịch nhựa lết từng bước đến một miệng cống mới chịu tắt thở.

Nghiệp giúi mắt lia lia:

- Ôi chao, mình đang mơ hay tỉnh đây. Con người nữ liệng rác xuống vĩa hè tỉnh bơ thế sao?

Ông há hốc mồm nhìn lên lan can tầng ba thì cái bóng man rợ đã biến mất. Ông tức tối giậm chân thành thịch:

- Không ngờ trên đời quá nhiều kẻ vô trách nhiệm với khu phố mình sinh sống, hèn chi rác rưởi hôi thúi tùm lum. Hừ hừ, ta sẽ ghi địa chỉ căn nhà giàu hắc ám này vô một truyện ngắn phê phán. Số mấy nhĩ, số... Bến Chương Dương, hừ hừ...

Một chiếc taxi trở tới đúng lúc Nghiệp điên tiết vì cụt hứng. Ông nhào lên xe lái nhải tiếp tục:

- Chở tôi về Xóm Chùa, gần hàng cơm tấm của cô Đào Thu Thảo, tôi phải tâm sự với nàng về cái đồng rác từ trên trời rơi xuống. Hic, ở thành phố này thiên hạ có thường giội bom từ tầng lầu xuống đường không ông bạn taxi, hic, suýt nữa một “trái bom” trúng mỏ ác tôi...

*

Thạch Sầu Đời một giờ trưa mới về Xóm Chùa. Nhờ có đôi gót mộc làm quà tặng người đẹp, uy

tín nó tăng lên thấy rõ đối với con mắt hâm mộ của Lâm Thị Mộng Mơ chớ còn phải hỏi. Cu cậu về mái nhà xưa là thoát lên cây ỏi vắt vẻo ngồi nhớ khi Tề Thiên. Nỗi nhớ kéo dài chưa tới một phút là nhà văn Việt kiều xộc vô réo tên cô Thảo âm ỉ. Nằm rạp trên cành cây, Thạch nghe lọt hết những lời nguyên rủa của Tôn Thất Nghiệp về sự lố bịch của gia chủ ngôi nhà cao tầng đường Bến Chương Dương.

Nó nghe cô Thảo an ủi nhà văn.

- Quên đi anh, anh là nhà nghệ sĩ chớ không phải võ sĩ. Nếu anh muốn chiến đấu với bất công xã hội và những kẻ liệng rác bừa bãi, em sẽ nhờ Đào Phá Thạch làm việc với họ.

Hai người lớn vừa bước vào nhà trong là Thạch nháy phốc xuống đất. Nó đấm ngực bình bình:

- Cô Thảo yên chí, thằng Thạch này sẽ ra tay nghĩa hiệp đây.

Nhanh như một con khỉ, Thạch Sầu Đời phóng lên yên xe đạp thể thao lao vun vút đến trường mồ côi MƠ ƯỚC. Ê, cu cậu hạ quyết tâm đem theo “con khỉ thú thiệt” để dễ bề thám thính những ngôi nhà kín cổng cao tường, bấm chuông mà chủ nhân không thèm mở cửa. Căn nhà giàu ở Bến Chương Dương đó chắc cũng vậy chứ sao, gia chủ đã coi thường nghị quyết “Sạch Và Xanh” dừng dừng liệng rác xuống lòng đường thì hơi đâu họ chịu tiếp một đứa trẻ con đến thuyết pháp.

- Khi Tề Thiên võ nghệ cao cường hơn mình mấy bậc, mình đã từng chứng kiến nó bám bức tường nhẵn thín “nhập nha” ăn trộm tài sản công dân. Nó dư sức hoàn thành công tác dễ ợt này.

Đã nghĩ là làm, Thạch vừa quăng xế điếc vô nhà xe ngôi trường bụi đời là biến ra nhà sau cấp tốc. O, cu cậu chung hưởng bởi Sơn Đại Ca và Hoàng Lăng Tử đang rì rầm với nhau trước cửa chuồng ba con thú.

Nó cắt đứt câu chuyện của hai chiến hữu:

- Chào hai sắp, hai sắp làm ơn nhích thân thể sang một bên để em bùng con khi Tề Thiên hành quân.

- Sao?

- Ông Việt kiều Tôn Thất Nghiệp hồi trưa nay vừa phát hiện một căn hộ cao tầng liệng rác bừa bãi xuống lòng đường. Căn nhà khả nghi đến nỗi tao phải đem theo con khi đi tìm hiểu.

Hoàng Lăng Tử than trời:

- Từ đêm qua tới giờ biết bao nhiêu chuyện trọng đại xảy ra chưa giải quyết xong, thế mà mày lại nỗ theo dõi một căn hộ liệng rác. Bộ mày chưa biết thiên hạ bàn tán ỉ xèo vụ con trần chúa Sở Thú xổng chuồng ư?

- Đẹp. Tao bận mua guốc cho cô Mơ và tao thiết tưởng điều đó quan trọng hơn.

Hoàng Lăng Tử chịu hết nổi siết cổ Thạch Sầu Đời rồi dí mồm vào tai cu cậu kể từ đầu đến cuối các hiện

tượng nhức đầu về con trăn Phi Châu mất tích. Gã quát như sấm:

- Bây giờ mày đã thùng màng nhĩ chưa, Thúy Bội đã luyện xong tuyệt chiêu cho ba con thú mệnh danh là “Hầu Điểu Miêu ác chiến Trăn Thần”, nửa tiếng đồng hồ trước khi mày đến, cô ta đã rủ Quyên Tiểu Muội lên đường gõ cửa trường Nguyễn Bình Khiêm hỏi thăm cậu bé họa sĩ Nguyễn Sơn Lâm về chuyện chuyên gia săn thú Lưu Hồ Ngựa. Mày thấy không, ai cũng có việc làm đích đáng, còn mày thì “ăn cơm nhà vác ngà voi” tìm hiểu cái bao rác chẳng đâu vào đâu.

Thạch lòn như con lươn thoát khỏi cánh tay trắng trẻo của bạn hiền và ngoác miệng phản pháo:

- Mày chỉ là thằng bạch diện thư sinh chẳng biết gì ráo. Phàm mọi việc trên đời đều có liên quan với nhau. Đã bao giờ mày nghĩ rằng cái đồng rác cao nghệu gần Sở Thú kia là do căn hộ vô trách nhiệm ở Bến Chương Dương góp phần vào chẳng? Nếu họ không liệng bịch rác xuống lòng đường thì con trăn Sở Thú của mày có chỗ đâu mà ẩn nấp. Chính vì lẽ đó tao quyết định ngăn chặn từ đầu mầm mống hiểm họa. Hi hi, đại ca thấy sao?

Sơn Đại Ca cười khà khà:

- Tao thấy mày sắp sửa phát khùng, nhưng không sao, hiện thời Quyên và Thúy đã lo nghĩa vụ còn tụi tao thì hoàn toàn rảnh rỗi. Lý do gì mình không phiêu

lưu xuống Bến Chương Dương với thằng Thạch một chuyến hả Hoàng?

Hoàng Lăng Tử nhún vai:

- Tao không đi.

- Mà giận Đào Phá Thạch à?

- Không, bạn bè sống chết có nhau sao giận được.

Tụi bây cứ việc xách con khỉ đi chơi để tao ở lại huấn luyện thêm cho con Mun và con Bụt kỹ thuật tác chiến với loài trăn chúa.

Thạch trợn mắt:

- Rồi mày sẽ hối tiếc, thằng mặt trắng ạ. Trong truyện cổ tích chỉ có một nhân vật chính mở màn và khép màn. Ông Tôn Thất Nghiệp là nhân vật chính, đúng không? Chính ông ta đã hê lên với mọi người vụ con trăn và cũng chính ông ta tri hô với cô Thảo tao vụ căn nhà số... Bến Chương Dương liệng rác bừa bãi. Rồi mày sẽ thấy, hừm...

*

Căn nhà ba tầng có sân thượng tọa lạc tại Bến Chương Dương là một dinh thự kiến trúc cổ lỗ sĩ và bề ngoài bản thủ. Hai đứa trẻ dựng xe đạp ngao ngán dòm đám vôi tường tróc lở từng mảng chứng tỏ những người cư trú trong căn nhà chẳng thèm quan tâm đến diện mạo nó lấy một giây. Mà họ không để ý cũng phải thôi, căn nhà biệt lập nằm lùi thui dưới bóng cây sao che khuất ma nào màng ngắm nghía.

Sơn Đại Ca lạng lẽ lượm từng lon bia rải rác trên mặt đường nhựa. Vài vỏ lon bị xe cán dẹp lép. Hắn kiếm tờ giấy báo gói con cá sinh trương và nắm đuôi con chuột cống thả tất cả vào thùng rác công cộng đặt trước nhà. Hắn thở dài:

- Nhà có sẵn thùng rác ở trước cửa mà không chịu bỏ, lại quăng liều lĩnh xuống đường nhựa, lỡ trúng đầu người qua lại thì sao?

Thạch Sầu Đồi nựng nịu sinh vật lông lá được nguy trang trong bộ đồ em bé, cười khan:

- Tao đã nói trước mà, tội mình không cần số nhà cũng tìm ra thủ phạm. Chỉ mỗi căn nhà này liệng phế phẩm, chung quanh đây đâu có hộ nào mất nét đến thế.

- Mày làm ơn đừng nựng con khỉ nữa. Trong thùng rác có miếng da ngộ lắm.

- Há?

Sơn nhón tay lấy vật lạ ra đóng đưa trước mũi Thạch Sầu Đồi. Nó ú ớ:

- Quý thần ơi, đó là mảnh da thuộc của một con trăn. Không lẽ những người trong căn nhà là công nhân của một phân xưởng thuộc da loài bò sát.

- Nhìn kỹ đi, miếng da bị xé rách bằng tay chó không phải bị cắt bằng dao hay kéo. Ừm, tao nghi lắm.

- Nghi nỗi gì?

- Gia chủ căn nhà hắc ám có thể là kẻ chuyên sưu tầm da trăn, mày hiểu không, mảnh da lớn bị vất vô

thùng rác đủ để thợ làm được một đôi giày đắt tiền hoặc bốn cái bóp đầm. Thế mà người trong nhà tình bơ coi nó như cỏ rác, mà đã coi như rác tức là họ có vô số những miếng da trần hảo hạng hơn tội mình nghĩ.

- Đồng ý. Vậy mình đợi gì mà chẳng bấm chuông.

Hai thằng kiên trì bấm chuông suốt năm phút vẫn đổ thấy nhân sự nào lộ đầu ra cửa sổ hoặc lan can chớ nói chi đến việc xuống tầng trệt mở cửa. Tấm màn bí ẩn bao trùm căn nhà khiến hai đứa càng bị kích thích.

Sơn búng tay cái chách:

- Mọi người gõ hết rồi, đây là một căn nhà hoang.

- Ô kê, có lẽ thằng cha liệng bịch rác xém trúng đầu Tôn Thất Nghiệp là người cuối cùng rời khỏi căn hộ cổ lỗ sĩ.

Thạch huyết sáo báo động cho con khỉ nhào tới hội ý. Nó lách chách bằng mặt khẩu với chú Tề Thiên.

- Khẹc khẽc, chết chết, chụt chụt...

Sơn hã hừng:

- Mà truyền âm nhập mật tiếng Thượng hả?

- Không dám. Mà không thấy căn hộ ba tầng được rào bít bùng bằng lưới B40 ư, tao đang chỉ đạo cho đệ tử thăng thiên lên sân thượng đột nhập sào huyệt bọn liệng rác.

- Nhưng nó sẽ báo cáo bằng ngôn ngữ loài khỉ?

- Tiếng khỉ còn dễ nghe hơn tiếng người. Tao tốt nghiệp sinh ngữ đó từ khuya.

Trong khi hai đứa đấu khẩu với nhau thì “con người lông lá cao một mét” mang tên Tề Thiên bám hàng rào lưới leo lên thoăn thoắt. Buổi chiều đường Bến Chương Dương vốn đã vắng xe cộ qua lại hôm nay càng biến biệt bóng nhân sinh. Hai hiệp sĩ chẳng sợ ai dòm ngó ngửa đầu quan sát chú Tề Thiên bay vút qua lan can sân thượng mất hút.

Thạch liếm mép:

- Tao đã dặn nó hoàn thành công tác trong vòng mười lăm phút.

- Hà?

- Trời ạ, tao “khọt khẹt” mười lăm lần là mười lăm phút chớ sao.

- Còn nội dung công tác?

Thạch cười ha hả:

- Đại ca quên rằng Tề Thiên trước khi thuộc về tay tụi mình từng là vua đạo chích ư? Nó sẽ biết cách chôn chĩa những vật mà nó thích, tao dám cá mọi chiến lợi phẩm Tề Thiên tịch thu được đều bổ ích cho sự nghiệp thám tử của tụi mình.

Sơn choáng váng:

- Dứt khoát không được. Tao cứ tưởng mày giáo dục nó đứng đắn ai dè âm thầm xúi nó làm bậy. Thời gian qua con khỉ đã giúp chúng ta không ít và chứng minh tư cách đạo đức tiến bộ, vậy mà mày nỡ...

- Thôi đi đại ca. Tao chỉ cần chú em Tề Thiên mang chiến lợi phẩm xuống liếc một phút là bắt nó trả lại

cho gia chủ ngay. Không “dĩ độc trị độc” làm sao biết trong cái pháo đài bắn thủ kia có bí mật gì hả.

Hai đứa nín thinh bởi “em bé lông lá mặc quần áo” đã bung tú chi từ sân thượng cao ngất hạ thổ xuống đất. Coi, mắt Sơn Đại Ca muốn lòi khỏi tròng. Chờ gì nữa, lúc thăng thiên con khỉ chỉ khoác trên mình bộ y phục thiếu nhi, còn bây giờ chung quanh thân thể nó vằn vện rằn ri những miếng da trần đủ loại.

Thạch ôm chầm lấy đệ tử phun một tràng ngoại ngữ:

- Khọt khẹt, chót chót, hú hít...

- Chụt chụt chụt...

Cu cậu quay sang giải thích với Bùi Thái Sơn:

- Tao đoán có sai đâu. Căn nhà khủng khiếp này là hang ổ của bọn tội phạm săn trộm trần. Hừm, chúng chắc chắn là những kẻ săn trần chó chẳng phải phân xưởng thuộc da có giấy phép nhà nước. Mà coi, con khỉ mời xài có mười lăm phút mà đã hốt được một đồng da trần đáng kể, chắc chắc, miếng da toòng teng trên cổ nó dài cỡ sáu mét, miếng quần ngang bụng chừng bốn mét, rồi miếng ngâm trong hòng nữa... Ồ là là...

- Hai thầy trò mày quả thần sầu. Con khỉ còn tiết lộ gì khác không?

- Nó “chụt chụt” ra dấu cho tao rằng trên bàn còn vô số thức ăn đồ nhựa, bia bọt. Có cả những con chuột cống lén phéng mò tới gầm bàn kiếm chác. Điều đó chứng tỏ thằng cha liệng bịch rác hồi

trưa đã đập gần chết một con chuột rồi phi tang xuống đất.

Sơn bàng hoàng:

- Nếu đúng như mày giải mã thì những kẻ khả nghi trong căn nhà cao tầng này vừa trải qua một cuộc liên hoan. Tại sao tất cả đều bốc hơi, họ có phải là bọn săn trộm trăn chằng, nếu là bọn săn trộm trăn ắt họ phải quan tâm đến “Con Trăn Chúa” sút chuồng chó. Á à, tao hiểu rồi...

- Cái gì? Mày định bắt con khỉ trả lại tang vật hử?

- Tạm thời cứ trả lại có sao đâu. Nếu tao đoán không lầm thì tối nay đám người trong nhà sẽ đón một vị khách mới. Chà chà, buổi tối...

LỜI KHAI CỦA HỌA SĨ NHÍ

Hai giờ trưa, Nhà văn hóa Thiếu Nhi vắng như chùa Bà Đanh. Trung tâm sinh hoạt vui chơi dành cho thiếu nhi nhi đồng thành phố thường chỉ đông đúc ồn ào tiếng cười trẻ thơ mỗi khi chiều xuống, lúc này trời nắng như đổ lửa, con nít đa số đều cắp sách đến trường thành thử khuôn viên mênh mông cây cỏ trên hẻm lảnh người lai vãng cũng là chuyện bình thường.

Gian phòng treo tranh triển lãm của Nhà văn hóa Thiếu Nhi tọa lạc tại một khu đất cao bề thế phía sau khu giải trí thể thao. Mới đêm qua nơi đây còn chiêng trống rùm beng, bong bóng bay nườm nượp, loài người mini bu quanh ống kính truyền hình thì bây giờ chỉ còn đứng một ông già bảo vệ ngồi trên ghế ngủ gà ngủ gật trước cửa phòng triển lãm. Ông già không buồn ngủ cũng uống, đêm qua ông đã thức tới nửa

đêm chia vui cùng đám cháu chắt đoạt giải thưởng “Thế Giới Động Vật Hoang Dã”, cú ngắm chúng lẳng xăng lên bục lãnh giải rồi ngây ngô trả lời những câu hỏi hóc búa của các bậc nhà báo người lớn là lòng ông cảm thấy rộn ràng. Sáng nay những bức tranh trúng giải của lũ nhóc được treo đầy phòng triển lãm cho bà con cô bác tới xem, ông già cũng quên tuốt sứ mạng bảo vệ của mình để len lỏi trong dòng người thưởng thức nền mỹ thuật trẻ con. Và mắt ông đã nhòa lệ trước bức tranh của Nguyễn Sơn Lâm, cậu bé đoạt giải nhất với tác phẩm LUẬT RỪNG thể hiện sinh động cảnh tượng dã man một con trăn khổng lồ đang nuốt lần lượt từng con vịt bé bỏng.

- Khò khò...

Một cơn gió nóng tràn tới càng làm ông già mơ màng giấc điệp say sưa. Trong giấc ngủ người bảo vệ lớn tuổi cách gì biết đằng sau cơn gió ru hồn ấy là một chiếc Toyota Zace loại nửa tải nửa du lịch màu xanh sọc nâu tắt máy êm ru trên con đường trải sỏi cách chiếc ghế ông ngồi chỉ hai mươi bước chân. Kia kìa, từ trên chiếc Toyota Zace bóng loáng, hai cánh cửa hông cùng lúc bật ra và hai người đàn ông đội mũ lưỡi trai sùm sụp phóng xuống nhanh như cắt.

Ông già mở bừng mắt khi bị một tên hung ác xốc cổ áo.

- Bức tranh LUẬT RỪNG đâu?

- Bóóó...

- Phập!

Tiếng kêu nghèn nghẹn của người bảo vệ già bị tắt nghẹn bởi đòn atêmi phạt xuống gáy. Trong tích tắc hai tên lạ mặt đội mũ lưỡi trai bế xốc nạn nhân liệng ở góc gian phòng. Chúng đảo mắt một vòng thật nhà nghề, cuối cùng hai tia nhìn hau háu dừng lại ở một bức tranh thất nơ đỏ chói. Một tên chỉ trỏ:

- LUẬT RỪNG, đúng không?

- Không phải nó thì bức nào nữa? Mà không thấy “Con Trăn Chúa” vĩ đại lồng lộn như con rồng sao, mau gỡ lẹ kéo sếp MĂNG XÀ VƯƠNG sốt ruột.

Bức tranh được nhét vào ngực áo chớp nhoáng với nhân chứng duy nhất nằm thẳng cẳng. Chưa đầy mười giây, hai tên tội phạm đã biến êm trong chiếc Toyota Zace bốc hơi khỏi Nhà văn hóa Thiếu Nhi.

*

Trong văn phòng gắn máy điều hòa không khí của Ban Giám hiệu trường Nguyễn Bình Khiêm, ông hiệu trưởng rất vui lòng tiếp hai thành viên nữ của nhóm “Ngũ Quái Sài Gòn” lừng danh mà trước nay ông chỉ nghe qua giai thoại chớ chưa hề biết mặt.

Ông lịch sự châm trà cho Quyên Tiểu Muội và Thúy Bụi rồi cười thân mật:

- Hai cô bé đẹp như thiên thần ấy, nếu tôi không đọc chiến công của hai cô qua báo chí chắc có lẽ chẳng bao giờ tin đâu.

Thúy Bội phát biểu cực kỳ vô tư:

- Cháu có thể gỡ cặp kính cận của chú mà chú không hề thấy cháu động thủ.

Quyên hết hồn:

- Bạn cháu giỡn chơi xin chú... hiệu trưởng miễn chấp, thực ra tụi cháu đến đây với ý định phỏng vấn thần đồng hội họa Nguyễn Sơn Lâm.

Ông hiệu trưởng cười như trẻ con:

- Hai cô đừng có giấu tôi, người ta đồn ở đâu các thành viên Ngũ Quái Sài Gòn xuất hiện là ở đó có chuyện. Sao, cậu bé Nguyễn Sơn Lâm học lớp 8 của chúng tôi là đầu mối một cuộc điều tra của nhĩ vị, đúng không nào?

- Dạ, gần gần đúng. Cậu ấy có thể là một nhân chứng.

- Sáng nay hai cô bé xem ti vi chưa?

- Dạ đã xem Lâm trả lời rất thông minh những câu hỏi của cô xướng ngôn viên nhưng cậu bé còn lấp lửng khi nhắc tới một chuyên viên săn sóc thú có biệt danh là Lưu Hồ Ngựa.

Thúy Bội sung tiếp:

- Gã người lớn lỗ măng đó đã bạt tai Lâm, lý do gì gã bạt tai một đứa trẻ đang hí hoáy với giá vẽ, chắc chắn Nguyễn Sơn Lâm nắm được tẩy của gã.

Hai cô lần lượt kể cho ông Hiệu trưởng chuyện con trăn Phi Châu sống chuồng và việc công an quản thúc gã Lưu Hồ Ngựa tại nhà kho Thảo Cầm Viên. Ông Hiệu Trưởng biến sắc.

- Trời đất, nội vụ trăm trọng đến thế ư? Thầy Hòa giám thị ơi, thầy làm ơn mời em Nguyễn Sơn Lâm xuống văn phòng Ban Giám Hiệu cho chúng tôi hỏi chuyện.

Mười lăm phút sau, cậu bé tóc vàng hoe mặt lấm tẩm tàn nhang đã hiểu rất nhanh mọi vấn đề. Cậu dòm Quyên và Thúy trùng trùng.

- Hai... hai chị là “Nhị Cô Nương” thiệt... thiệt hả? Thúy Bụi cười khanh khách:

- Em sẽ là tiểu tử thứ sáu đó. Nào, hãy bình tĩnh nhớ lại những gì xảy ra ngày hôm qua và nói cho thầy hiệu trưởng cùng hai chị được không?

- Ô, chị Thúy Lolita yên tâm. Em xâm nhập thực tế Sở Thú không chỉ để vẽ tranh dự thi mà còn nhằm thỏa mãn máu phiêu lưu mạo hiểm. Em đâu dè hai chị có ngày cần đến một cộng tác viên nhí...

Cộng tác viên nhí của Quyên, Thúy đúng là một học sinh lớp tám ngoại hạng. Trên truyền hình, chú nhóc đã trả lời vô cùng tự tin nhưng lúc này lại càng già dặn hơn. Chú báo cáo tình hình không thừa không thiếu một câu.

- Thưa thầy Hiệu Trưởng, thầy Tổng Giám thị, chị Quyên chị Thúy, em tham dự cuộc thi vẽ tranh “Thế Giới Động Vật Hoang Dã” để cho vui chớ mục đích chính là theo dõi con trăn khổng lồ vừa từ già rừng già Phi Châu sang Việt Nam tạm trú. Em với chú Tư Ngải, tổ trưởng săn sóc thú dữ là bạn bè, chú

rất thích em vì em hay vẽ cho chú những bức tranh màu nước trên giấy “rôki”. Chú Tư là người mê hội họa và luôn tạo cơ hội để em gắn gửi các con vật. Cả con trăn chưa trình làng kia cũng vậy. Em được ưu tiên quan sát con trăn lúc gần lúc xa tùy theo khi nó ngủ hoặc thức. Ba ngày đầu con trăn nhập chuồng chẳng có gì ầm ĩ dù nó có vẻ ác hơn con trăn Kaal mà em biết trong sách. Đến ngày thứ tư khi ông Lưu Hồ Ngựa xuất hiện mọi thứ đột ngột thay đổi khó hiểu. Em rất ngạc nhiên nghe chú Tư Ngải nói rằng ông Lưu là bạn cũ của chú hơn chục năm trước đây. Thưa thầy và hai chị, tính tình của chú Tư Ngải và ông Lưu khác nhau một trời một vực. Lợi dụng chú Tư quá tin người, cái ông Lưu Hồ Ngựa liền lén lút hẹn hai người đàn ông đội nón lưỡi trai sùm sụp sau gốc cây sao để rù rì chuyện mờ ám. Họ không ngờ lúc đó em nằm dài trên bãi cỏ sau mô đất cao nên nghe rõ mồn một âm mưu của họ...

Quyên Tiểu Muội nhanh nhẹn đưa ly nước cam cho Nguyễn Sơn Lâm nhấp giọng. Cậu bé mơ màng:

- Em nghe hai người lạ hỏi dồn dập “Mày đã thi hành lệnh Mãng Xà Vương chưa?” Lưu Hồ Ngựa cười khoái trá “Chủ tướng tính toán như thần nên tao phải thi hành chứ. Chủ tướng đã dùng ống nhòm quan sát biết chiếc tàu thủy Phi Châu cập bến chờ theo con trăn chúa liền bố trí tao xin việc làm ở tổ săn sóc thú dữ. Ở trong tù tao có kể hết cho chủ tướng nghe mỗi

cự thù của tao với thằng Tư Ngải, rõ ràng đây là dịp tao vừa rửa hận riêng vừa lập công với chủ tướng”. Hai gã đội nón lưỡi trai chắt lưỡi “Mãng Xà Vương muốn mày đánh thuốc mê con ác thú và giao hàng nguyên vẹn theo đường cống ngầm trong chuồng. Mày phải tống con trần xuống cống đêm nay còn tội tao sẽ có cách thu hồi con vật mê man đó. Mày thấy sao?” Lưu Hồ Ngựa găm gừ “Ô kê, tao sẽ dụ thằng khờ Tư Ngải bỏ chuồng trần bằng cách giả vờ hò hẹn với tội bây. Lượng thuốc mê trong khẩu súng tội bây cung cấp đủ cho con voi nặng chục tấn gục tại chỗ nói gì con trần này. Giờ chia tay nghe, tao phải cho con trần cà chớn đó xoi một chú cún cỏ để ngăn ngừa nó xoi tái tao trong lúc đói”.

Lâm ngừng kể bung ly nước cam uống cạn. Cậu buồn buồn:

- Mãi đến sáng nay em mới biết con trần Phi Châu ấy đã xổng chuồng qua loa phóng thanh công cộng. Hic, con trần lọt ra ngoài cũng có lỗi một phần tại em.

Ông hiệu trưởng gật đầu:

- Em nghĩ rằng mình có lỗi vì không thông báo tin động trời đó cho ông Tổ trưởng Tư Ngải hả?

- Dạ, đáng lẽ em đã chạy đến chỗ chú Tư Ngải nhưng bị Lưu Hồ Ngựa chặn đầu. Y hất tung giá vẽ, bợp tai em và dọa sẽ thủ tiêu cả gia đình em nếu em bép xép bất cứ chuyện gì của y và hai tên đồng bọn cho chú Tư Ngải. Em giả bộ khúm núm chối phăng

là mình không nghe không thấy gì hết. Lưu Hồ Ngựa tin em thành thực, ông ta chỉ phòng xa khi thấy em chồm dậy từ sau mô đất thôi.

- Tại sao em không nhân cơ hội Lưu Hồ Ngựa đi vắng để gặp ông Tư?

Lâm bẻ mười ngón tay răng rắc:

- Thưa thầy, lúc ông Lưu biến mất thì em không thấy chú Tư Ngải đâu hết. Dạ, em đoán chú Tư đi kiểm tra các chuồng thú, trời tối om trong khi thiệp mời lãnh giải thưởng nằm trong túi em chỉ còn chừng nửa tiếng nữa là phải có mặt ở Nhà văn hóa Thiếu Nhi. Hic, em rất hối hận, lúc đó em không nghĩ rằng con trần dữ tợn kia lại bị khuất phục bởi ông Lưu.

Những người lớn ngồi trong văn phòng Ban Giám hiệu dăm chiêu. Quyên Tiểu Muội cảm thấy cần phá tan không khí ngột ngạt, cô nói:

- Mọi thứ đều thuộc về định mệnh, các thầy hãy thông cảm cho em Lâm. Em đã rất thiện chí nhưng không ngăn nổi sự sắp xếp của ma quỷ.

Cô còn định hùng biện tiếp tục nhưng chuông điện thoại trên bàn hiệu trưởng đã vang lên. Giọng ông sắp trường Nguyễn Bình Khiêm khàn đục.

- Tôi là hiệu trưởng đây, hả, sao, chị là giám đốc Nhà văn hóa Thiếu Nhi hả, trời hời, công an chở ông già bảo vệ phòng triển lãm vô nhà thương ư? Ồ, bọn cướp chỉ lấy mỗi mình bức tranh LUẬT RỪNG đoạt giải nhất của cậu học trò lớp tám trường tôi thôi à.

Chúng không cướp bức nào khác, tôi hiểu tôi hiểu, chị có cần gấp em Nguyễn Sơn Lâm không? Không ạ, cảm ơn chị. Nhờ chị chuyển lời cảm ơn của nhà trường đối với lực lượng công an đang làm nhiệm vụ...

Ông hiệu trưởng quay đầu nhìn Quyên, Thúy phát tay:

- Nội tình càng lúc càng rắc rối. Các bạn thám tử đã nghe rõ rồi chứ, một băng cướp táo bạo vừa đột nhập Nhà văn hóa Thiếu Nhi đánh gục ông gác cửa phòng triển lãm, sau giờ trưa vắng người nhất. Bức tranh vẽ con trăn chúa đã bốc hơi. Ông gác cửa trong một phút hồi tỉnh trên xe cấp cứu có thều thào: “Hai tên cướp chặt tay vào gáy ông đều đội mũ lưỡi trai sùm sụp”.

Nguyễn Sơn Lâm tái mặt:

- Chúng... chúng chính là đồng bọn tối qua của ông Lưu.

- Thấy biết. Nhưng lý do gì chúng cướp bức tranh LUẬT RỪNG trong khi Lưu Hổ Ngựa đã nắm đặc điểm hình thể của con trăn chúa?

Quyên la lớn:

- Thấy quên rằng Lưu Hổ Ngựa đang bị Thảo Cẩm Viên quản thúc sao. Thôi chết rồi...

Khỏi cần Quyên nhắc nhở, Thúy Bội bay vút tới bàn hiệu trưởng bấm số phân cơ quan làm việc của Hoàng Lăng Tử cấp tốc.

Giọng cô hồi hả.

- Alô, chúng tôi là bạn bè của chuyên viên săn sóc thú Phan Thành Hoàng đây ạ. Chúng tôi cần gặp chú Hai Thắng giám đốc hoặc chú Tư Ngải.

Bên kia đầu dây, người cán bộ trực văn phòng Thảo Cẩm Viên cất tiếng rè rè.

- Sếp và ông Tổ trưởng đều lên đường truy lùng tên tù binh vượt ngục rồi, cậu Hoàng Lăng Tử có đó không?

- Không. Có chuyện gì vậy anh?

- Cô làm ơn nhấn lại cậu Hoàng nghe. Thằng cha Lưu Hồ Ngựa đã trở nóc nhà gỗ ngói hạ hai người cảnh sát mang súng và phóng ra cửa hậu nơi có một chiếc Toyota Zace màu xanh sọc nâu chờ sẵn. Ông Tư Ngải cũng chịu chung số phận tương tự, khi ông Tư tỉnh dậy tường trình mọi việc thì hung thủ và chiếc xe tải nhỏ đã cao chạy xa bay.

- Chúa ơi, câu chuyện xảy ra vào lúc nào?

- Khoảng ba giờ chiều, ông Tư và hai vị cảnh sát nói thế.

Thúy và Quyên nhìn nhau chết chững. Bây giờ mới là ba giờ hai mươi phút. Bọn cướp ngày quá xuất quỷ nhập thần, với một chiếc xế hộp, chúng đánh cướp nhà Văn Hóa Thiếu Nhi sau bữa ăn trưa và sau đó giải thoát cho đồng bọn bị bất tỉnh bơ. Quyên nói buồn hiu với Lâm:

- Em ghi địa chỉ nhà chị đi, có gì lẹ ghé chị báo tin nhé.

MĂNG XÀ VƯƠNG

Ngũ Quái Sài Gòn đã đi gần đến đích kể cả nhóm của Quỳên, Thúy và nhóm Sơn, Thạch. Tuy nhiên từ gần đến đích và đích đến là một khoảng cách không nhỏ, đáng buồn là “khoảng cách không đáng kể” ấy lại do chính chúng tạo ra. Chớ gì nữa, nếu Sơn Đại Ca và Thạch Sầu Đời cùng Khỉ Tể Thiên chịu khó bám trụ lại căn nhà cao tầng bản thủ đường Bến Chương Dương mà không chờ đến đêm quay trở lại thì... bằng cướp Măng Xà đã lòi mặt nạ dưới ánh mặt trời.

15 giờ 20 phút lúc hai chiếc xe đạp của Sơn, Thạch chở theo con khỉ nhỏ neo khỏi “căn hộ hứng rác bữa bãi” thì chiếc Toyota Zace rề rề dừng bánh trước cửa. Từ trên xe, một gã đàn ông đội nón lưỡi trai sùm sụp nhảy xuống mở liền một lượt ba cửa hàng rào lưới, cửa sắt kéo và cửa kính màu trà cho chiếc xe tải nhỏ lao vù vô trong. Trong tích tắc những cánh cửa đóng

sập, căn nhà bí mật lại khoác bộ cánh cực kỳ yên tĩnh dưới bóng mát cây sao cổ thụ lâu đời.

Bốn hung thần vừa biến vào tầng trệt là lập tức nổi đuối nhau nện gót giày lên cầu thang rầm rập. Một trong bốn hung thần dĩ nhiên là Lưu Hổ Ngựa chó còn ai. Giọng y đầy hoang mang:

- Hộp ở tầng nào đây đại ca?

- Tầng một. Tầng hai là nhà kho, tầng ba dành ăn nhậu bộ mày quên hử?

- Ô, em nào dám quên. Nhờ võ công đại ca truyền thụ trong tù, bữa nay em xuất chiêu hạ hai tên côm và Tư Ngải ngọt như... đường cát trắng.

- Hà hà, tao còn nhớ lúc ở tù mày từng kể hồi xưa mày bị Tư Ngải giết thê thảm. Hồi xưa mày sợ nó hơn sợ cốp, đúng không?

- Hê hê, chính vì thế em mới mang ơn tận kiếp sau đối với đại ca. Đại ca dạy em ngón “Bích Hồ Du Tường” bám tường theo thể con rắn mối, em áp dụng gõ ngói cứ như Ninja Nhật. Từ trên cao em chơi một cú song phi nốc ao nhị vị côm, kế tiếp Tư Ngải vừa quay đầu lại là lãnh đủ đòn tà đạo “Mãng Xà mổ tam tinh”.

- Mày dùng chữ tà đạo tao nghe lọt lỗ tai. Mẹ kiếp, bọn anh hùng hiệp sĩ lúc nào cũng oang oang tuyên bố “Chính đạo hơn tà đạo”, xin lỗi, cú đúp tao làm bữa nay chúng tỏ lời nói chúng như... cứt. Chúng sẽ còn há hốc mồm khi băng cướp Mãng Xà lên tiếng.

- Đại ca lúc nào cũng chí lý chí tình.

- Hà hà, đừng nhìn tao, thằng ngu. Cái tội làm xổng con trấn Phi Châu của mày tao sẽ tính sau. Trước mắt mày nên quỳ xuống lạy hai thằng đàn em của mày mỗi đứa một lạy. Cấp bậc trong băng đảng của chúng mới chỉ là Mãng Xà Tá và Mãng Xà Ủy nhưng còn chì hơn chức Mãng Xà Tướng của mày.

Bốn hung thần tề tựu xếp bằng tròn bốn góc phản. Tăm phản hình như ớn chúng nên lên nước bóng lóng lánh. Thử nhìn dung nhan bốn gã đàn ông tí xiu coi, gã ngồi hướng Nam có lẽ vai vế thấp hơn hết trong đám bởi vết chàm xăm trên cánh tay trái của gã lộ dòng chữ “Mãng Xà Ủy”. Trong quân đội, sĩ quan cấp úy vốn là sĩ quan sơ cấp ấy thế mà mặt mày gã làm như có cô hồn, gã lằm lằm lì lì ngồi thiền nhưng ánh mắt guồn guồn y chang một sát thủ. Gã ngồi hướng Tây cao ráo hơn Mãng Xà Ủy, cánh tay trái khắc dòng mực Tàu “Mãng Xà Tá” cứ chực chồm lên khỏi thịt da. Chắc vì chức sắc cao hơn đồng bọn nên thương tật trong người gã cũng tỷ lệ thuận. Gã có một con mắt chột và hai răng nanh lòi ra khỏi mép đủ làm con nít giật mình khóc thét. Gã ngồi hướng Đông khỏi giới thiệu cũng biết là Lưu Hồ Ngựa, chuyên viên săn sóc thú dữ đúng một ngày ở Thảo Cầm Viên, gã đang tự hào về cuộc vượt ngục thành công mỹ mãn của mình nên cánh tay trái đu đưa hàng chữ xăm “Mãng Xà Tướng” thấy ghét. Tên đàn ông ngồi bất động ở

hướng Bắc mặt “ngầu” nhất đám. Y khoảng chừng hơn tứ tuần, tóc lòa xòa phủ vai như thầy pháp, trán vồ, mặt lốm, mũi dòm mồm, ria cạo nhẵn nhưng cằm lủng lẳng một chòm râu. Sợi râu dài nhất chạm vào hộ tâm kính trước ngực khiến hình thể y càng thêm yêu quái. Giống hệt đồng bọn, y cũng diện áo sô, quần cháo lòng, đi giày cỏ ra vẻ đạo sĩ đạo... ma đầu. Cánh tay trái của y ốm bằng phân nửa cánh tay phải chỉ được bọc bởi da và xương, chỉ có điều phần trên đám da thiếu mỡ ấy xù xì ba chữ xăm khiếp vía: “Mãng Xà Vương” chúa tể các loài rắn.

Ông trùm Mãng Xà Vương bất động hơi lâu khiến ba đàn em ngứa ngáy. Lúc đám đồ đệ hết kiên nhẫn sắp sửa hắt hơi nhảy mũi bỗng sư phụ hú lên một tràng dài. Dứt tràng hú, y tung người khỏi tấm phản rớt thành thế quỳ trước bàn thờ tổ. Y vái đúng bốn vái thấp đúng bốn cây nhang cắm vô lư hương và dòm trần trối khung hình hoen ố vẽ một con mãng xà uốn khúc, khấn lâm râm:

- Bẩm tổ sư, vâng lời tổ sư dạy bằng cướp Mãng Xà tụi con đã gom đủ các sĩ quan. Sĩ quan cấp úy biệt danh Đàm Cạp Nong từng làm mưa làm gió hành hạ dân ngu cu đen các vùng kinh tế mới. Sĩ quan cấp tá biệt danh Giao Rắn Lục từng lập thành tích cướp bảy chiếc taxi trong vòng một tuần ở Đà Nẵng. Sĩ quan cấp tướng biệt danh Lưu Hồ Ngựa từng tiêu diệt chín mươi phần trăm loài thú hoang dã vùng núi Thất Sơn

cách đây hơn mười năm. Ba vị sĩ quan tài ba đều đồng lòng tôn con lên ngôi vương cai trị vương quốc măng xà. Con tha thiết cúi đầu lập lại biệt danh con trước khung hình tổ sư, giới anh chị giang hồ lục lâm thảo khấu gọi con là Chu Mái Gầm chính thị.

Chu Mái Gầm tuyên thệ xong là cười lạnh:

- Ba sĩ quan dưới trướng được con truyền thụ võ công trong những thời gian khác nhau nhưng thành nào cũng một dạ trung thành với tổ sư Măng Xà, phi vụ mới nhất do Đàm Cạp Nong và Giao Rắn Lục thực hiện là cướp phòng tranh và giải thoát cho Lưu Hồ Ngựa. Bằng cướp tụi con đồng lòng thể lộ da hết lông trên trái đất cho tổ sư chứng giám.

Sau màn kịch nhảm nhí trước bàn tổ thờ tờ giấy vẽ hình con măng xà thô bỉ trong khung kính, Chu Mái Gầm lại nhảy phóc lên vị trí hướng Bắc trên tấm phản chằm chằm chiếu tướng ba “sĩ quan”. Y khẽ lắc vai:

- Tụi mày vô tư đi.

Thế là những tiếng hét man rợ của ba đứa đàn em rú rít the thé. Chúng gãi đầu sồn sột, bứt tóc, tự đâm vào ngực để giải tỏa cơn “stress” dây thần kinh số... tám. Cả Chu Mái Gầm cũng gào thét, người lạ mà lọt vào đây lúc này cứ tưởng một lũ điên khùng mới sút chuồng nhà thương điên Chợ Quán chó sao.

Chu Mái Gầm đúng là đại đạo điên. Y làm nhảm muốn sùi bọt mép.

- Tụi mày biết tại sao tổ sư sáng lập băng cướp chúng ta là con mãng xà chăng?

Lưu Hồ Ngự đã học thuộc lòng bài giảng thuyết ấy trong tù, gãi rốn rằng:

- Thừa đại ca, vì trong lúc hiểm nghèo, một cặp mãng xà đã cứu đại ca thoát chết.

- Giỏi!

- Em còn nhớ câu chuyện cổ tích mà đại ca tâm sự lúc ở xà lim số bảy hai đứa mình bị giam chung. Đại ca kể rằng: hồi đại ca chỉ mới là một đứa bé lên ba tuổi sống trong rừng dưới một túp lều cỏ cùng cha mẹ, bỗng đâu một con trăn gió xông đến tính kết liễu đời đại ca nhằm thỏa mãn dạ dày chó đẻ. Giữa lúc đại ca sắp hồn du địa phủ trong vòm trời đều cánh của con trăn gió thì một cặp mãng xà một đực một cái hiện ra. Con trăn gió hoảng hồn buông đại ca chạy mất tiêu. Cũng buổi chiều hôm đó, những người tiểu phu đốn củi trong rừng mang đến túp lều cỏ hai cái rìu, hai cái nón lá, hai đôi dép cao su và ôm đại ca khóc nức nở. Họ nói với đứa bé ba tuổi rằng cha mẹ nó đã bị hai con trăn gió khổng lồ nuốt chửng. Đứa bé không cười không khóc tiếp tục sống trong rừng nhờ sự bao bọc của bọn tiểu phu, đứa bé lớn lên tầm sư học đạo khắp năm châu bốn biển và hóa thân làm đại ca Mãng Xà Vương lừng lẫy.

- Giỏi, cặp mãng xà cứu tao bốn mươi năm trước chính là hiện hồn của cha mẹ tao. Tụi bây hiểu chưa, đi

theo tao làm ăn cướp là muôn năm khỏi lo bị bắt, có bị bắt cũng thoát, tao là người của thế giới bên kia ấy mà.

Giao Rắn Lục lẩm bẩm:

- Thoạt nghe cú ngõ truyện “Liêu Trai Chí Dị”.

Đàm Cạp Nong thở thê:

- Có phần hơi hoang đường đại ca ạ. Đại ca thù lũ trần khốn kiếp xơi tái hai đấng thân sinh nên thể lột da loài trần trên trái đất thì còn có lý, chớ chế tạo thêm vụ hai con rắn mãng xà một cái một đực em nghe khó lọt lỗ tai.

Chu Mái Gầm nhảy dựng trên phản không ngờ thằng đệ tử mãng xà úy dảm... đi guốc vào bụng y. Y phều phào:

- Tại sao mà khó lọt lỗ tai?

- Đại ca miễn chấp em mới dám nói.

-Ồ ờ, tao bỏ qua đó.

- Là vì theo truyền thuyết dân gian của ông bà nói lại, ở đâu có mãng xà là ở đó tuyệt đối trần gió không dám bén mảng. Mùi thúi của mãng xà khiến loài trần không chịu nổi, trần dù sao cũng ăn ở có vệ sinh hơn. Đại ca không thấy trong Sở thú con trần bao giờ chuồng trại cũng sạch sẽ sao. Vì lẽ đó, em nghĩ rằng đại ca thoát chết là nhờ cặp mãng xà đi tìm hang ổ để đẻ bất ngờ đụng con trần gió toát mùi thúi khiến con trần phát hoảng chạy thực mạng, chớ làm gì có chuyện cha mẹ đại ca biến thành rắn mãng xà.

Giao Rắn Lục giảng hòa:

- Đại ca đừng trách thằng Đàm Cạp Nong, nó trẻ người non dạ võ vẽ chút chữ nghĩa nên nghĩ sao nói vậy. Đại ca chỉ cần biết dù con mãng xà có là con... sán lải đi nữa thì tội em vẫn thờ như thờ tổ sư. Bằng cướp tội mình mang tên nó, đúng không?

Chu Mái Gầm mặt chảy xệ như bị giới nước cống. Y đuối lý đánh trống lảng:

- Ê, hồi trưa khi cả đám nhỏ neo đi ăn cướp tranh và cứu thằng Lưu Hồ Ngựa, đứa nào làm vệ sinh bữa nhậu?

Giao Rắn Lục cười cầu tài:

- Dạ em, hể hể. Em đập chết tươi con chuột cống giành ăn với em rồi bỏ vào bịch nilon có con cá ươn và mấy lon bia liệng xuống đường cho gọn.

- Mẹ kiếp, mày cầu thả quá Mãng Xà Tá?

- Hể hể, đại ca còn cầu thả hơn em. Hôm qua nghe tin Mãng Xà Tướng không làm tròn nhiệm vụ điệp viên Sở thú để bị bắt, đại ca đã lên cơn điên xé rách miếng da trần bọc ghế bành rồi sai em bỏ vô thùng rác trước cửa.

- Hả, tao ngu đến mức đó cơ à, làm như thế khác nào “lạ ông con ở bụi này”, hừm...

Trùm băng cướp mãng xà quay qua Lưu Hồ Ngựa:

- Mọi cái hớ hênh cũng lỗi tại mày. Nghe tao xử án đây, tại sao mày lại không làm đúng kế hoạch tổ chức đề ra hử? Tại sao hai thằng Giao Rắn Lục, Đàm Cạp Nong giao mày khẩu súng bắn thuốc mê cực mạnh

mà con trần mất dạy kia lại không xui trong đường cống. Mày có biết suốt đêm qua tao và hai đàn em của mày cực khổ thế nào không, tụi tao đã lặn xuống con rạch Thị Nghè chui vô miệng cống thoát nước như bọn phu thủy cực dơ dáy chờ con trần Phi Châu trôi ra nhưng... chỉ thấy toàn chuột bỏ ghê tởm. Mày đáng bị ăn đòn, hừ hừ...

Mãng Xà Vương Chu Mái Gầm tuyên án xong là sắc diện đổi màu. Coi, da thịt y đang tái tái vụt chuyển sang màu đỏ, cánh tay gầy guộc phế binh có hàng chữ xăm đen đui vung lên. Trời ạ, cánh tay tưởng bỏ đi ấy đột ngột chém thẳng xuống giữa tấm phản.

- Rắcc... rắccccc...

Bốn bóng người cùng phóng xuống một lượt ngồi bệt dưới nền gạch bông kinh hải nhìn tấm phản bị xé toạc làm đôi tua tủa những thớ gỗ hình lưỡi cưa rừng rợn. Trong không khí chết chóc, Chu Mái Gầm cất giọng rền rền:

- Bộ ván gỗ đã bị xử tử thay mày, mày hiểu chứ MÃNG XÀ TUỔNG, mày nên thành thực đi.

Lưu Hồ Ngựa run như thần lần đứt đuôi:

- Thưa chủ tướng, sự việc xảy ra đêm qua ngoài dự kiến của em. Em không ngờ con trần chúa đó lại dữ dằn như vậy, em đã cho nó xức một con cún cỏ, bắn tới sáu mũi tên thuốc mê trong sáu ổ đạn của khẩu súng thế mà nó vẫn chẳng ăn thua. Chủ tướng có ngon xâm nhập thực tế coi, con ác thú đó ăn đạn

xong giả vờ lim dim dụ em đến gần để xoi tái. Em mới xáp lá cà đã hứng liền cái đuôi nó quất trúng mặt, may mà chủ tướng đã dạy em môn võ gồng. Khi em lom côm bò dậy thì con trăn đã trườn xuống cửa trong do em mở sẵn chìm xuống hầm nước mất hút.

- Sao nó không ăn thịt mày cho tao đỡ ngứa mắt?

- Dạ, đại ca nên biết loài trăn bao giờ cũng làm biếng khi đã chấp no nê. Có lẽ nó nghĩ rằng một cái tát bằng đuôi là đủ nên...

- Sau đó thì mày bị phát hiện?

- Dạ, tụi bảo vệ đi tuần khuya thấy em trong tình trạng sống dở chết dở bèn khiêng ra. Nhân cơ hội ngàn vàng ấy, em lập tức sáng chế câu chuyện cổ tích bị thằng nhóc họa sĩ chôm mất chùm chìa khóa.

Chu Máí Gầm cau mày:

- Xưa nay mày có đọc sách vở đâu mà biết chuyện cổ tích?

- Dạ, cũng nhờ đại ca truyền thụ trong tù. Thì em bắt chước chuyện hoang đường về cặp rắn mãng xà của đại ca, đúng không ạ?

- Hà hà, mày xứng đáng làm chúc MÃNG XÀ TƯỚNG của tao. Thôi, cái gì qua cho qua. Giờ tụi mình lên tầng hai, thứ nhất kiểm tra lại tài sản trong kho, thứ hai, tao sẽ hướng dẫn tụi bây cách trở thành tỉ phú nhanh nhất. Nào...

*

Tầng hai của băng cướp MĂNG XÀ cũng chính là nhà kho của chúng. Ngược lại với tầng trệt đồ đạc lộn xộn và tầng ba lúc nào cũng ô uế do liên hoan ăn nhậu, tầng hai hiện ra với sự bố trí ngăn nắp đầu vào đó hẳn hoi. Thì vẫn tủ giường, ti vi, bàn ghế, salông nhưng khác xa nội thất của thiên hạ ở chỗ: bất cứ vật dụng đồ đạc gì ở tầng hai đều được bọc một lớp da trần cổ quái.

Thực kinh khủng, không hiểu băng cướp MĂNG XÀ thu hoạch da trần ở đâu gom về chất đống, toàn là da thú thiết mới đáng giết mình. Suốt căn phòng rộng mênh mông chỗ nào cũng thấy vắt vẻo hoặc lủng lẳng da trần, ấy là chưa kể sau bức bình phong quây kín cái gọi là “nhà kho”, từng chồng da cao nghệu xếp lớp cú như chờ đóng thùng xuất cảng.

Măng xà vương Chu Mái Gầm thả phịch tấm thân dị dạng xuống bộ salông tư lự. Dưới cánh tay trái của y đặt lên thanh vịn, một mảng da trần biến mất lòi bông gòn tung tóe tùm lum. Y thở dài.

- Phù, hôm qua mình tức giận thằng Lưu nên xé toạc một miếng da dưới tay vịn quăng vô thùng rác.

Ba thằng đàn em sau màn biểu diễn “tay không chặt phẫn” của chủ tướng chẳng đứa nào cả gan hó hé. Chúng ngừng chọc quê sếp và cực kỳ biết điều ngồi, đứng, nằm quanh bộ salông để nghe những lời vàng ngọc mà chủ tướng sắp tuôn ra.

Cuối cùng Chu Máí Gầm vắn nút đài phát thanh cổ hợng như người mộng du:

- Tụi bây nghe đây, trù thằng Lưu Hồ Ngựa mới ở tù ra nên công lao chưa có gì lớn chớ hai đứa Đàm Cạp Nong và Giao Rấn Lục đều khiến tao hài lòng. Tụi bây đã khổ sở góp vốn ăn cướp theo tao thuê căn nhà lầu mắc dịch này mưu đồ đại sự. Tao đã giao cho thằng Lưu thu gom da trăn vùng châu thổ đồng bằng sông Cửu Long và bước đầu số da trăn ít ỏi đó cũng đổi được một chiếc Toyota Zace. Còn hai thằng Đàm và Giao thì chịu chơi hơn. Tụi bây đã liều mạng xâm nhập các công ty nuôi loài bò sát và làm xổng chuồng gần hết trăn của họ. Số lượng da trăn bọc nệm, bọc đồ đạc trong phòng chứng tỏ tụi bây đã làm hết sức. Tuy nhiên ba thằng hãy còn kém xa tao, cả một cái núi da trăn sau bức bình phong đều do một mình tao ôm về từ rừng núi Tây Nguyên hùng vĩ.

Đàm Cạp Nong ầm ứ:

- Chẳng qua là đại ca giao cho hai thằng em lượng thuốc mê quá ít. Em và thằng Giao chỉ phơ được tổng cộng 46 con trăn trong sáu tháng là hết nhả thuốc mê.

- Tao làm chủ tướng kiêm nhà sáng chế tất nhiên phải nhiều thuốc mê hơn tụi bây. Ê, tụi bây tưởng bắt trăn ở vùng Tây Nguyên dễ lắm à, tao mấy lần suýt bỏ mạng sa trường vì lũ trăn gió, loài trăn từng nuốt chừng cha mẹ tao ấy. Con nào con đó dài gần

chục mét liệng mình vù vù từ cành cổ thụ này sang cành cổ thụ kia như một trận cuồng phong. Tao đã rình bắt chúng trong hoàn cảnh thập tử nhất sinh.

- Hic, đại ca có tới bốn năm tự do săn trộm trong khi em và thằng Giao Rấn Lục chỉ có sáu tháng?

- Đừng buồn hai đệ tử, mới ra tù sáu tháng mà tụi bây lột da 46 con trăn vẫn hơn thằng Lưu Hồ Ngựa “về đời” một năm mà kết quả chỉ có đám da thuộc bị pha tạp. Nói chung, mọi thứ đều có cái giá của nó. Ông khách nước ngoài người Ả Rập IRan, I Riếc gì đó đã đồng ý mua sạch “nhà kho” của chúng ta với giá một triệu đô la, tụi mày thấy sao?

Trời đất, ba đồ đệ của Mãng Xà Vương nhảy “rap” như đang động kinh.

- Chủ tướng là nhà ngoại giao kiêm nhà buôn thế kỷ.

- Hê hê, chúng ta sẽ đổi đời nhờ lũ “Sán lái khổng lồ”.

- Đại ca ơi, phần chia ba đứa em bao nhiêu?

Chu Mái Gầm bấm đốt ngón tay:

- Tụi bây tuy cấp bậc sĩ quan khác nhau nhưng chia bổng lộc phải sòng phẳng. Thằng Lưu Hồ Ngựa sẽ được thưởng một trăm ngàn còn Giao Rấn Lục, Đàm Cạp Nong mỗi đứa hai trăm chẵn. Tao chỉ có nửa triệu đô ít ỏi thôi.

- Đại ca nên coi lại...

- Coi lại cái cục cút. Tao lấy hết thì chúng mày làm gì nổi tao nào, đã dạy võ cho tụi bây được thì tao cũng cắt cổ tụi bây được. Ai phản đối?

- Dạ, không dám...
- Tốt lắm. Riêng “Con Trăn Chúa” thượng nguồn sông Nin Phi Châu tao sẽ cưa bốn đàng hoàng với điều kiện nó còn sống nhăn răng.
- Đại ca nói rõ hơn đi.
- Lũ gốc nghe đây, ngài đại thương gia Ả Rập mà tao hẹn gặp tối nay ở đây đã hứa trả một triệu đô la nếu con trăn chúa tể trong tình trạng bất tỉnh trên tàu thủy. Hà hà, ngay tối mai chiếc tàu thủy của đại thương gia Ả Rập sẽ rời cảng Nhà Bè với “Nhà Kho Da Trăn” và con ác thú Phi Châu, rõ chưa. Chúng ta sẽ thu hoạch khơi khơi tới hai triệu đô la, tùy nhiên...
- Sao, sao?
- Nếu con chúa tể bò sát Phi Châu bị chết thì lão Ả Rập khốn kiếp đó chỉ trả một phần tư giá trị thực tế, nghĩa là chỉ có 250.000 đô thôi. Mẹ kiếp, lão nói rằng cho dù một con khủng long tiền sử nhồi bông lão cũng chỉ mua với giá đó.
- Lưu Hồ Ngựa thỏ thề:
- Tại sao lão Ả Rập lại cả gan bỏ một số bạc khổng lồ để mua con trăn cà chớn trong sở thú với giá ngang giá “một nhà kho da trăn”?
- Chu Mái Gầm hú lên một tiếng khủng khiếp.
- Quỷ thần ơi, con trăn chúa Phi Châu mà mày nõ bảo “cà chớn” hử, theo đánh giá của sách “Cẩm Nang Bảo Vệ Thú Hiếm” mới phát hành năm 97 trên toàn

thế giới thì toàn cõi Phi Châu chỉ còn độ mười con trăm cháu chất loài trần tiền sử đó thôi. Mà phải biết lão Ả Rập đã từng năn nỉ khô cổ họng một Sở thú quốc gia Sênêgan nhượng lại con trần chúa với giá hai triệu đô la nhưng họ lắc đầu quây quây. Lão “lời” đúng một triệu chẵn.

Đám đồ đệ xâm xì:

- Quả là lũ nhà giàu Ả Rập điên khùng.

- Chưa chắc lão mát đâu, chẳng qua lão ăn no rừng mỗ, trưởng giả học làm sang giống bọn tĩ phú mới phất nước mình đấy.

- Hic, đám lão nuôi con trần bằng mỡ dầu hỏa.

Chu Máí Gầm quát lớn:

- Chúng mày chớ tưởng thằng cha Ả Rập quảng tiền qua cửa sổ, lão là chủ một đại công ty sản xuất các mặt hàng xa xỉ phẩm làm từ da trần, rở chưa. Lão đã thu mua da động vật bò sát khắp Đông Nam Á hôm nay sang Việt Nam bất ngờ khám phá con trần chúa mà lão thèm khát đang lù lù ở Sở thú.

- Ổ là là, té ra đại ca chỉ đạo tụi em bắt sống con “Sán lải khổng lồ” đó nhằm bỏ túi một triệu đô chớ đâu phải vì mối thù cha mẹ bị trần nuốt?

- Hà hà, mày bao giờ cũng nhạy cảm nhất trong đám, Đàm Cạp Nong ạ. Con trần chúa quan trọng đến nỗi tao phải thân hành lái xe Toyota Zace chở tụi bây đi cướp bức tranh để nhận dạng hình thể, mẹ

kiếp, nó y chang một con rồng. Bây giờ bức tranh lại hóa ra thừa, có thằng Lưu Hồ Ngựa ở đây thì, thì...

Lưu Hồ Ngựa tỏ vẻ mắc cỡ.

- Bức tranh vẫn cần thiết, đại ca ạ. Em... em đâu có biết vẽ, thằng bé mình họa giống như đúc.

Chu Mái Gầm gục gặc.

-Ồ ờ, tối nay lão Ả Rập sẽ... ủa, tụi bây nhìn xem thứ gì tùm lum trong phòng kia, phía xa xa sau lưng tụi bây ấy. Chèn dec oi...

Băng cướp MÃNG XÀ nhất tể quay hắt người lại mà phát run. Quỷ tha ma bắt đi, này giờ chúng mãi mê nghe lời chủ tướng thuyết pháp về tiền triệu, triệu đô nên nào chú ý quang cảnh chung quanh lộn xộn chưa từng thấy. Kia kia, ngay dưới cửa ra vào từng miếng da trần bị vát bừa bãi, kế bên đồng da là một bãi nước đái khai rình. Còn nữa, những bức tranh quý bọc da trần treo tường bị liệng búa xua, bức thì rơi lên chông da sau tấm bình phong, bức vát vèo ngoài lan can cửa sổ.

Mãng Xà Vương Chu Mái Gầm biến sắc:

- Rõ ràng có kẻ lạ xâm nhập sào huyết chúng ta. Lưu Hồ Ngựa chạy lên tầng ngay...

Khỏi chậm trễ một giây, MÃNG XÀ TƯỚNG mở khinh công phóng lên lầu vun vút. Năm phút sau y quay xuống mặt xanh như tàu lá chuối. Y chìa ra trước mặt đại ca một nắm lông màu hung hung đỏ.

- Ma cà rồng Dracula nhập nha, đại ca ơi. Em gom được một chùm lông vương vãi trên bàn nhậu đây.

Bốn hung thần bu lại xúm xít. Chu Mái Gầm hắt hơi nhảy mũi lia lịa.

- Ấc... ắc xì... xì... hic, tao sổ mũi rồi. Sợi lông dính vô lỗ mũi ngứa ác liệt.

- Ê đại ca, tụi em có cảm tưởng giống như lông khi đột hay đuôi uoi gì đây. Đại ca đồng ý không, chỉ có nước đá khi mới bốc mùi khai nồng nặc căn phòng.

Chu Mái Gầm ho sặc sụa. Lúc cọng lông khi văng ra y thở hào hển.

- Gô, gô mau. Sào huyết đã bị động ổ, có tụi bây là đồ khi thì có, bố Ngọc Hoàng thiên địa ơi, sự nghiệp chúng con sắp sửa tiêu tan.

Y hất hàm về phía thằng MÃNG XÀ TÁ Giao Rắn Lục.

- Mày... mày là thằng bước ra sào huyết sau chót, chắc mày hiểu...

- Dạ, dạ... sau khi liệng bọc rác xuống đường, em đã khóa ba lớp cửa cẩn thận. Thằng Lưu Hồ Ngựa nói chí lý, chắc là ma cà rồng.

Khuôn mặt “thầy pháp” mê tín dị đoan của Chu Mái Gầm trắng bệch. Y xá liên tục trước bàn thờ tổ.

- Lạy sư tổ MÃNG XÀ, tụi con bắt buộc phải rút lui chiến thuật thôi. Con sẽ chỉ huy hệ thống cố gắng thành phố đêm nay để giao hàng tận cảng Nhà Bè cho lão Ả Rập và băng cướp MÃNG XÀ sẽ tự xóa tên trên bản đồ nội địa.

Ba đàn em MĂNG XÀ VƯƠNG há hốc mồm nhìn chủ tướng. Chu Mái Gầm trợn mắt:

- Sau phi vụ này, chúng ta sẽ nhào luôn lên tàu thủy qua Trung Đông lập băng mới, hiểu chưa. Còn bây giờ tụi bây làm ơn dọn nhà kho đi, nhà kho giá một triệu đô la chó đâu phải đồ bỏ. Phải gom sạch đám da trần cho vào thùng xe Toyota Zace, không được chứa một miếng nhỏ nào.

Ba đứa khóc rống:

- Nhưng cố sao đại ca lại lệnh di tản nhanh như vậy, với võ công thần sầu quỷ khốc, đại ca đâu có sợ cớm?

- Nhưng tao sợ... ma cà rồng, hiểu chưa. Hic, rõ ràng con quỷ sau khi phá tan bàn tiệc lẩu ba xong là xuống lầu hai tiểu tiện một bãi và quậy tung mọi đồ đạc. Nó chưa đập bàn thờ tổ là hên lắm rồi. Ờ, chúng mày nhúc nhích đi chó, đồ... khi?

CUỘC CHIẾN DƯỚI ĐƯỜNG CÔNG NGẦM

Bây giờ tối, Ngũ Quái Sài Gòn có đủ mặt anh hùng tề tựu trước căn nhà cao tầng bắn thủ trên đường Bến Chương Dương vắng vẻ. Chúng dựng năm chiếc xe đạp thể thao bên kia đường và bắt đầu tản ra bao vây căn nhà khả nghi.

Sơn Đại Ca kéo tay Thạch:

- Hình như bọn tội phạm không còn ở đây.
- Cũng có thể, chắc chúng bạn làm ca ba ở một xưởng thuộc da trần tận Biên Hòa ấy.

Hoàng Lăng Tử khoanh tay ngao ngán nhìn cái pháo đài được che chắn hàng rào lưới B.40 bít bùng. Gã lẩm bẩm:

- Tối thiểu cũng ba lớp cửa khóa, họa may có khi mới xâm nhập.

Quyên và Thúy không nản chí như lũ con trai, hai cô quyết tâm gõ cửa căn nhà xập xệ cách mục tiêu mười hai mét để hỏi thăm.

Hai cô vừa gõ cửa thì một cái đầu tóc bạc phơ thò ra.

- Ô, hai cháu gái xinh đẹp.

Thúy Bụi dạ một cách cực kỳ lễ độ và đi vô vấn đề lệ làng.

- Chào bà cụ, tụi cháu là học trò muốn tìm mua một cái cặp bằng da trần, cháu nghe đồn căn hộ ba tầng sân thượng kia là một xưởng thuộc da, phải không bà cụ?

Bà lão gần đất xa trời cười móm mém:

- Các cháu tìm lầm địa chỉ rồi, già là gác dan của căn hộ bỏ hoang đó đây. Chủ căn hộ thường xuyên ở bên Mỹ nên giao cho già coi sóc trả lương tháng. Năm vừa qua già túng tiền quá thành thử cho bốn người đàn ông đến ở mượn, cả bốn người trong họ đều giàu nứt đổ đổ vách, họ toàn xài tiền Mỹ “bo” cho già, có điều họ ăn mặc lạ lùng lắm, ngồi xe Toyota đời mới mà mặc áo xô, quần cháo lòng, xỏ giày cỏ cứ như đạo sĩ vậy.

Thúy chơi với:

- Chính là cách ăn mặc của Lưu Hồ Ngự, họ còn ở đó không bà cụ?

- E hèm, các cháu cần gặp họ hay cần cái cặp táp da trần. Cặp da trần thì không có đâu, già chẳng hề nghe tiếng máy móc nào ầm ĩ trong căn nhà cho thuê cả. Họ chỉ mượn để ở chớ không phải để mở xưởng.

Bà lão quá thiệt thà khiến Thúy sợ mịch lòng. Giọng Quyên nhỏ nhẹ vang lên:

- Riêng cháu lại muốn gặp họ để... đổi tiền Việt thành tiền Mỹ. Cụ ơi, dạo này Sài Gòn mở siêu thị cho người nước ngoài thường thanh toán bằng ngoại tệ, cháu muốn vô siêu thị mua sắm phải có tiền Mỹ, chính vì thế...

-Ồ, già hiểu cháu nói gì rồi. Đáng tiếc là cháu không còn cơ hội gặp bốn ông khách giàu có của già đâu. Họ đã trả tiền thuê nhà cho tháng này và ra đi lúc năm giờ chiều nay.

- Lạy Chúa!

- Già nghe họ xầm xì rằng tối mai phải lên tàu thủy Ả Rập xuất cảnh, già chỉ biết đến thế là hết.

Hai cô bé rối rít cảm ơn bà cụ tốt bụng rồi chạy như bay về phía sào huyệt bọn tội phạm. Khởi phải nói, ba thằng con trai bu lại cấp tốc. Chúng thần thờ khi nghe hết nội dung cuộc phỏng vấn bà cụ quản gia căn nhà cao tầng bỏ hoang.

Thạch Sầu Đồi nghiêng rằng.

- Hic, chúng ta đã vượt mất bốn con cá lớn, ba con cá ngồi xe Toyota Zace ăn cướp phòng tranh và một con cá vượt ngục Thảo Cầm Viên cùng nhập bọn bơi ra đại dương. Trời ạ, biển cả mênh mông khắp đất nước hình chữ S làm sao biết chiếc tàu thủy Ả Rập đậu bãi nào mà mò đến?

Quyên Tiểu Muội vỗ trán:

- Bình tĩnh ông Thạch ạ. Tội mình sẽ nhờ thiếu tá Lý Thạch Sanh phân cho Sở Hàng Hải và các hải cảng...

- Không dám. Hai mươi bốn tiếng đồng hồ sau là chúng đã “oversea”. Không kịp đâu.

Hoàng Lăng Tử cười khẩy:

- Không dám. Chưa bắt được con trăn chúa còn lâu chúng mới nhổ neo, mà nghĩ coi Thạch, gã Lưu Hồ Ngựa chịu khổ nhục kế vô Sở Thú tìm cách thả con trăn đâu phải việc làm giỡn chơi, gã phải thuộc một tổ chức đầy âm mưu ấy chứ. Đó là chưa kể con khi Tề Thiên của mày tịch thu được mười mấy mét da trăn trong căn nhà bí hiểm. Rõ ràng bọn tội phạm chuyên sưu tầm da trăn và rất thèm con trăn Phi Châu còn sống sót dưới đường cống...

Lập luận sắc bén của chuyên gia săn sóc thú dữ Phan Thành Hoàng làm mọi người ngẩn ngơ. Đúng lúc đó Sơn Đại Ca reo lên.

- Tại sao tội mình nữa quên cái thùng rác có nắp đây trước cửa chứ, các bạn đợi tôi một chút...

Bốn đứa trẻ trở mắt dòm Bùi Thái Sơn hí hoáy mở nắp thùng rác. Coi, hấn hú lên một tràng dài rồi nhảy vút tới chỗ các chiến hữu vung vẩy một cái khung hình chữ nhật trong tay.

- Mọi người xem đây...

Trước mặt bốn đứa là bức tranh LUẬT RỪNG bị mất tích tuy hơi lem luốc nhưng vẫn còn nguyên chiếc nơ đỏ dính ở góc và nhất là còn nguyên hình

thù “con trần chúa đang thăm sát bầy vịt”. Nhanh như cắt, Sơn Đại Ca đọc sang sảng hàng chữ cua bò phía sau bức tranh.

- “Tạm biệt con trần hình vẽ, hẹn tái ngộ mây dưới đường cống ngầm tối nay bằng một lượng thuốc mê vĩ đại”.

Sơn chúi mũi xuống một con số dài thượt mờ mờ, hần nháy dựng.

- Con số ghi là “1.000.000 đôla”, trời đất, chẳng lẽ con trần giá tới một tề?

Bây giờ Thúy mới chịu phát biểu:

- Đại ca thử xem giữa “con trần, một triệu đô, chiếc tàu thủy Ả Rập” có liên hệ gì với nhau không?

Ngũ Quái Sài Gòn thừa thông minh giải mã tập thể. Năm mạng cùng hét ầm một lượt nhưng giọng Thạch sáng khoái nhất:

- Khà khà khà, cái tội làm ăn cầu thả của bọn cướp đã bị trả giá đắt, chúng hết liệng da trần vô thùng rác giờ lại liệng thêm bức tranh.

Thúy chống nạnh cong môi.

- Tưởng ông đưa ra đáp số ai dè đi phê bình khuyết điểm lũ ác ôn. Hứ.

- Sá gì ba cái lẻ tẻ đáp số. Nghe nè Thúy, bọn tội phạm thuộc một băng đảng chuyên sưu tầm da trần đó gồm bốn người, trong đó có Lưu Hồ Ngựa. Khách đặt hàng của chúng là những người ngoại quốc trên chiếc tàu Ả Rập, có thể là dân Trung Đông hoặc Iran,

Irắc gì đó. Họ đã hứa sẽ trả một triệu đô mua con trăn chúa tể. Vì lý do trên, bọn tội phạm nội địa đã cực khổ gài Lưu Hồ Ngựa vào vai người săn sóc chuồng trăn Phi Châu, Lưu bị lộ nên chúng phải bắt đắ dĩ cướp bức tranh LUẬT RỪNG để nhìn mặt con ác thú lần chót trước khi chui xuống cống ngầm đêm nay làm thịt nó.

Thúy cười hăng hắc:

- Nói đúng nhưng vẫn còn thiếu. Ông biết tại sao chúng chuồn nhanh vậy chẳng?

- Vì hai thầy trò Tề Thiên Đại Thánh của ông chó ai. Khi bà cụ láng giềng kể là tôi hiểu liền, ông cho con khỉ thăng thiên nhập nha sào huyết chúng quây tã lả làm sao chúng chịu nổi, lạng quạng con khỉ xoi sạch đồ ăn trong tủ lạnh và ị một đống đầy chứ. Tôi đoán chúng tưởng căn nhà có ma ám nên vù chỗ khác mướn cho chắc ăn.

Trí tuệ tập thể của Ngũ Quái Sài Gòn lúc này phát huy tận đỉnh cao. Sơn và Quyên chưa kịp vỗ tay mừng hai giả thuyết độc đáo của Thạch Sầu Đồi và Thúy Bụi thì Hoàng Lăng Tử vỗ đùi bay tuốt tới giữa đường cái.

Một lát sau gã trở về thở dốc:

- Túc ơi là túc, chiếc Mustang màu đỏ chạy quá nhanh không thể nào rượt kịp. Các vị biết không, trong khi chúng ta chuyển tay nhau bức tranh và thảo luận sôi nổi thì gã đàn ông ngồi sau tay lái dừng bánh dòn chúng ta chậm chằm.

Sơn cau mày:

- Gã là một trong bốn tên mặc áo sô, quần cháo lòng à?

- Không. Tao phóng tới thì chiếc Mustang nhấn lút ga. Nhan sắc tên tài xế như sau: lông mày rậm, mắt xếch, mũi ó, môi dày, râu quai nón, áo quần rất một màu trắng, điều quan trọng hơn hết là y chít khăn rằn sọc đỏ trắng phủ kín gáy có một dải ruy băng trên khăn.

- Trời đất ơi, y là một người Ả Rập ư?

- Đúng. Y hẹn với băng cướp “Con Trăn Chúa” tối nay và... dĩ nhiên là chúng ta đã bị lộ.

Trong tích tắc không khí trở nên ngột thở. Mười giây sau, mặt Sơn Đại Ca sáng rực. Hấn rồn rảng:

- Mọi chuyện đã rõ ràng, như thường lệ trong các đặc vụ hiểm nghèo, Quyên Tiểu Muội phải ở nhà để lo hậu cần, cụ thể nàng sẽ trích công quỹ chúng ta sắm khoảng một tá túi thở oxy. Riêng bốn người chúng ta sau khi nhận trang bị túi dưỡng khí xong, cần tức tốc xuống ngay đường cống lớn gần Sở Thú nhất. Bằng mọi giá chúng ta phải bảo vệ con trăn chúa.

*

Đám trẻ mua sắm đồ nghề xong xuôi thì đã 8 giờ 15 phút tối. 8 giờ rưỡi, Quyên Tiểu Muội bịn rịn chia tay các chiến sĩ tại cổng sau Sở Thú kể con rạch Thị Nghè trước khi phóng chiếc xe ga về biệt thự Bông

Sứ. Mất cô hoa lên khi nhìn thấy đồng kim loại bóng loáng lù lù trong gara bên kia đường.

- Lạy chúa, chiếc Toyota Zace!

Cô bé tính quanh xe ga lại báo động với các bạn về sự xuất hiện của bọn tội phạm nhưng đã muộn. Bốn chiến sĩ yêu dấu trong bộ đồ nhái đã tuột khỏi thành cầu buông mình rơi tòm xuống dòng nước đen ngòm.

Quyên than trời:

- Thế nào mọi người cũng đụng độ băng cướp nguy hiểm dưới lòng cống, xin thượng đế hãy che chở họ.

Trong khi cô bé tiểu thư khuê các cầu nguyện thì phái đoàn người nhái do Sơn Đại Ca dẫn đầu đã dò ra miệng cống ngậm dưới mặt sông đen. Sơn nhanh chóng búng người vô cái lỗ há toang hoác đổ cuộn cuộn rác rưởi hôi hám. Dưới bụng hấn nước không ngừng sôi réo còn sau lưng là ba cái bóng lần lượt nổi đuôi. Hấn hài lòng khi thấy còng bò vô sâu thì còng ít nước, nói cho đúng là nước chỉ xăm xấp chó không âm ào như thác đổ nữa.

Hấn thì thầm với cái bóng gần mình nhất:

- Thúy Bội phải không, tụi mình cời đồ nhái, trùm miệng mũi túi thở oxy và bật đèn pin nghe. Trong ống cống ngậm tối thui.

Giọng trong trẻo của Thúy Bội vọng về phía sau cho Thạch Sầu Đồi. Hoàng Lăng Tử bò bọc hậu nhận tín hiệu sau cùng. Chỉ trong chốc lát, bốn nhà phiêu

lưu mạo hiểm trẻ tuổi đã khôi phục hình dáng loài người trên mặt đất. Chúng xếp bốn bộ đồ nhái vào bốn ba lô nhỏ đeo sau lưng, xỏ bao tay và bắt đầu chĩa bốn ánh đèn pin.

Thạch Sầu Đồi rửa om sòm:

- Cống gì thúì hoắc....
- Ô, bộ ông tính dùng lỗ mũi khỉ chống ô nhiễm hả?
- Chớ thờ bằng gì hả bà chàng?
- Túi dưỡng khí, hiểu chưa.
- À à, cảm ơn.

Hệ thống cống ngầm của thành phố chẳng chịt như mạng nhện không hề kém đường giao thông trên bộ. Cũng chi chít ngã tư, ngã ba xẻ dọc xẻ ngang, nhưng thay vì những làn xe chạy thì sinh vật trong lòng cống chỉ toàn thần lẩn, dán, rết, chuột bỏ... Tội nghiệp cho Hoàng Lăng Tử, gã vốn kỵ các loài đó mút chỉ, gã vừa bò vừa run bởi bọn sinh vật gớm ghiếc chực chờ thời cơ là lủi dưới cổ gã chớ sao.

Sau khi bò cỡ hai mươi phút đồng hồ, Hoàng Lăng Tử khóc thét lên:

- Đến chưa Sơn Đại Ca?
- Đến đâu?
- Thì... con trần chúa.

- Mà ráng chịu đựng lũ chuột bỏ một chút, chặng đường chúng ta qua chưa thấy dấu vết loài bò sát lớn. Phía trước là một ngã tư rộng rình có thể đứng

khom lưng được, chặc chặc, lòng cồng hình như ăn dần lên cao...

- Hic, hic...

- Đừng rên rỉ nữa, Bạch Diện Thu Sinh. Suyt, hình như có một nhóm người di chuyển đối diện.

Bốn đứa trườn thoăn thoắt đến “ngã tư rộng rinh” và nép mình sát vào một ngách cống. Chúng nghe tiếng lồm bồm càng lúc càng gần. Chúng đã tắt đèn pin nhưng ánh sáng từ trước mặt cứ dội tới sở sàng.

- Ai?

Sơn Đại Ca gầm lên một tiếng trấn áp và điểm huyết tức khắc một cái bóng cầm đèn pin dẫn đầu nhóm người vừa tách khỏi ngã tư. Hấn chới với bởi phần lưng chạm vào một nòng súng lạnh lẽo. Người đàn ông bị điểm huyết hầu như tê liệt, gả ú ớ.

- Tôi... tôi là Tư Ngải... Tổ trưởng Tổ thú dữ...

Hoàng Lăng Tử mừng hóm.

- Sếp tao đó, giải huyết cho ông ta đi.

Giữa ánh sáng rực rỡ của hơn chục ngọn đèn pin, hai nhóm chiến hữu gặp nhau. Sơn Đại Ca điểm danh cấp tốc nhóm tìm “Trần Chúa” xuất phát từ cống ngầm dưới hầm trần Sở thú. Hấn kinh ngạc thấy trong phái đoàn ngoài năm nhân viên bảo vệ trang bị súng ống còn có cả giám đốc Hai Thắng. Ông chủ Thảo Cầm Viên thật lì đòn, ông cũng đeo túi thở oxy như lính lác và lăm lăm lưỡi dao găm tự vệ trong tay.

Hoàng Lăng Tử thay mặt nhóm Ngũ Quái Sài Gòn kể vắn tắt lý do cuộc trường chinh. Câu chuyện đầy tính thần thoại của gã làm phái đoàn Sở thú thất sắc. Tư Ngải lấp bắp:

- Hèn chi hồi nãy tôi nghe tiếng... tiếng người rừ rừ... tựa tựa như tiếng Lưu Hồ Ngựa.

Hoàng chưng hửng:

- Chẳng lẽ chúng xuống cống ngầm trước tụi này ư?

Tiếng rừ rừ xuất phát từ hướng Tây sau lưng chúng tôi. Mới đầu tôi lại nghĩ đó là tiếng vang của một cậu bảo vệ, ái chà...

Sơn Đại Ca gật gù.

- Vậy là mọi thứ đã rõ ràng. Hiện dưới hệ thống cống ngầm có ba phái đoàn sẵn trăn chúa tất cả. Đám Lưu Hồ Ngựa chắc chắn có vũ khí, cho dù không có vũ khí thì tối thiểu chúng cũng trang bị súng bắn đạn thuốc mê như những gì tụi tôi điều tra. Chúng ta không còn thời gian đâu, các chú các anh phải cẩn thận, võ nghệ Lưu Hồ Ngựa không phải hạng xoàng, y đã chứng tỏ tài năng y bằng cuộc vượt ngục...

Hai phái đoàn xúc động chia tay nhau. Sau ngã tư là một ngã ba có trần nóc cao khoảng một mét rưỡi tính từ dưới đáy nước xăm xấp. Tư Ngải tiếp tục lãnh ấn tiên phong dẫn nhóm Thảo Cẩm Viên lủi qua hướng Bắc.

Thạch Sầu Đời lắc đầu:

- Cán bộ nhân viên trong cơ quan của Hoàng Lăng Tử hiền quá, tôi có cảm tưởng họ đeo súng để hù dọa hơn là tác chiến. Chưa chắc đựng bọn tội phạm Lưu Hồ Ngựa họ đã dám bắn, mà có bắn cũng chưa chắc đã trúng, mà có trúng cũng chưa chắc đã chết. Chán ghê.

- Quý thần ơi!

LỜI KHAI CỦA THỦ PHẠM

Quyên Tiểu Muội vừa về tới biệt thự Bông Sú, chưa kịp lùi xe ga vào gara thì ngoài cổng đã có người bấm chuông inh ỏi. Cô bé uể oải dựng chống chân và lùi thủi ra mở cửa một mình. Cánh cửa sắt mới hé đã thấy một cái bóng nhỏ thó lách vô. Dưới ngọn đèn trang trí màu vàng vọt, Quyên há hốc mồm trước sự xuất hiện quá đột ngột của Nguyễn Sơn Lâm, cậu bé học trò lớp tám.

- Là lá la, sao em biết nhà chị hay vậy?

- Lúc trong văn phòng Ban Giám hiệu, chị cho em địa chỉ nhớ không?

- Ờ há, chị có chuyện vui này báo với em. Nhóm thám tử của anh chị đã tìm được bức tranh LUẬT RỪNG bị đánh cướp. Bức tranh chị cất ở phòng chị đấy.

Lâm không hề mừng rỡ mà trái lại buồn xo. Môi chú nhóc khẽ run rẩy.

- Bức tranh trúng giải lúc này không cần thiết nữa, chị Quyên ơi...

- Sao?

- Chị cần phải đi với em ra rạch Thị Nghè ngay. Nhà em ở sát dòng kinh đen nên em rất hiểu, chị Quyên...

- Ô, em đừng làm chị sốt ruột.

- Chị nghe nè, con chó Mực nhà hàng xóm của em vừa mất tiêu. Sợi dây xích cột cổ nó vào cột hàng hiên bị đứt tung, chung quanh sợi xích đứt có dấu loài bò sát khổng lồ trườn từ dưới nước đến tận hàng hiên. Em nghe tiếng “hộc” vội chạy qua thì...

- Trời đất!

- May mà chỉ mình em biết nguyên nhân mất tích của con Mực, chủ nhà đi vắng chẳng hay biết gì. Khu nhà vườn sát dòng kinh Thị Nghè nhà cửa trong diện giải tỏa nên thua thớt lắm. Giờ này chị em mình đến đó chẳng ma nào để ý đâu.

Quyên Tiểu Muội lặng thinh. Trời ạ, chú nhóc nhìn cô chăm bẵm như thần dân chờ đấng quân vương. Hẳn là chú nghĩ rằng Ngũ Quái Sài Gòn ắt có 72 phép thần thông và chiếc đĩa tiên đủ trừng phạt ác thú lẫn ma quỷ, chú đâu biết rằng cô là đứa liễu yếu đào tơ nhất đám. Cô đã không có võ công mà lại thiếu lòng can đảm trước một “Con Trăn Chúa” vô hình.

Cô cúi đầu:

- Ủ nhỉ, chị không được làm em thất vọng.

Mặt Lâm tươi rói.

- Trên báo chí nói rằng “Ngũ Quái Sài Gòn” sức mạnh vạn năng.

- Sức mạnh vạn năng ư? Sơn, Hoàng, Thúy, Thạch mang sức mạnh đi thì còn lại thứ gì hả? Quyên Tiểu Muội mất sáng rực.

- Đúng rồi, em nhảy lên xe Spacy cho chị chở đến trường mồ côi Mơ Ước. Hi hi, ở đó em sẽ thấy ba con quái mini hoang dã chứng minh sức mạnh vạn năng...

- Có phải ba con thần thú Bụt, Bé Mun, Tề Thiên mà người ta ca tụng không hả chị?

Lần đầu tiên trong đời thực nữ, Đỗ Thị Thuý Quyên trực tiếp điều tướng khiển binh. Cô quản lý Mộng Mơ chỉ giúp Quyên đẩy ba con thú lên xe còn mọi việc do Quyên định liệu. Mơ nói:

- Chiếc xe ga hơi chật nhưng chị không được để sẩy con nào. Bọn nhóc lông lá đó đã được chị Thúy Lolita và Hoàng Lăng Tử tập trận đồ bát quái tiêu diệt con trần chúa.

- Cám ơn chị Mơ đã nhắc nhở.

Chiếc Spacy phóng vun vút về hướng đường Nguyễn Thị Minh Khai. Cậu bé Lâm ngồi sau Quyên quản lý con khi Tề Thiên còn nơi sàn xe phía trước đại bàng Bụt khoan khoái đậu trên lưng ả mèo Mun lim dim. Đúng như Nguyễn Sơn Lâm giới thiệu trước về địa hình địa thế, ban đêm những căn nhà vườn thưa thớt ven con rạch Thị Nghè sắp giải tỏa im phăng phắc. Trên bầu trời chỉ có duy nhất một vầng trăng lưỡi

liêm, vàng trắng không đủ sáng nên cảnh vật vốn đã mờ mờ lại càng ảm đạm điều hiu.

Quyên chạy theo con đường mòn dọc dòng kinh đen. Lúc chiếc Spacy sắp lúi vào một bờ tường bất ngờ nhô ngang, Lâm liền la oai oái.

- Dừng xe đi chị, kể bờ tường là hàng hiên có cái cột xích con chó Mực.

Xe vừa tắt máy là ba con linh thú từ trên xe đã đảo xà quần. Một con liệng trên không, một con lảng xăng bờ nước, một con chúi mũi xuống rề rề sát đất. Chưa đầy mười giây chúng đã đồng loạt ca bài hợp xướng.

- Krec krec, khếch khếch, ngao ngao...

Quyên Tiểu Muội quỳ gối xuống lần mò theo tiếng kêu của bọn đệ tử ruột.

- Lâm ú ú ù. Đây này, chúng vừa đánh hơi vết bò cũ của con trần chúa. Em thấy dấu trườn khổng lồ chưa?

- Thấy. Nhưng tại sao con Bụt, con Tề Thiên, con Mun lại biến mất tiêu?

- Bọn chúng xộc vào một bụi rậm dừa nước. Hà, coi chừng chúng đã đụng Con Trần Chúa...

*

Đường hang cồng ngầm sau giai đoạn “rộng rinh” đã bó hẹp lại dần dần lúc các quái kiệt di chuyển sang hướng tay trái. Bốn đứa hầu như quên hết mình đang đeo đồng hồ, cứ lằm lũi chiếu đèn pin bò, trườn, lom khom không cần biết thời gian vùn vụt tựa tên

bay. Chúng bắt đầu thay đến túi oxy thứ ba, túi thờ cuối cùng của mỗi đứa trong lô hàng mười hai túi do Quyên Tiểu Muội mua sắm.

Trong tình thế dựa lưng cái chết như vậy, bất ngờ Sơn Đại Ca la lên:

- Có dấu vết loài bò sát các bạn ơi!

Thạch Sầu Đồi lúc này đã mất hứng, nó than thở:

- Màym quan sát kỹ xem, bò sát có nhiều loại, lỡ gặp một con lươn thành tinh thì tiêu đời.

- Đừng “nói ngược” nữa ông thần. Lên đây mà nhìn nè.

Đám trẻ hào hứng thấy rõ. Đúng là dấu trườn bề ngang bằng bắp đùi người lớn, ẩm ướt và dài lê thê. Không còn gì nữa để nghi ngờ, phái đoàn tăng tốc lao theo vết bò con trần chúa, chúng lao, lao mãi cho đến lúc Thúy Bụi hết âm ỉ.

- Ê ê, tội mình đang vòng về đường cũ.

- Há?

- Há hòng gì nữa các ngài, chúng ta vừa qua cái ngã tư tao ngộ với chú Hai Thắng và chú Tư Ngải và trên đường tiến ra cửa cống.

Hoàng Lăng Tử bò sau chót chỉ ậm ừ riêng Sơn Đại Ca choáng váng. Hấn ra hiệu cho cả đám dừng lại hội ý.

- Kỳ cục thiệt, hồi nãy trên đường tiến vô mình đâu thấy dấu vết con trần sao bây giờ lại sờ sờ khắp nơi, chẳng lẽ nó xuất hiện từ cái vách tối om kia chăng?

Thúy Bội gục gặc. Cô chiếu đèn pin thăm dò:

- Cái ngạch dài hơn hai mươi mét đủ cho hai con trăn chúa ẩn núp, hú hồn, hồi nãy mình lướt ngang chỗ nó mà không bị tấn công.

Thạch lè lưỡi:

- Có lẽ nó vừa ăn thịt một gã tội phạm trong băng săn trộm trăn nên biến thành Phật Xà, may phước.

Cu cậu không còn dịp nói dóc tiếp bởi từ phía ngoài cửa cống vọng vào một loạt tiếng súng. Đường hang vốn bí bưng thành thử mọi tiếng động mạnh rền rĩ như địa chấn. Con địa chấn hoành hành suốt mười phút rồi sau đó im bật. Hoàng Lăng Tử gào to:

- Cửa cống nằm về hướng Bắc, nhóm Thảo Cầm Viên chạm trán băng cướp rồi. Tội mình can thiệp lẹ lên.

Bốn hiệp sĩ xốc lại gắng tay và trở thân công võ nghệ bung thân hình tới trước như những con “căng gu ru” nằm sấp. Chỉ trong chốc lát, bầu trời hiện ra trước mặt chúng. Bầu trời hình vòm với nước réo cuộn cuộn, chúng bàng hoàng thấy năm nhân viên bảo vệ Sở thú và Hai Thắng, Tư Ngải lẫn lộn ngáp ngáp vì bị tước mất túi dưỡng khí. Súng ống đèn pin ba lô dao găm thì tung tóe khắp nơi. Gần miệng cống một gã đàn ông lạ hoắc có khuôn mặt lục lâm thảo khấu ôm phần bụng đâm máu rên rĩ như sắp chết.

Hoàng sừng sờ khi phát hiện tên “chuyên gia săn sóc thú dỏm” bị trúng đạn.

- Té ra là ông bạn gian hùng Lưu Hồ Ngựa!
- Sơn hét lồng lộng:
- Không có thì giờ hỏi cung y đâu, tất cả tháo túi ôxy ra đắp lên mũi từng nạn nhân giúp họ hô hấp bình thường.

Thạch ú ó:

- Tội mình chỉ còn đúng bốn cái mặt nạ của sự sống.
- Trong lòng cống có tám mạng cần cấp cứu, kể cả tên lưu manh Lưu Hồ Ngựa, cứ mỗi người chịu trách nhiệm hồi sinh hai mạng. Chúng ta vừa cứu họ vừa kéo chân họ ra từ từ. Miệng cống cách chúng ta mười mét.

Sơn Đại Ca nói thì dễ nhưng thực hiện khó như trời. Bốn đứa phải vận công để khí nín thở theo phương pháp Yoga, hai bàn tay thì luân phiên áp túi thở vào mũi miệng một lượt tám nạn nhân sắp sửa lòi tròng mắt. Khi phái đoàn Sở Thú loạng choạng ngồi dậy được cũng là lúc bốn người hùng ngã lăn ra. Giọng Sơn như trời trăn:

- Làm ơn hất tội tôi xuống nước mau, ông Tư Ngải.

*

Thượng đế sinh ra cho con cá sống nhờ nước, con người sống nhờ khí trời. Bốn quái Sài Gòn chơi ngược lại sự sắp xếp của ông trời, chúng vừa nhào xuống con rạch đen ngòm là lặn hụp bơi nhanh như rái cá. Nước lạnh làm bốn đứa tỉnh táo. Rõ ràng sự hy sinh

của chúng thật không uống, nhờ bốn túi oxy mà Hai Thắng, Tư Ngải và năm người bảo vệ cùng một tên khốn kiếp hồi sinh.

Thúy Bụi chạm tay vào thanh sắt chân cầu trước tiên. Trong bóng đêm nhập nhoạng cô đẹp như một nàng tiên cá khiến ba thằng con trai há hốc mồm.

- Ố là là, có phải nàng là Lolita cô nương?

- Còn phải hỏi, tội mình lên bờ rồi chuẩn vô văn phòng giám đốc Sở thú. Giờ này chắc tên cướp bị trúng đạn đã được y tế băng bó.

Mặt Sơn đỏ rần:

- Vô Sở thú sao được, mình mảy tội mình ứt mềm.

- Dễ ồm, tại sao bốn đứa mình không bơi theo dòng sông đen này tới chiếc cầu vồng bắc từ Thị Nghè qua Thảo Cầm Viên. Sát chuồng voi có mấy cái toilet công cộng. Hì hì, chúng ta tắm một mách vôi sen cho đã rồi thay quần áo khô gói trong bọc nylông bỏ dưới đáy ba lô là êm đềm, đúng không?

- Trời ạ, chuyện tắm rửa trai gái dậy thì mà Thúy Bụi nói nhơn nhơn. Ấy vậy mà đồ đứa nào dám phản đối. Nửa tiếng đồng hồ sau chúng bước ra từ hai toilet với dung nhan nguyệt thẹn, hoa nhường.

Năm nhân viên bảo vệ chờ sẵn các ân nhân trước cửa phòng khách lớn. Họ công kênh ba chàng trai tuấn tú chó nào dám công kênh Thúy Bụi. Cô bé được Tư Ngải và Hai Thắng hộ tống hai bên như rước một công chúa chó sao.

Vừa ngã lưng trên những chiếc ghế bành là bốn đứa nhao nhao. Như thường lệ, giọng Thạch Sầu Đồi lại lẩn át.

- Hung thủ đã khai gì chưa hả?

Giám đốc Hai Thắng mỉm cười, một nụ cười méo tới phân nửa.

- Rồi, thưa các tiểu ân nhân. Lưu Hồ Ngựa sau khi trúng một viên đạn vào phần mềm ở bụng liền bị đồng bọn bỏ rơi, nhờ các bạn cứu mạng nên y cảm kích khai ra tất cả.

Ông sếp Thảo Cầm Viên tóm tắt lời khai của hung thủ và của cả chính ông. Té ra nhóm Tư Ngải xuôi về hướng Bắc cũng là hướng mà nhóm cướp đã bỏ đằng trước. Đầu đuôi cũng tại thiết kế phức tạp của hệ thống cống ngầm thành phố, mọi người bỏ một hồi rồi lạc vào trận đồ Bát Quái vòng vòng, con trăn chúa cũng chung số phận ấy. Nó ung dung trườn khỏi cửa cống liệng mình xuống mặt nước đen thui đầu ngơ đằng sau băng MĂNG XÀ thấy dấu vết đuổi theo. Tốc độ băng cướp bốn tên chậm như rùa bởi trang bị quá cồng kềnh, chính vì thế Tư Ngải, Hai Thắng và năm người bảo vệ bắt kịp. Tên trùm băng cướp thật thủ đoạn, y liệu bề chống không nổi súng ống thú thiệt bèn ra lệnh ba đệ tử nép vào các cửa ngách phục kích. Một trận đánh xáp lá cà diễn ra dưới mặt đất. Bốn tên cướp không cần xài súng bắn thuốc mê chỉ dùng võ nghệ tuyệt luân giật phẳng bảy túi oxy

của bảy đối phương. Trong lúc loạn choạng vì thiếu dưỡng khí, một nhân viên Sở thú đã kịp bóp cò một loạt đạn về phía bọn cướp. Không hiểu trời xui đất khiến thế nào mà duy nhất một viên đạn ghim vào bụng Lưu Hồ Ngựa. Tên đồng bọn bị thương làm cả đám phát hoảng, chúng bốc hơi chớp nhoáng bỏ lại chiến hữu lẫn kẻ thù.

Hai Thắng cười buồn:

- Lưu Hồ Ngựa không chết, thậm chí chỉ bị thương rất nhẹ, bác sĩ nói như thế. Y khai rằng MÃNG XÀ VUÔNG sẽ rời Sài Gòn tối mai.

LOÀI VẬT NÀO LÀ CHÚA TỂ SƠN LÂM?

Bốn đứa trẻ gần như quên mất con trăn, cuộc đụng độ với bọn tội phạm hấp dẫn đến nỗi chúng lạc vào mê hồn trận. Hai Thắng kể bằng một giọng chậm rãi.

- Sở dĩ tên cầm đầu được gọi MĂNG XÀ VƯƠNG vì băng cướp có tên là MĂNG XÀ. Dưới trướng MĂNG XÀ VƯƠNG Chu Máí Gầm có MĂNG XÀ TƯỚNG Lưu Hồ Ngựa, MĂNG XÀ TÁ Giao Rắn Lục, MĂNG XÀ ÚY Đàm Cạp Nong. Những gì các bạn đã biết về lý do băng cướp đột thổ xuống đường cống ngầm thì tôi miễn kể lại ở đây, vấn đề quan trọng chúng rõ ràng là một nhóm tội phạm có tổ chức cực kỳ nguy hiểm. Chúng có cả một nhà kho giá một triệu đô la được xây dựng bằng cách lột da hàng trăm con trăn

quý hiếm sẵn trộm khắp đất nước. Hiện giờ cái kho da trần ấy đang di chuyển trên chiếc xe Toyota Zace ẩn hiện đâu đó giữa Sài Gòn.

Thạch ngoác mồm:

- Chiếc xe còn tồn tại trong thành phố đến tối mai.

Thúy bổ sung.

- Đống da trần ăn cướp cộng lại chỉ ngang giá một con trần chúa. Con ác thú Phi Châu giá tới một triệu đô. Bọn chúng còn tiếc của chưa vọt đi nước ngoài liền đâu.

Hoàng cười lạt.

- Đâu phải dễ dàng vọt với một núi da thú lậu, quần chúng luôn luôn có con mắt thần để theo dõi. Chúng ta chỉ cần tìm thấy chiếc tàu thủy của tên thương gia người Ả Rập là tóm cổ bằng cướp MĂNG XÀ cùng tang vật tại trận.

Sơn quan tâm đến một chuyện khác, hần nhếch mép:

- Anh Hai Thắng và anh Tư Ngải cho em hỏi một câu. Các anh bò ra cửa cống theo dấu vết của con trần chúa, đúng không?

- Đúng.

- Vậy con trần chẳng lẽ biến lên trời?

- Nó không phải là một con rồng, chắc chắn nó đã chìm xuống con rạch.

Sơn lắc đầu:

- Tôi chỉ tập trung vào con trần vì các lý do sau. Thứ nhất, bọn trẻ con chúng tôi muốn Sở Thú kỷ niệm ngày

giải phóng có một con rồng đất ngồ ngộ. Thứ hai, các anh giữ được uy tín trong hợp đồng trao đổi thú quý với nước Phi Châu. Thứ ba, như các anh đã nói là con trăn rất háu ăn, mỗi ngày phải xoi căng bụng, từ hôm xổng chuồng tới giờ ngoài con chó cún rõ ràng con trăn chưa nhét cái gì vào dạ dày. Thứ tư, nó đã chưa nhét cái gì vào dạ dày thì có sao không tấn công tụi tôi lúc tụi này ngập lặn gần nửa tiếng đồng hồ dưới nước.

Thúy Bụi chớp đôi mắt màu tím.

- Các anh cũng không bị tấn công, đúng không. Nghĩa là con thú khổng lồ đó đã ăn no. Hừm, nó ăn thứ gì nhỉ?

Tư Ngải nhảy dựng:

- Loài trăn chúa Phi Châu không thể sống lâu dưới nước, ma quý ạ, tôi tin rằng con quý dữ đó đang rúc vào một bụi bờ khô ráo ven con rạch Thị Nghè. Trời hồi, chung quanh toàn nhà lá giải tỏa của dân nghèo gặm cầu...

Bùi Thái Sơn biết mình phải làm gì. Hấn sang sang:

- Có thể chúng ta sẽ tái dựng độ với băng MĂNG XÀ VƯƠNG tại các lùm bụi ven con rạch, bọn cướp chưa quên con mỗi một triệu đô đâu. Đây Thúy, bạn làm ơn phân gấp cho đội đặc nhiệm của thiếu tá Lý Thạch Sanh. Anh ấy sẽ giúp chúng ta truy tìm tung tích gã Ả Rập. Ở Sài Gòn không có nhiều du khách Ả Rập nhất là một gã Ả Rập sống trên tàu thủy cập cảng như Lưu Hồ Ngựa đã khai trong biên bản.

Cô bé huýt sáo:

- Ô kê, đợi mình chút xíu nhé. Cấm nhúc nhích khi bản cô nương chưa ra lệnh lên đường, hiểu chưa?

*

Quyên Tiểu Muội đã tiên tri đúng, ba con linh thú của Ngũ Quái Sài Gòn xộc về đám dừa nước um tùm bởi một nguyên nhân cực kỳ đơn giản: đại kinh dịch của chúng đang cuộn tròn cơ bắp vĩ đại nghỉ xả hơi dưới đồng lá nguyệt trang. Coi, con trăn chúa xục xong con chó Mực là ổ bụng phình trương như có chứa, chỗ phần bụng chứa có hai màu vàng, đen quái gở ấy nhấp nhô đàn hồi hết một cái bong bóng da khổng lồ, loại bong bóng con người ôm giáp vòng không xuể. Con Mực giữ nhà thật khó tiêu hóa đối với nó. Còn phải hỏi, lúc trườn từ cống ngấm ra nó đã hối hả bơi qua bên kia con kinh nước đen với dạ dày đói meo. Hai con mắt ti hí đỏ lè của nó phát hiện chú cầu Mực gằm gừ trong bóng đêm. Nhanh như điện xẹt, nó quăng thân xác nặng nề quăn chặt chú cầu và bẻ xương tại hàng ba ngôi nhà vườn. Mọi chuyện đáng lẽ êm xuôi nếu không kẹt sợi dây xích. Trong cơn điên tiết vì đói, con trăn Phi Châu giật tung sợi xích và bây giờ thì... mắc nghẹn tại đám dừa nước lúp xúp.

- Khè khè...

Sợi xích lòng thông ở hai chiếc răng nanh khiến hơi thở con ác thú quả khó khăn. Qua ánh trăng lười

liềm nhọt nhọt, sợi dây sắt rùng roảng như một cái lưỡi thứ hai thụt ra thụt vào dị hợm. Nhờ tiếng rùng roảng của sợi xích chưa nuốt trôi mà con Bụt phát giác vị trí đối thủ. Nó dang thẳng cặp cánh dài hơn một mét lượn vòng vòng trên chót ngọn dừa nước quất rùm beng.

- Kréc, kréc, kréc....

Hai chiến hữu của gã đại bàng núi chẳng thêm kêu. Vua khỉ Tề Thiên ý thức được sắp đối đầu với đại cao thủ nên nhón chân vô cùng cẩn thận, nó lạng lẽ lượn một cành cây lớn, một mắt liếc con trăn chúa, một mắt còn lại nheo nheo nhìn ả linh miêu Bé Mun. Chớ gì nữa, cũng như gã đại bàng, ả mèo đen Bé Mun vốn là một chuyên gia xơi tái loài bò sát. ả thừa kinh nghiệm làm chủ soái.

Ê, hắc miêu Mun không “meo meo, ngao ngao” mà nằm bẹp dí sát đất cách con trăn cuộn tròn chừng bốn mét, bồm lông dựng đứng hết cánh buồm. Bất chợt hai chân trước ả cào tới tấp và nhe hàm răng sát thủ ra.

- Gừ gừ gừ...

Vậy là hiệu lệnh chủ soái đã ban. Trong chớp mắt khỉ Tề Thiên nhảy cạ tung đến bờ nước dùng cành cây lò xo lá đập lùm chum xuống mặt rạch làm con trăn chúa hốt hoảng. Cái gì thế, chẳng lẽ một con cá sấu nào dám giồn mặt giấc nghỉ ngơi của nó ư? Trong lúc bối rối, con trăn Phi Châu chọn sự yên

thân bằng cách bung vòng tròn cơ bắp khỏi chỗ núp trườn lên bờ ỉ ạch. Tội nghiệp cho trí khôn giới hạn của con vật chúa tể loài bò sát, nó đâu dè mình tự đút đầu vô trận đồ tính sẵn của ba con vật nhỏ bé.

- Khè khè...

Tam Đệ Tử của Ngũ Quái Sài Gòn chưa xuất chiêu vội, chúng bình tĩnh phục kích bằng thế tam giác bao vây từ dưới đất lẫn trên không. Bài học vỡ lòng xa luân chiến, liên hoàn trận do hai chủ nhân Thúy Bội, Hoàng Lăng Tử hướng dẫn sau khu vườn mía sao mà quá thích hợp ở đây. Thì cũng hiện trường khô ráo, cũng “cái dãi lùa dài thông uốn éo” cũng...

- Kéc kéc!

- Gừ gừ!

- Chụt chụt!

Đứng trên bậc thềm từ xa, Quyên Tiểu Muội và Nguyễn Sơn Lâm bịt mắt không dám nhìn ba con thú thân yêu lao đầu vào cuộc chiến nhất sinh thập tử. Lạy Chúa, sau những tiếng gào bí ẩn của chúng, từ trên cao đại bàng Bụt chúi mỏ xuống như dội bom cùng lúc mèo Mun bùng thân hình mềm mại vào khúc “bụng chứa” con rắn còn khi Tể Thiên quăng gậy chụp dính chót đuôi ác thú quay tít.

Mảnh đất trước căn nhà vắng chủ như bị cày nát. Con rắn Phi Châu vốn đã lạ phong thổ nay lại vác thêm chú cầu chưa tiêu hóa thành thử xoay trở hết sức chậm chạp. Nó có thể tự hào với sức khỏe của

một con rồng nhưng lúc này con rồng đất dài mười mét đó càng dễ phơi mình làm mục tiêu cho đối thủ tấn công. Ôi, nó đang thầm tiếc rằng phải chi mình nhỏ xíu như một con giun.

Thực tế đã xảy ra như ý nghĩ của nó. Thúy Bội đã tập cho các đệ tử chiến đấu và chiến thắng một con trăn vô địch biến ảo cỡ... tấm dài lụa. Đàng này ngược lại, con trăn chúa tài nghệ còn thua “dài lụa” quá xa. Quyên âm thầm liếc xuống đồng hồ đeo tay. Con ác thú của rừng rậm sông Nin đã ngưng quần quai sau hàng chục cú mổ xuống cái đầu tam giác. Cô hải hùng thấy ổ bụng của nó bị rách toạc bởi bốn bàn chân “lưỡi lê” cùng hàm răng sát thủ của ả mèo rừng. Từ trong ổ bụng rách, cái xác đỏ lôm của con cẩu đáng thương tròn như trái banh nhuộm máu.

Quyên run bắn bật:

- Mười phút đúng!

Cậu bé Lâm chồm lên:

- Chị nói con Mực chết sau mười phút à?

- Không. Con trăn. Đáng lẽ nước mình không nên nhập về một con thú hiểm hoi.

Lâm gục đầu ủ rũ.

- Em đồng ý. Thảo Cẩm Viên chưa có đủ điều kiện nuôi dưỡng một con trăn thời tiền sử.

- Ủ, nhất là một con trăn mỗi ngày nuốt chừng bảy vịt hoặc con chó hiền lành.

- Em chỉ hơi buồn...

- Sao?

- Ngày quốc tế lao động 1 tháng 5, con nít sẽ ngo ngác trước cái chuông trần bỏ trống.

Hai chị em còn đang bàng hoàng thì Búp, Mun, Tề Thiên tấu nhạc âm ỉ. Coi, không hiểu sao ba vị chúa tể sơn lâm ấy bỏ mặc con trần vĩ đại nằm thoi thóp để bay, chạy, nhảy đủ kiểu về hướng con đường mòn tối om.

- Khếch khếch, kréc kréc, meo meo...

Một lát sau Quyên nghe một âm thanh ngọt ngào quen thuộc vang lên.

- Quyên sao vậy. Thúy đây. Tụi mình đến muộn quá, trời đất...

TRỜI CAO CÓ MẮT

Ngũ Quái Sài Gòn kể như rảnh rồi. Ngày hôm sau, Quyên Tiểu Muội đăng quang như một nữ anh hùng. Sáng chủ nhật, khu vườn bông sứ picnic linh đình, khách khứa tham dự dĩ nhiên phải có mặt chú nhóc Nguyễn Sơn Lâm và ba con linh thú.

Sơn Đại Ca xúc động mạnh.

- Tụi mình đã không hiểu hết về Thuyền Quyên. Chúng ta chỉ biết chứng minh sức mạnh của võ công nhưng quên mất những kẻ chân yếu tay mềm mới là người đáng ngả mũ nhất.

Hoàng Lăng Tử cầm tay Quyên lí nhí:

- Bạn có chuyện gì, tôi không sống nổi đâu. Giả sử tôi và Lolita Thúy không tập trận cho con Bụt, con Mun, con Tề Thiên thì sao?

Thạch Sầu Đời khịt khịt mũi.

- Thôi mấy cha nội đừng nịnh đầm nữa. Tại sao không mời Hai Thắng, Tư Ngải tham dự đại tiệc hả?

Thúy Bụi trợn mắt:

- Họ rửa mình quá trời thì mời làm gì. Bộ ông không thấy đêm qua Ban giám đốc Thảo Cẩm Viên sụt sùi đưa đám con trần chúa ư, thế là mất toi số tiền một triệu đô la.

Quyên Tiểu Muội triết lý:

- Số tội mình không thích hợp với những con vật dị dạng cổ quái. Các bạn nhớ không, hồi xâm nhập thung lũng Ô Kha cũng thế. Bọn QUÁI VẬT THỜI TIỀN SỬ định đem về Sài Gòn triển lãm cho công chúng nhưng làm gì cuối cùng có con nào. Ai cũng sợ bị lây nhiễm chất độc màu da cam hết. Tôi có cảm tưởng chúng ta chỉ được gặp một lần trong đời những con vật cổ tích.

Thúy mơ màng:

- Phải có một người trong chúng ta ghi chép lại các cuộc phiêu lưu mạo hiểm để viết thành tiểu thuyết, bằng không sau này tội con nít cười nhóm Ngũ Quái Sài Gòn chuyên chế tạo chuyện hoang đường à nghe.

Mặc kệ các đàn anh đàn chị xôn xao, chú bé Lâm cứ ngây người ngắm bức tranh LUẬT RỪNG. Không ai nghe chú lắm bầm.

- Nếu chị Thúy hay chị Quyên viết tiểu thuyết, bằng chứng sẽ là bức tranh trần chúa này.

Mọi người ngưng theo đuổi các ý nghĩ riêng bởi di Muối quân gia đã chạy ra xông xộc.

- Các cháu ơi, có điện thoại của đội cảnh sát hình sự.

- Lý Thạch Sanh ư?

Sơn Đại Ca ba chân bốn cẳng chạy vô tiền sảnh. Năm phút sau hắn quay lại phấn khởi:

- Trời cao có mắt. Băng cướp MĂNG XÀ đã bị sa lưới sớm hơn chúng ta dự kiến. Sau khi Thủy Bụi gọi phen cho Lý Thạch Sanh là đội đặc nhiệm rà soát các quân cảng, hải cảng ven thành phố ngay. Dù ban đêm nhưng họ không khó khăn gì lắm trong việc phát hiện chiếc du thuyền màu tím cảng cờ Ả Rập. Du thuyền neo ở cảng Nhà Bè. Đội đặc nhiệm mai phục quanh cảng vừa đúng lúc một chiếc Toyota Zace trở tới. Băng MĂNG XÀ tính vượt biển trước một ngày bằng cách tặng không lô hàng da trần trên xe cho gã Ả Rập nhưng đã bị bắt tại chỗ. Tên thương gia vùng Trung Đông cũng bị tạm giam chờ giao cho Interpol tức cảnh sát quốc tế xử tội buôn bán và lạm sát thú quý.

Lâm cười hớn hở. Sương mù trên mặt cậu bé tiêu tan.

- Ông tướng cướp MĂNG XÀ VƯƠNG có nói lý do vì sao ông ta cướp bức tranh của em không anh Sơn?

- Ồ, thiếu tá Sanh không đề cập đến điều đó. Nhưng...

- Sao ạ?

- Nhưng anh Sanh có giải thích tại sao MĂNG XÀ VƯƠNG Chu Mái Gầm lại tàn sát những con trăn. Ái chà, tội mình lại lạc vào cổ tích nữa rồi đây. Chu Mái Gầm thù hận loài trăn vì hồi y lên ba tuổi, cha mẹ y bị một cặp trăn rừng nuốt chửng.

Thạch Sầu Đồi hú lên một âm thanh loài khỉ. Nó la oai oái...

- Ở nhà tao cũng có chuyện cổ tích.

- Cái gì?

- Ngày xưa ngày xưa có một ông Việt kiều mê mùi rác tên là Tôn Thất Nghiệp, nhờ người rác mà ông ta gặp được người yêu lý tưởng cô Thảo và... một con trăn rừng rợn ly kỳ...

MỤC LỤC

M ộ t	
NGƯỜI ĐÀN BÀ CỤT GIÒ	11
H a i	
CƠN THỊNH NỘ CỦA SẾP LỚN	29
B a	
VƯƠNG QUỐC CÁI BANG	39
B ố n	
RỒNG BIÊN GIỚI	59
N ă m	
TẠI SAO HỌC SINH HƯ HỎNG?	79
S á u	
ĐỒ CHƠI GIẾT NGƯỜI	89
B à y	
KẾ HOẠCH CỦA “NGŨ QUÁI SÀI GÒN”	100
T á m	
TOA ĐẶC BIỆT	108
C h í n	
GIÓ ĐÃ ĐỔI CHIỀU	122
M ư ờ i	
TÌNH MẪU TỬ	128

M ư ờ i M ộ t	
BẮT ĐẦU TỪ CỔNG RÃNH VÀ RÁC RỬI	132
M ư ờ i H a i	
TRẦN NUỐT NGƯỜI	146
M ư ờ i B a	
BƯỚC TRANH ĐƯỢC GIẢI THƯỞNG	160
M ư ờ i B ố n	
CĂN NHÀ KHỦNG KHIẾP	177
M ư ờ i L ă m	
LỜI KHAI CỦA HỌA SĨ NHÍ	192
M ư ờ i S á u	
MÃNG XÀ VƯƠNG	202
M ư ờ i B à y	
CUỘC CHIẾN DƯỚI ĐƯỜNG CỔNG NGẦM	220
M ư ờ i T á m	
LỜI KHAI CỦA THỦ PHẠM	233
M ư ờ i C h í n	
LOÀI VẬT NÀO LÀ CHÚA TỂ SƠN LÂM?	243
H a i M ư ơ i	
TRỜI CAO CÓ MẮT	251

NGŨ QUÁI SÀI GÒN

Tập 6 - Truy tìm con trăn chúa

BÙI CHÍ VINH

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập NGUYỄN MINH NHỰT

Chịu trách nhiệm bản thảo: HUỖN TÔN NỮ KIM TUYẾN

Biên tập & sửa bản in: PHAN THỊ TƯỜNG VÂN

Thiết kế bìa: BÙI NAM

Minh họa: PINKMAO

Trình bày: VŨ THỊ PHƯƠNG

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Địa chỉ: 161B Lý Chính Thắng, Phường 7,

Quận 3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (028) 39316289 - 39316211 - 39317849 - 38465596

Fax: (028) 38437450

E-mail: hophubandoc@nxbtre.com.vn

Website: www.nxbtre.com.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Địa chỉ: Số 21, dãy A11, khu Đầm Trấu, Phường Bạch Đằng,

Quận Hai Bà Trưng, Thành phố Hà Nội

Điện thoại: (024) 37734544

Fax: (024) 35123395

E-mail: chinhanhhanoi@nxbtre.com.vn

CÔNG TY TNHH SÁCH ĐIỆN TỬ TRẺ (YBOOK)

161B Lý Chính Thắng, P.7, Q.3, Tp. HCM

ĐT: 08 35261001 – Fax: 08 38437450

Email: info@ybook.vn

Website: www.ybook.vn

Sau 20 năm kể từ lần đầu tiên ra mắt, bộ truyện **Ngũ Quái Sài Gòn** lại tái ngộ bạn đọc nhỏ tuổi với một phiên bản mới có minh họa đẹp, cùng một postcard với những câu thơ tình độc đáo tặng kèm trong mỗi cuốn sách.

Lấy bối cảnh Sài Gòn những năm 1990 với các nét đặc trưng về văn hóa, xã hội, Ngũ Quái Sài Gòn xoay quanh những vụ án phức tạp, và bộ năm thiếu niên giỏi võ, giàu tính trượng nghĩa đã sát cánh cùng lực lượng cảnh sát triệt phá các băng nhóm tội phạm nguy hiểm đứng sau những vụ án đó.

Tập 6 – **TRUY TÌM CON TRẦN CHÚA** – Không ngại gian khó hiểm nguy, Ngũ Quái Sài Gòn cứ xông pha, phá hết vụ án này đến vụ án khác. Trong cuộc phiêu lưu này, nhóm bạn đã không ngần ngại đối đầu với thế lực đen tối có uy lực “hồ mưa gọi gió” khắp đất Sài Gòn. Liệu ai sẽ thắng trong cuộc chiến không cân sức này đây?

Chần chừ gì nữa, lên đường thôi, hỡi các chiến hữu!

Mời các bạn đón xem hai cuộc phiêu lưu ly kỳ với lời kể chuyện vô cùng sinh động và hình ảnh của tác giả.

SỬ DỤNG TEM THÔNG MINH – Chương trình chăm sóc khách hàng và khuyến mãi của NXB Trẻ. Cào tem và đăng ký bằng 1 trong 2 cách:

1. Truy cập <http://cskh.nxbtre.com.vn/Active/> và đăng ký/dăng nhập tài khoản để nhập mã số
2. Dùng smartphone quét QR Code và đăng ký/dăng nhập tài khoản để nhập mã số. Để được hỗ trợ xin liên hệ: Hotline: 0932.260.062 - Email: cskh@nxbtre.com.vn

QR Code

ISBN 978-604-1-10794-6

9 786041 107946